

UNIVERZITA KARLOVA

FAKULTA SOCIÁLNÍCH VĚD

Institut komunikačních studií a žurnalistiky

Katedra žurnalistiky

Ondřej Suchý: portrét novináře

Diplomová práce

Autor práce: Bc. Marek Hedbávný

Studijní program: Mediální a komunikační studia

Vedoucí práce: doc. Mgr. Radek Malý, Ph.D.

Rok obhajoby: 2021

Prohlášení

- Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracoval samostatně a použil jen uvedené prameny a literaturu.
- Prohlašuji, že práce nebyla využita k získání jiného titulu.
- Souhlasím s tím, aby práce byla zpřístupněna pro studijní a výzkumné účely.

V Praze dne ...

Bc. Marek Hedbávný

Bibliografický záznam

HEDBÁVNÝ, Marek. *Ondřej Suchý: portrét novináře*. Praha, 2021. 131 s. Diplomová práce (Mgr.). Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut komunikačních studií a žurnalistiky, Katedra žurnalistiky. Vedoucí diplomové práce doc. Mgr. Radek Malý, Ph.D.

Rozsah práce: 220 558 znaků včetně mezer.

Anotace

Diplomová práce shrnuje život a dílo Ondřeje Suchého, a to s důrazem na jeho novinářskou činnost v tisku, rozhlase i televizi. Suchý mimo jiné v Československé televizi uváděl pořad *Kavárnička dříve narozených* (1985–1995). V Českém rozhlase, kde s přestávkami pracoval od roku 1962 až do roku 2018, moderoval pořady *Padesátník* (1992–2008) nebo *Nostalgické muzeum zábavy* (1997–2008). Z tištěných médií je jeho jméno spjaté především s dětským časopisem *Sedmička* (1968–1971) a s *Kvítkem*, přílohou *Svobodného slova*.

Práce se okrajově zabývá také Suchého uměleckou tvorbou: živil se jako karikaturista (známý je díky kresleným vtipům o myších) nebo jako hudební textař (spolupracoval s Karlem Černochem, Hanou Hegerovou či Dagmar Patrasovou). Vydal také přes pět desítek knih, převážně z oblasti literatury faktu: zaměřuje se na životopisy slavných herců, hereček, komiků, zpěváků a zpěvaček z 30. až 60. let 20. století.

Další kapitoly se věnují osobnímu i profesnímu vztahu se starším bratrem Jiřím, kritickému zhodnocení jeho tvorby prostřednictvím dobových recenzí nebo rozboru Suchého novinářských metod. Součástí přílohy je tematická fotogalerie.

Annotation

This diploma thesis summarises the life and work of Ondřej Suchý with an emphasis on his journalistic activities in the press, radio and television. One of Suchý's projects in the Czechoslovakian TV was being a TV presenter in *Kavárnička dříve narozených* (1985–1995). He worked intermittently in the Czech radio from 1962 to 2018, presenting programmes such as *Padesátník* (1992–2008) or *Nostalgické muzeum zábavy* (1997–2008). As for the printed media, his name is mainly connected with a children's magazine *Sedmička* (1968–1971) and with an insert of *Svobodné Slovo, Kvítko*.

This thesis also marginally covers Suchý's artistic work: he used to make a living as a caricaturist (he was known for his cartoon jokes about mice) or as a music lyric writer (he cooperated with Karel Černoch, Hana Hegerová or Dagmar Patrasová). He has also published over 50 books, mainly nonfiction; he focuses on biographies of famous actors, actresses, comedians and singers from the 1930s to 1960s.

Further chapters cover his personal and professional relationship with his older brother Jiří, a critical assessment of his work by means of periodic reviews and an analysis of Suchý's journalistic methods. There is also an attachment which includes a thematic photo gallery.

Klíčová slova

Ondřej Suchý, Jiří Suchý, Šemanovice, Nostalgická myš, Kavárnička dříve narozených, Nostalgické muzeum zábavy, Padesátník, Malé televizní kabarety, Crazy Boys, Kvitko.

Keywords

Ondrej Suchy, Jiri Suchy, Semanovice, Nostalgicka mys, Kavarnicka drive narozenych, Nostalgicke muzeum zabavy, Padesatnik, Male televizni kabarety, Crazy Boys, Kvitko.

Title

Ondrej Suchy: portrayal of a journalist

Rád bych poděkoval panu Ondřeji Suchému za příjemný přístup a naši korespondenci. A také za to, že jsem díky studování jeho života mimoděk objevil kouzlo Semaforu a oblíbil si také písňe jeho bratra Jiřího. Dále děkuji doc. Mgr. Radku Malému, Ph.D. za jeho poznatky a pomoc při vedení diplomové práce.

Obsah

Úvod	10
1 Život Ondřeje Suchého	13
1.1 Vliv otce	13
1.2 Studijní léta	16
1.3 Dva roky v Plzni	17
1.4 Rodinné zázemí	18
1.4.1 Psychické problémy	20
2 Vztah s bratrem Jiřím	22
2.1 Bratr jako vzor	23
2.2 Profesní vztah	25
2.2.1 Etická otázka bratrsko-profesního vztahu.....	26
2.2.2 Spolupráce se Semaforem	27
2.2.3 Společné projekty	28
3 Ondřej Suchý v různých profesích	30
3.1 Divadélko Meteor	30
3.2 U počátků českého rokenrolu s Crazy Boys	31
3.3 Výtvarníkem a básníkem	34
3.4 Hercem a autorem v divadle Viola	35
3.4.1 Divadlo dědečka Tadeáše	38
3.5 Hudebním textařem	38
3.5.1 Libreto k operetě Netopýr	41
3.5.2 Písničky pro děti	42
3.5.3 Zpěvákem	44
3.6 Kreslířem a humoristou	44
3.7 Spisovatelem	46
3.7.1 Životopisy známých osobností	48
3.7.2 Ostatní publikace	50
3.8 Kulturní centrum v Šemanovicích	51
3.8.1 Nadace přátel zvířat	53
4 Doba a názorový vývoj Ondřeje Suchého	54

4.1	Dětství v padesátých letech	54
4.2	Pražské jaro	56
4.3	Normalizace	57
4.4	Svoboda slova	61
4.5	Nástup nových médií	63
5	Novinářem v tisku	66
5.1	Novinářské začátky	66
5.2	V Mladém světě a dalších periodících	67
5.2.1	Fotografem	68
5.3	Volným novinářem	69
5.4	Bulvární tisk	70
6	Redaktorem v televizi	72
6.1	Malý televizní kabaret	72
6.2	Kavárnička dříve narozených	74
6.2.1	Přesun do televizního studia Ostrava	74
6.2.2	Formát pořadu	75
6.2.3	Štáb Kavárničky dříve narozených	77
6.2.4	Problémy s cenzurou	77
6.3	Další televizní pořady	80
7	Moderátorem v rozhlasu	83
7.1	Před rokem 1989	83
7.2	Po roce 1989	85
7.2.1	Padesátník	86
7.2.2	Nostalgické muzeum zábavy	87
7.3	Konec v Českém rozhlasu	90
8	Novinářské metody	94
8.1	Soukromý archiv	94
8.2	Pátrání po pozapomenutých osudech umělců	95
8.2.1	Přátelství se známými osobnostmi	96
8.3	Teoretické vymezení vedení rozhovoru	99
8.3.1	Způsob práce	102
9	Mediální ohlas na Suchého tvorbu	104
9.1	Recenze knih	104
9.2	Recenze rozhlasových pořadů	110

9.3 Ohlasy na kreslené vtipy	111
Závěr	114
Summary	116
Seznam literatury a pramenů	118
Seznam příloh	131

Úvod

Napsal desítky biografí: například o Vlastu Burianovi, Oldřichu Novém, Františku Nepilovi nebo Janu Werichovi. O něm samotném, přestože je uznávanou postavou novinářské scény, na které se pohybuje od 60. let 20. století, ale žádná ucelená práce (natožpak diplomová) nikdy nevznikla. Ondřej Suchý sice poskytl několik větších rozhovorů, komplexní obraz jeho života a tvorby ovšem chybí. Následující stránky to mají napravit: cílem práce je přinést ucelený portrét tohoto novináře, který sám mapuje životy slavných osobností.

Ondřej Suchý je člověk, jehož záběr tvůrčích aktivit je opravdu široký. Živil se jako píšící novinář, moderátor v televizi i rozhlasu, kreslíř, působil také jako scenárista v Československé televizi, vydal desítky knížek a otextoval přes šest set písní: z nichž nejslavnější jsou Chytila jsem na pasece žízalu, Zobali vrabci, zobali nebo Dirlada. Sám hrál v rokenrolové kapele Crazy Boys a jako herec i autor působil v divadle Viola.

Jakožto spisovatel se zaměřuje především na literaturu faktu, při níž mimo jiné využívá svých kontaktů v uměleckých kruzích. Ostatně jeho bratrem je Jiří Suchý, legendární hudebník a spoluzakladatel divadla Semafor. Logicky tedy v diplomové práci nemohou chybět podkapitoly o vzájemném vztahu bratrů: ať už osobním, tak profesním. Jednou z otázek, kterou je v textu vhodné zodpovědět, je právě ta, jak mu k vlastnímu úspěchu napomáhala sláva staršího sourozence.

Protože tato monografie vzniká v rámci studijního programu žurnalistiky, klade důraz především na novinářskou činnost Ondřeje Suchého. Okrajově se ale věnuje i jeho další tvorbě. Cílem práce je totiž zmapovat život a dílo Ondřeje Suchého ve všech jeho rovinách a v kontextech doby: to znamená v rovině osobní, publicistické, umělecké, ale i politické, která výrazně ovlivňovala (a ovlivňuje) mediální prostředí. Při tvorbě práce tedy využiji historickou profilovou analýzu.

Cílem je zachytit životní i názorový vývoj Ondřeje Suchého a také to, jak tento vývoj kopíroval složitou historii české společnosti ve druhé polovině dvacátého století. Profesně

totiž zažil nejen uvolnění cenzury v období pražského jara, ale i tuhé normalizační časy, následný přechod ke svobodným médiím a nástup online žurnalistiky.

Dalším důvodem, proč jsem si ke své diplomové práci vybral právě portrét Ondřeje Suchého, spočívá nejen v jeho letitých redaktorských zkušenostech, ale současně i v jeho různorodých zkušenostech: prošel si totiž nejen působením v tištěných médiích, ale objevoval se také v Československé televizi a v Českém rozhlasu. Jako novinář pracuje dodnes – při zkoumání jsem se proto zaměřil také na to, jak se Suchého dotkl nástup nových médií.

Ondřej Suchý navíc není novinářem, který by dění sledoval jen z povzdálí – sám se do kulturního života aktivně zapojoval. V Šemanovicích, kde žije, organizoval kulturní akce. Na přelomu tisíciletí například pomáhal Jiřímu Šebánkovi s dnes téměř zapomenutým divadlem Salón Cimrman, kterému jsem se věnoval ve své bakalářské práci. Už tehdy jsem přemýšlel nad zmapováním pozoruhodného života Ondřeje Suchého.

Diplomová práce nemá v úmyslu stát se jakýmsi pomníkem Ondřeje Suchého, za cíl má objektivní vyobrazení jeho života. Na Suchého tvorbu je tedy třeba dívat se kriticky: i s pomocí recenzí a dobového mediálního ohlasu.

Při psaní monografie o Ondřeji Suchém bylo nejtěžší rozvrhnout kapitoly. Činností, kterým se věnoval, je totiž málo vídané množství. Při bádání jsem navíc neustále odhaloval nová a nová odvětví, do nichž Suchý ve svém životě pronikl. Chronologický postup při uspořádání kapitol by nebyl vhodný, protože se Suchý věnoval více věcem souběžně. Zvolil jsem tedy členění podle témat, přičemž druhá polovina práce se věnuje čistě Suchého žurnalistické činnosti.

Technikou pro získání informací byla emailová korespondence s Ondřejem Suchým a s lidmi z jeho okolí včetně literárního kritika Vladimíra Justa. Vinou hygienických opatření v souvislosti s pandemií covidu-19 se rozhovory nemohly uskutečnit osobně, kvůli zdravotním problémům a následné hospitalizaci Ondřeje Suchého navíc neproběhly v takovém rozsahu, v jakém si obě strany původně přály. Dále jsem čerpal ze sekundárních zdrojů: knih Ondřeje Suchého nebo jím poskytnutých interview. Oproti původním předpokladům se podařilo najít dostatek zdrojů, takže jde z podstatné části o kompilační práci. Vzniklé nejasnosti jsem si upřesnil díky zmíněným korespondencím, stejně tak díky nim vyplnil hluchá místa.

Původní záměr rozebrat pomocí kvalitativní obsahové analýzy Suchého texty v časopisech *Kino* nebo *Sedmička* se bohužel vinou uzavřených knihoven a nedostupnosti materiálů v digitálních archivech nepodařilo uskutečnit. Avizované vymezení podkladového materiálu (původně s důrazem na 60. a 70. léta) jsem byl proto nucen změnit, a to na pozdější období od roku 1996 až do současnosti.

K vyhledání dobových článků jsem využil zejména mediální archiv Newton Media. V době, kdy to bylo možné, potom Knihovnu Národního muzea – oddělení časopisů v Místodržitelském letohrádku v Praze. Ondřej Suchý pro potřeby práce poskytl i oskenované články z osobního archivu.

Podkladovými materiály pro kvalitativní obsahovou analýzu rozhlasové, respektive televizní tvorby, byly pořady *Nostalgické muzeum zábavy* a *Kavárnička dříve narozených*, stále dostupné v archivech České televize, respektive Českého rozhlasu. V době psaní práce se navíc pořady Ondřeje Suchého objevovaly v reprízách na obrazovkách nově vzniklého kanálu ČT3.

1 Život Ondřeje Suchého

1.1 Vliv otce

Ondřej Suchý se narodil 16. září 1945 v Praze-Spořilově do umělecké rodiny. Jeho otec Jaroslav (1903–1995) byl loutkářem, současně i vynálezcem a jazzovým muzikantem.

Suchého rodina původně pocházela z Klatov, kde otec Jaroslav mimo jiné bubnoval v kavárenském orchestru (s repertoárem z Červené sedmy nebo Osvobozeného divadla). Hrál i na housle, zejména v biografech coby doprovod k němým filmům. Podobně jako později oba jeho synové skládal hudbu a psal texty, působil také v ochotnickém spolku Zeyer.

Známým se stal především díky kouřícím a plivajícím loutkám. Loutkové činnosti se začal systematicky věnovat po roce 1937, kdy se s manželkou Růženou a tehdy pětiletým synem Jiřím přestěhovali z Klatov do nedaleké Plzně. Jaroslav Suchý dokonce dostal nabídku od Josefa Skupy na práci v Divadle Spejbla a Hurvínka, z neznámých důvodů ovšem odmítl.

O několik let později se rodina Suchých znovu stěhovala: tentokrát z Plzně do hlavního města. „Když maminka zjistila, že mám hudební nadání, řekla tatínkovi: ‚Musíme odjet do Prahy. Tady se plně nerozvine.‘ A donutila otce, který byl v těchto věcech jako já, nerad se pouštět do nějakých dobrodružství, abychom se odstěhovali. Myslím si, že to od ní bylo tenkrát velmi moudré rozhodnutí. V Praze jsem dostal možnosti, o jakých by se mi jinde ani nesnilo,“¹ vzpomíná starší z bratrů Jiří.

Jaroslav Suchý pokračoval ve své umělecké činnosti i v Praze – na přelomu let 1948 a 1949 stál u vzniku pražského kočovného divadla, původně pod názvem Modrá trojka (později Modrá scénka a Kukátko). Hrál například ve Výstavním pavilonu na Václavském náměstí nebo v Paláci Koruna. A protože Suchý souběžně pracoval jako telegrafista a úředník u Československých drah, tehdejší propagační oddělení ministerstva dopravy využívalo jeho nadání k agitačním hrám. Zároveň byl asistentem režie ve Filmovém studiu Ministerstva

---

¹ KOVAŘÍKOVÁ, Blanka. Loutkář recesista aneb Potrefený tatínek Jiřího Suchého. *Právo – Víkend*, 4. 12. 2015, s. 17. ISSN 1211-2119.

dopravy.² „Byly to agitky v tom lepším slova smyslu. Prostřednictvím svých her Jaroslav Suchý dělal mezi dětmi zdravotní osvětu nebo je učil pravidlům slušného chování,“³ uvedla pro denik.cz Markéta Formanová, která se dílem Jaroslava Suchého zabývá. Loutkové divadlo Modrá scénka ukončilo činnost v roce 1988. V letech 1955 až 1956 v otcově divadle vypomáhal i Ondřej Suchý.

Jaroslav Suchý, který část mládí strávil ve Francii, kde pracoval jako modelář, si nechal říkávat *Jášo*, a to i od svých dětí. „Všechno, co kdy dělal, bylo svým způsobem jiné,“⁴ vypráví o jeho povaze Jiří Suchý. „Byl mimořádný vším. Byl mimo řád.“⁵

Patrné to bylo zejména při loutkovém divadle – Suchý vodil loutky ze zdola takzvanými táhly a různě je vylepšoval. Pomocí klystýrů nafukoval loutkám oči, do hlav navíc měly zavedené gumové hadičky, takže díky nim mohly loutky plivat vodu až do hlediště, případně se z nich kouřilo. „Doma jsme měli gauč, jehož opěradlo tvořily peřiny. Když se to večer odklopilo, byla z toho ustlaná postel. Vymyslel také přiborník, který se dal za minutu proměnit v pohovku s knihovničkami,“⁶ popsal Jiří Suchý další otcovy vynálezy.

Nejvíce ale Jaroslav Suchý ovlivnil své děti svérázným humorem. „Padaly z něj neuvěřitelné a absurdní srandy,“⁷ potvrdil Ondřej Suchý. „Moudra typu: ‚Nevěř slepotě, dokud vidíš‘ nebo ‚Pamatuj, že já nikdy nelhu, a lhu-li, pak jedinečně tehdy, musím-li se vyhnout pravdě,“⁸ vyjmenovává Suchý. „Říkal také: ‚Chci si ještě něco užít, dokud jsem starej.‘ Nebo: ‚Jo, to

---

² Osobnosti: SUCHÝ, Jaroslav, LD, Praha. *Databáze českého amatérského divadla* [online]. [cit. 2021-4-26]. Dostupné z: <https://www.amaterskedivadlo.cz/main.php?data=osobnost&id=5125>

³ JOSEFOVÁ, Hana. Jaroslav Suchý hrál divadlo, vynalézal, byl členem orchestru i točil filmy. In: *Plzeňský deník* [online]. [cit. 2021-02-12]. Dostupné z: https://plzensky.denik.cz/kultura_region/jaroslav-suchy-hral-divadlo-vynalezal-byl-clenem-orchestru-i-tocil-filmy-20151221.html

⁴ KOVAŘÍKOVÁ, Blanka. Loutkář recesista aneb Potrefený tatínek Jiřího Suchého. *Právo – Víkend*, 4. 12. 2015, s. 17. ISSN 1211-2119.

⁵ Na počátku byla loutka. In: Youtube [online]. 05.02.2016 [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=-ub26Yr-wUs&ab_channel=V%C3%A1clavFo%C5%99t. Kanál uživatele Václav Fořt.

⁶ KOVAŘÍKOVÁ, Blanka. Loutkář recesista aneb Potrefený tatínek Jiřího Suchého. *Právo – Víkend*, 4. 12. 2015, s. 17. ISSN 1211-2119.

⁷ Života myšmaš Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 24.10.2017 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=oE-Ti5wAUrc&feature=emb_title. Kanál uživatele Václav Fořt

⁸ ROSENDORF, Jiří. O klacíkách pana „Jaši“. *Xantypa*, 27. 1. 2016, s. 70. ISSN 1211-7587.

bejvaly obědy! I za pět korun! Ani jsem to nemohl sníst, jak to bylo hnusný.' A ještě třeba: „Zavolejte tetičce a řekněte jí: Tetičko, honem sem přijďte! Tatínkovi je hrozně dobře!“⁹

Suchý se sice umělecky angažoval mnoha způsoby, syny ale do ničeho netlačil. Ani v budoucnu jim do jejich práce nezasahoval. „K Semaforu neřekl Jiřímu nic. A co se týče mě, tak vlastně taky nic. Nijak na naši tvorbu nereagoval,“¹⁰ uvedl Ondřej. „Pro mě měl veliký význam,“¹¹ přiznal přesto Jiří Suchý. „To díky Jášovi a naší mamince, protože doma se také hodně zpívalo, jsem od dětství nasával hudbu.“¹²

Matka Růžena (1909–1977) byla k otci jakýmsi protipólem. „Maminka byla tichý, vlídný člověk. Měla ráda humor. Hodně četla. Chodila do knihovny a dělala si z těch knih výpisky,“¹³ vypráví Ondřej Suchý. „Zdělili jsme po ní, že jsme takové poklidnější povahy. Hned tak něco nás nerozhází, jsme takoví mírumilovní,“¹⁴ potvrzuje Jiří Suchý.

Růžena Suchá se vyučila modistkou, ale byla ženou v domácnosti. „Nebýt maminky, tak byste o mně a o Jiřím nejspíš nevěděli. Ano, tatínek Jáša měl šílené nápady a padaly z něj někdy úžasné výroky, kterým jsme se s Jiřím smáli. Ne tak maminka. Maminka byla tatínkův pravý opak – tichá, přemýšlivá, zajímala se o veškeré kulturní dění a ona to byla, kdo první prohlédl Jiřího talent, a donutila tatínka přestěhovat se z Klatov přes Plzeň do Prahy. Byla velkým fanouškem jak Jiřího, tak později mým. Radovala se z našich i sebemenších úspěchů, pyšný na ně byl i Jáša, ale tvářil se, že ho zase v podstatě nijak moc nezajímají. Myslím, že kombinace těch dvou povah byla pro nás do života tím největším rodičovským darem,“¹⁵ tvrdí Ondřej Suchý.

---

⁹ ROSENDORF, Jiří. O klacíkách pana „Jaši“. *Xantypa*, 27. 1. 2016, s. 70. ISSN 1211-7587.

¹⁰ Tamtéž

¹¹ Tamtéž

¹² Tamtéž

¹³ Života myšmaš Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 24.10.2017 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=oE-Ti5wAUrc&feature=emb_title. Kanál uživatele Václav Fořt

¹⁴ *Kavárnička dříve narozených – 42. díl* [TV pořad]. Režie: Petr ŠAMÁNEK. Česká televize Ostrava, 1993.

¹⁵ KOLOC, Tomáš. Ondřej Suchý: Zatímco u mě převládá skepse, můj sourozenec hýří optimismem. In: *Kulturní noviny* [online]. [cit. 2021-02-12]. Dostupné z: <https://www.kulturni-noviny.cz/nezavisle-vydavatelске-a-medialni-druzstvo/archiv/online/2016/38-2016/ondrej-suchy-zatimco-u-me-prevlada-skepse-muj-sourozenec-hyri-optimismem>

1.2 Studijní léta

Ondřej Suchý vyrůstal v Praze na Spořilově. Od svých šesti do dvanácti let žil s rodinou v Nuslích, později – od roku 1957 – v centru Prahy na rohu Pařížské a Široké ulice. Po dokončení povinné školní docházky nastoupil na Průmyslovou školu bytové tvorby v Praze na Žižkově, a to v oboru uměleckého truhláře (studoval ji v letech 1960 až 1962).

V té době také chodil na brigády do pražských pekáren. „Když jsem byl v osmé třídě, rodičům bylo řečeno, ať pro mne přemýšlejí o řemesle, protože na výtvarnou školu, kam jsem si přál jít, v žádném případě přijat nebudu,“¹⁶ vysvětlil Suchý okolnosti svého studia na učilišti. Nešlo o dobrovolnou volbu – Suchý dospíval v době, kdy život obyvatel kontrolovala a řídila jediná vládnoucí strana: Komunistická strana Československa.

Matka mu nakonec vyjednala učební obor truhláře. Ostatně toto řemeslo se v rodině Suchých dědilo: truhlářem byl nejen Ondřejův otec Jaroslav, ale také jeho děda. Ondřej Suchý ovšem školu nedokončil – po roce a půl studia, během něhož byl učněm ve firmě Výtvarná řemesla, zanechal. „Nešlo mi to a taky mě to moc nebavilo,“¹⁷ ohlíží se Suchý. „Protože už tenkrát v těch patnácti letech jsem strašně záviděl, že můj bratr je slavný a já ne. (...) Naučil jsem se vařit klíč a zapalovat kamna piliňáky, k ničemu jinému mě ale nepouštěli, protože jsem byl strašně nešikovný. Chodil jsem pro svačiny.“¹⁸

Suchý se rozhodl místo řemesla soustředit na uměleckou dráhu: už během studia hrál divadlo, skládal básně a k tomu byl členem rokenrolové kapely Crazy Boys. Statoval také ve filmu *Dva z onoho světa* (1962), kde se poprvé setkal s Oldřichem Novým – právě tam lze hledat prvopočátky Suchého vášně k filmům z 30. až 60. let.

Kromě toho od šestnácti let působil v pomocném hereckém souboru Národního divadla, kam ho doporučil František Filipovský. „Divadlo Semafor mělo tehdy stále na repertoáru hru

---

¹⁶ FENCL, Ivo. Bratr má svůj semafor, já zase vsadil na děti. *Domažlický deník*, 3. 2. 2006, s. 24. ISSN 1210-9215.

¹⁷ ROSÁK, Jan. Ondřej Suchý - novinář, moderátor a spisovatel. In: *Rádio vašeho kraje* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://regiony.rozhlas.cz/ondrej-suchy-novinar-moderator-a-spisovatel-7422119>

¹⁸ Tamtéž

Člověk z půdy a já byl zamilovaný do Pavlíny Filipovské. Chodil jsem se na Pavlínu neustále koukat, a tak jsem se poznal i s jejím tatínkem,¹⁹ přiblížil Suchý.

Na jevišti Národního divadla pochopitelně dostával pouze drobné role. „Stačilo mi, že se budu moci pohybovat v blízkosti hereckých legend a k tomu ještě v zákulisí,²⁰ těšilo Ondřeje. Jenže k divadlu a ke zkouškám tehdy nepřistupoval zodpovědně a brzy o své místo v pomocném souboru přišel. „Stalo se něco, co se stát nemělo: Já totálně zpsychnul!²¹ uvědomuje si.

1.3 Dva roky v Plzni

Po předčasném konci na střední škole se v roce 1962 rozhodl odstěhovat z Prahy do Plzně, kde pracoval jako aranžér výloh v domácích potřebách. „Byl jsem sotva sedmnáctiletý a chtěl jsem se postavit na vlastní nohy. Našel jsem si práci aranžéra v propagaci Domácích potřeb v Plzni. Myslím, že tehdy Jiří zastoupil mé rodiče, kteří měli o mě trochu strach, a snažil se mi práci v Plzni rozmluvit. Já si ovšem postavil hlavu, načež on to vzdal a přestal se mnou komunikovat,²² vzpomíná Ondřej Suchý. „Bratr mi truhlařinu nerozmlouval. Naopak, když jsem školu ukončil, se velmi podívoval, že se rozhoduju jinak, než jak rodina plánovala. Musím říct, že měl oprávněné obavy. Věděl, že když se člověk ve věku čtrnácti až šestnácti let rozhoduje, že bude umělcem, jak snadno se může dostat někam, kde by ho rodina nerada viděla.“²³

V podniku Domácích potřeb se Suchý seznámil s řeckým výtvarníkem Savvasem Vojadzogluem. „Po práci se věnoval olejomalbě. A protože jsem byl hoch zvědavý, začal mě učit: jak se napíná na blindrám plátno, jakými způsoby se pak může šepsovat, jak se míchají olejové barvy, jak se maluje. Byli jsme tehdy tím malováním oba tak zaujatí, že jsem se

---

¹⁹ SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 14

²⁰ Tamtéž, str. 16

²¹ Tamtéž, str. 16

²² SPÁČILOVÁ, Mirka. Můj velký bratr Jiří Suchý. *Magazín Víkend DNES*, 1. 10. 2011, s. 26. ISSN 1210-1168.

²³ ROSÁK, Jan. Ondřej Suchý - novinář, moderátor a spisovatel. In: *Rádio vašeho kraje* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://regiony.rozhlas.cz/ondrej-suchy-novinar-moderator-a-spisovatel-7422119>

zakrátko přistěhoval do jeho rodiny, abychom mohli společně malovat i ještě dlouho do noci. Půldruhého roku jsme byli denně spolu,²⁴ uvedl Suchý.

V Plzni strávil dva roky života, v té době mimo jiné začal kreslit své první myší vtipy a také externě spolupracoval s plzeňským rozhlasem. „U bratra už jsem byl vzat na milost, poněvadž jsem dokázal, že rok pracuju, vydělávám si peníze a nechci ani nic od rodičů. A tak jsem Jirímu opatrně napsal, že bych si přál mít svůj psací stroj. Že vím, že se dá pořídit v bazaru už za 400 korun, (...) a jestli bych ho nemohl dostat k Ježíškovi,²⁵ prozradil Suchý. Od bratra k Vánocům psací stroj skutečně dostal, a to dokonce dražší, než který Jirí Suchý používal sám.

„Když se tak někdo rozhodne, že půjde ve šlépějích svého staršího bratra, tak to nutně musí staršímu bratrovi imponovat. To se přihodilo právě mně,²⁶ vypráví Jirí Suchý. „Viděl jsem najednou, že Ondřej začíná dělat to, co jsem kdysi začínal dělat i já. A tak jsem na to začal být trošku nafrněný a začal jsem ho v tom pochopitelně podporovat. Jednak jsem mu poskytoval rady, to bylo to nejjednodušší: říkal jsem mu například, že se musí zdokonalovat ve zpívání a že si musí dát nějaké lekce.“²⁷

1.4 Rodinné zázemí

V roce 1964 se Ondřej Suchý vrátil do Prahy a začal pracovat v Československé televizi. Dálkově také studoval na Střední průmyslové škole filmové v Čimelicích. Podobně jako předtím v případě učiliště se Suchý i školu v Čimelicích rozhodl předčasně opustit, protože měl problémy s matematikou.

Už ve dvaceti letech se poprvé oženil. Ženatý byl celkem třikrát, od roku 1980 žije se svou současnou manželkou Johanou. Z druhého manželství má syna Marka, ze třetího nevlastního syna Michaela. „Jsem smolař. Myslím, že jsem velice slušný člověk. Ženit jsem se chtěl už od čtrnácti let a vždycky jsem to myslel se všemi ženami smrtelně vážně. Některé mi vyklouzly,

---

²⁴ SUCHÝ, Ondřej. Ondřej Suchý: Leptokarie bez Savvase Vojatzoglu. In: *Pozitivní noviny* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.pozitivni-noviny.cz/cz/clanek-2006120677>

²⁵ ROSÁK, Jan. Ondřej Suchý - novinář, moderátor a spisovatel. In: *Rádio vašeho kraje* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://regiony.rozhlas.cz/ondrej-suchy-novinar-moderator-a-spisovatel-7422119>

²⁶ *Kavárnička dříve narozených – 58. díl* [TV pořad]. Režie: Petr ŠAMÁNEK. Česká televize Ostrava, 1995.

²⁷ Tamtéž

s některými jsem do toho spadl. Nemyslím, že bychom se rozváděli z mojí viny, ale vina byla přisuzována mému stylu života, který spočívá v tom, že jsem v podstatě zápecník. To by ženám mělo imponovat. Taťka je doma, všechno je v pořádku. Ale asi jsem dělal chybu. Vždycky jsem se každé ženy zmocnil tak, že přestala chodit do práce a musela se starat jenom o mne,²⁸ svěřil se Ondřej Suchý.

Co se týče milostných vztahů, prožil divoké mládí. „Znali jsme se trochu už od mládí. Mně se nikdy nelíbil a já, abych řekla pravdu, jemu také ne. Brejlatky ignoroval. Vybíral si z hereček a manekýnek, která měla velká kukadla,²⁹ prozrazuje jeho současná žena Johana, rozená Niederlová. „Jednou jsem ho potkala celého smutného z druhého rozvodu. Dojímal mě, ale víc nic. Pozval mě do Semaforu, kde jsme si po představení vylévali srdéčka. Chechtala jsem se snad víc než na tom představení. Tam také přelétla první jiskra.“³⁰

Na Kokořínsku si poté společně koupili chátrající chalupu, kterou zrekonstruovali. „Já jsem to tam moc rád neměl. (...) Přeci jen jsem byl z Prahy zvyklý na kavárenský a klubový život,³¹ říká Suchý. „Proseděl jsem v kavárnách celé mládí.“³²

Na přelomu 80. a 90. let se přesto do Šemanovic odstěhoval natrvalo. „Jednou jsme přišli na to, že přijíždět v pátek a odjíždět v neděli je škoda,³³ přiblížil Suchý. „Prahu jsem celý život miloval, také jsem celá léta sbíral pragensie s tím, že jednou třeba budu o Praze i sám psát. Jenomže po tom velkém třesku v listopadu 1989 jsme se začali s Prahou navzájem odcizovat a dnes už se v tomto turistickém městě necítím vůbec dobře. Praha roste do krásy, ale k životu není, to je můj pocit,³⁴ pokračuje. „Na Prahu nelze zanevřít, pouze mi začalo vadit to

---

²⁸ KOBRA KUČERA, Josef. Ondřej Suchý provozuje deset řemesel. *Slovo*, 12. 11. 1999, s. 5. ISSN 1211-6416.

²⁹ JIRKŮ, Irena. Utečeme na jih, nebo na sever? *Mladá fronta DNES – příloha VÍKEND*, 26. 8. 2000, s. 1. ISSN 1210-1168.

³⁰ Tamtéž

³¹ NEKVAPIL, Václav. Myši mrtvolky mě děsí. *Sedmička*, 27. 9. 2012, s. 28. ISSN 1805-3882.

³² JANEČKOVÁ, Zuzana. Jak žijeme. *Magazín Mladé fronty DNES*, 26. 6. 2003, s. 18. ISSN 1210-1168.

³³ SMÍŠEK, Zdeněk. Jak ve skalách bydlí Ondřej Suchý. In: *Novinky.cz* [online]. [cit. 2021-04-08]. Dostupné z: <https://www.novinky.cz/bydleni/jak-bydli-vip/clanek/jak-ve-skalach-bydli-ondrej-suchy-40209063>

³⁴ JIRKŮ, Irena. Utečeme na jih, nebo na sever? *Mladá fronta DNES – příloha VÍKEND*, 26. 8. 2000, s. 1. ISSN 1210-1168.

zvyšující se tempo, v jakém se tu dnes žije. S přibývajícím věkem toužíme se ženou víc po klidu.“³⁵

Na samotě v Šemanovicích si Suchý pochvaluje právě klid na práci – ze zahradního altánu si dokonce udělal malou pracovnu s archivem. „Zatímco bratr by nedokázal žít uprostřed kokořínských lesů, tak já bych nedokázal žít a pracovat v koloběhu divadla Semafor. Shodli jsme se, že kdybychom si to prohodili, tak bychom zešíleli. On za tři dny a já možná ještě dřív,“³⁶ uvedl s nadsázkou Ondřej Suchý, který od roku 2018 minimálně vystupuje na veřejnosti. „Už nechci jezdit z jednoho konce republiky na druhý. Mám pro to řadu důvodů, ale řeknu jen ten nejpodstatnější: Chci si ten čas ušetřit na psaní knížek.“³⁷

1.4.1 Psychické problémy

Minimální vystupování na veřejnosti souvisí také se Suchého psychickými potížemi, s nimiž se potýká od roku 2018. Vinou velkého pracovního záprahu bojoval se syndromem vyhoření a bral antidepresiva. „O zdraví své tělesné schránky pečuji dost poctivě. Horší je to s mojí psychikou,“³⁸ přiznal tehdy. „Poté, co všechno mi řekli přátelé, kteří si prošli soukromým peklem, syndromem vyhoření, myslím, že letos poznávám, co to vlastně je. (...) Snažím se z toho dostat sám, bez pomoci psychiatrů,“³⁹ popsal.

Psychické problémy měl Suchý už dřív, souvisely s rodinnou situací. Syn z druhého manželství Marek totiž propadl drogám. Vyučil se až napotřetí, střídal zaměstnání, ve vězení a v psychiatrických léčebnách strávil deset let a diagnostikovali mu schizofrenii. „Mnoho rodin, které měly na přelomu 80. a 90. let pubertáky, si prožilo hrůzy. Kluci a holky byli urvaný, nikdo je nehlídal, Přišly sem drogy, způsob života, do kterého jsme my rodiče

---

³⁵ Ondřej Suchý: Nemám si nač stěžovat. *Listy hlavního města Prahy* [online], 11. 1. 2007, s. 1. [vid. 2021-04-08]. Dostupné prostřednictvím Newton media z: <https://bit.ly/39TIYj0>

³⁶ 1. Jiří Suchý a Ondřej Suchý - Show Jana Krause 1. 3. 2017. In: Youtube [online]. 01.03.2017 [cit.2021-03-04]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=wllsR8TYmIE&ab_channel=ShowJanaKrause

³⁷ SVOBODA, Samuel. Ondřej Suchý: Rozhodl jsem se minimálně vystupovat na veřejnosti. In: *Topvip.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.topvip.cz/celebrity/ondrej-suchy-rozhodl-jsem-se-minimalne-vystupovat-na-verejnosti>

³⁸ ŠTICHOVÁ, Kateřina. Bratr principála Semaforu Jiřího Suchého: Utápí se v depresích! In: *Aha!* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.ahaonline.cz/clanek/zhave-drby/149900/bratr-principala-semaforu-jiriho-suheho-utapi-se-v-depresich.html>

³⁹ Tamtéž

neviděli,⁴⁰ řekl Ondřej Suchý, jehož Markovy problémy trápily a upadal kvůli tomu do depresí. Suchý dokonce se svým synem na delší čas přerušil styky: „Trnul jsem hrůzou, kam to spěje. Nevěřil jsem, že se z toho dostane.“⁴¹

Později se ale vzájemné vztahy urovnaly, Marek už navíc není drogově závislý. „Když jsem dospíval, a i později, tak jsem tátovi nedělal moc dobré jméno. Spadával jsem na tu špatnou stranu. A tam jsem zůstal poměrně dlouho. Dneska se za to moc stydím,“⁴² přiznal Marek Suchý.

Na psychickém rozpoložení Ondřeje Suchého se podepsaly i vážné zdravotní problémy, kterým čelil v roce 2005: operovali mu nádor pod mandlemi. V témže roce se také potýkal s několika chřipkami, zápalem plic a k tomu měl úraz, při němž si přivodil otřes mozku. Od té doby pracovní zvolnil, například v Českém rozhlasu už byl pouze externím redaktorem.

Další zlom v jeho osobním a pracovním životě nastal roku 2018 – kvůli už zmíněnému syndromu vyhoření. Aktuálně se věnuje převážně psané tvorbě: knižní a novinářské. „Žiju si tak, jak jsem se rozhodl žít na konci roku 2018. Rozloučil jsem se s rozhlasem, televizí a veřejnými besedami a rozhodl jsem se věnovat pouze psaní zajímavostí a životních příběhů zapomínaných osobností filmu, hudby, divadla a kabaretů,“⁴³ uvedl Suchý.

„Myslím, že se mi všechny sny v životě splnily. Čímž nechci říct, že bych se chtěl začít loučit se životem. Ale jsem plný zvědavosti, jestli a co neznámého a potěšujícího se mi přihodí,“⁴⁴ ohlíží se – roku 2021 – pětasedmdesátiletý Suchý.

---

⁴⁰ *13. komnata Ondřeje Suchého* [TV dokument]. Režie: Vít OLMER. Česká televize, 2018.

⁴¹ Tamtéž

⁴² Tamtéž

⁴³ KOUKALOVÁ, Barbora. Ondřej Suchý o kampani Zachraň dědka: Je to vulgární a fotka s koblihou trapná, berte na nás ohled! In: *Expres.cz* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: https://www.expres.cz/celebrity/karantena-koronavirus-coronavirus-covid-19-jiri-madl-zachran-dedka-zachran-babu-ondrej-suchy.A200319_230146_dx-celebrity_bk

⁴⁴ KOJZAR, Petr. Ondřej Suchý: Obdiv ke klaunům mě nikdy neopustil. In: *Haló noviny* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <http://www.halonoviny.cz/articles/view/46017071>

2 Vztah s bratrem Jiřím

Jiří Suchý (*1931) patří k nejvýraznějším postavám české kulturní scény ve 20. století. Stál u vzniku Divadla Na zábradlí a v roce 1959 založil Semafor, jenž se záhy stal fenoménem. V 60. letech tvořil Jiří Suchý autorskou dvojici s Jiřím Šlitrem. Divadlem prošli také Karel Gott, Waldemar Matuška, Miroslav Horníček, Josef Dvořák nebo Miloslav Šimek s Jiřím Grossmanem. Semafor hraje dodnes: stojí především na osobnostech Jiřího Suchého a Jitky Molavcové.

Jiří Suchý se dále podílel na hudebním filmu *Kdyby tisíc klarinetů* a napsal hity jako *Pramínek vlasů*, *Tulipán*, *Marnivá sestřenice*, *Oči sněhem zaváté*, *Purpura* či *Tereza*. „Už od dětství byl nejenom mým vzorem, ale i rádcem. Vždycky mi dobře poradil a vždycky, když jsem si nevěděl v životě rady a měl jsem problém, byl jediný, a je to dodnes jediný člověk, za kterým běžím, když potřebuju,“⁴⁵ netají se Ondřej Suchý.

S bratrem nikdy žádné rozepře neměli. „Ačkoliv se nevidáme často, jen několikrát do roka, náš vztah je skutečně nádherný. Máme se moc rádi. A ve chvílích, kdy se konkrétně obvykle já dostávám do nějaké krize, kterou nazývám únavou materiálu, okamžitě se za ním vypravím, abych si nechal dobít baterky. Stačí mi povídat si s ním hodinku a odcházím vidíc svět růžově, a navíc jsem ještě rozchechtaný, protože máme rádi stejný humor, a tak se kolikrát z poloviny našeho setkání prosmějeme,“⁴⁶ dodal Ondřej.

Povahově jsou ale v leccems odlišní, jak Ondřej sám připustil: „Bratr je nenapravitelný optimista, který hledí stále dopředu a k minulosti se příliš nevrací. Já jsem nostalgický a nestydím se za to.“⁴⁷

---

⁴⁵ ROSÁK, Jan. Ondřej Suchý - novinář, moderátor a spisovatel. In: *Rádio vašeho kraje* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://regiony.rozhlas.cz/ondrej-suchy-novinar-moderator-a-spisovatel-7422119>

⁴⁶ KOJZAR, Petr. Ondřej Suchý: Obdiv ke klaunům mě nikdy neopustil. In: *Haló noviny* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <http://www.halonoviny.cz/articles/view/46017071>

⁴⁷ Ondřej Suchý: Nemám si nač stěžovat. *Listy hlavního města Prahy* [online], 11. 1. 2007, str. 1. [vid. 2021-04-08]. Dostupné prostřednictvím Newton media z: <https://bit.ly/39TIYj0>

2.1 Bratr jako vzor

Pro Ondřeje Suchého byl právě bratr největším vzorem. „Všechno mě formovalo. Je o čtrnáct let starší, takže se u nás hrál jazz. (...) Dával mi k Vánocům třeba gramofonové desky, kde byl Spejbl a Hurvínek s panem Skupou, také třeba pohádky s panem Werichem. Poslouchal jsem také Voskovce a Wericha. Musel jsem poslouchat, protože se to u nás hrálo,“⁴⁸ zavzpomínal Ondřej.

„V době, kdy byl bratr v práci (...), jsem mu lezl do všeho. Okouzlen jsem byl jeho skautským deníkem, hrabal jsem se mu v knihách a nechápavě zkoumal ilustrace Štýrského s Toyen, hrál jsem si desky Voskovce a Wericha (...), brnkal na malé ukulelové banjo (...), a prohlížel si východoněmecký *Das Magazin*,“⁴⁹ dodal Ondřej Suchý.

Jiří také vodil mladšího sourozence do biografů: na filmy různých žánrů. „Nikdy si se mnou nehrál, odjakživa se mnou jednal a mluvil jako s dospělým,“⁵⁰ říká Ondřej. Jiří byl zároveň autoritou v celé rodině. „Když jsem něco provedl, když jsem ve škole dostal špatnou známku, (...) mohl doma otec soptit sebevíc (...), to vše mě nechávalo klidným. Běda však, když maminka zahrozila: ‚Počkej, až přijde Jiří a já mu to povím – to se bude divit!‘ To bylo vůbec to nejhorší, co mě mohlo potkat,“⁵¹ prozradil.

Jiří svého bratra v umění podporoval: věnoval mu například basu, s níž hrál v Redutě, nebo psací stroj. „Já nejdřív chodil na housličky ke stejnému učiteli jako bratr. Chvilku jsem hrál na piano. Ale když jsem viděl, jak můj bratr hraje na basu, chtěl jsem si to taky zkusit. Takže když odešel do práce, zkoušel jsem na tu basu hrát,“⁵² přidává další činnost, v níž ho sourozenec inspiroval.

---

⁴⁸ Života myšmaš Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 24.10.2017 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=oE-Ti5wAUrc&feature=emb_title. Kanál uživatele Václav Fořt

⁴⁹ SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátníku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 71

⁵⁰ SPÁČILOVÁ, Mirka. Můj velký bratr Jiří Suchý. *Magazín Víkend DNES*, 1. 10. 2011, s. 26. ISSN 1210-1168.

⁵¹ SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátníku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 13

⁵² *Uprostřed běhu – Ondřej Suchý* [TV dokument]. Režie: Jiří VONDRÁK. Česká televize, 2007.

„V období puberty jsem na bratra trochu žárlil,“⁵³ přiznal přesto Ondřej. „Říkal jsem si, proč já taky nejsem slavný? A tak jsem se montoval do všeho možného: zpíval jsem, vystupoval jsem, šel jsem na konkurz do Divadla Jiřího Wolкера. Odsud mě hnali, protože jsem nic neuměl...“⁵⁴

„Dělal jsem všechno jinak než on,“⁵⁵ popisuje období puberty. „Chtěl jsem být čímkoliv, jen ne pouhým mladším bratrem Jiřího Suchého. Chtěl jsem být jiný. A tak, když Jiří kreslil subtilní obrázky tenkou linkou, já maloval redisperem. Když Jiří psal rýmované básničky, já musel psát vážné básně volným veršem.“⁵⁶

V 60. letech na sebe bratři moc času neměli, Jiří byl totiž plně zaneprázdňený Semaforem. „Začátek šedesátých let byl obdobím, kdy jsme s bratrem komunikovali velmi málo. On byl šíleně vytížený (...) a se Šlitrem mě zcela přehlíželi. Dal mi svou slavnou basu, se kterou začínal v Redutě, a nechal mě životu napospas,“⁵⁷ popsal Ondřej. „Nejvíce jsem na bratrovi obdivoval právě jeho pracovitost. A současně to na něm i nejvíce nenáviděl.“⁵⁸

„Asi pět let trvalo období, kdy jsme se téměř nestýkali, i když podotýkám, že jsme se vždycky měli rádi a nikdy proti sobě nestáli,“⁵⁹ objasnil Ondřej Suchý. Bratra vídával hlavně z hlediště Semaforu, kam často chodil a jehož poetika ho v budoucí tvorbě ovlivnila. „První tři roky jsem tam chodil třeba třikrát týdně. Nejdřív jsem tam chodil okukovat bratra a pak mě už omrzel, chodil jsem spíš třeba na Pavlínu Filipovskou,“⁶⁰ řekl Suchý.

---

⁵³ Ondřej Suchý: Při psaní knihy *Pan Voskovec z Manhattanu* nám pomohl Facebooku. In: Youtube [online]. 07.01.2017 [cit.2020-05-17]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=RCN1CtYszzM>. Kanál uživatele Český rozhlas Radiožurnál

⁵⁴ Tamtéž

⁵⁵ Historiky spisovatele a textaře Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 13.04.2016 [cit.2020-05-16]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=4Zwfl2zOwSY>. Kanál uživatele Český rozhlas

⁵⁶ MAIXNEROVÁ, Tereza. Chtěl jsem být čímkoli, jen ne mladším bratrem Jiřího, říká Ondřej Suchý. *Mladá fronta DNES*, 2. 2. 1999, s. 3. ISSN 1210-1168.

⁵⁷ SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátníku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 8

⁵⁸ SPÁČILOVÁ, Mirka. Můj velký bratr Jiří Suchý. *Magazín Víkend DNES*, 1. 10. 2011, s. 26. ISSN 1210-1168.

⁵⁹ SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátníku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 8

⁶⁰ JANEČKOVÁ, Zuzana. Jak žijeme. *Magazín Mladé fronty DNES*, 26. 6. 2003, s. 18. ISSN 1210-1168.

S Jiřím Šlitrem, který tvořil uměleckou dvojici s Jiřím Suchým v letech 1957 až 1969, se dlouho nesblížili. „Osobně jsem se s ním poznal, když mi bylo asi tak třináct, a za celých následujících deset let, co mě občas vídal, z něj na mou adresu nevypadlo nikdy víc než jedno jediné strohé *Nazdar!*“⁶¹ vzpomíná. „A to i tehdy, když jsme se spolu ocitli sami na jednom místě. Bylo to na Uhelném trhu, vidím to jako dnes: stáli jsme tam, čekající celou čtvrt hodinu oba na stejnou osobu (mého tehdy silně nedochvilného bratra).“⁶²

Začátkem roku 1969 se jejich vztah změnil – po Ondřejově prosbě o rozhovor pro časopis *Sedmička*. „Tentokrát ochotně přislíbil nejen to, že bude na stránkách *Sedmičky* na otázky dětí odpovídat, ale dokonce že v rámci našich tehdejších živých magazínů v Divadle Jiřího Wolkra před dětmi vystoupí a bude jim povídat i zpívat! Nevěřil jsem svým uším,“⁶³ vypráví Ondřej. Následně se stali přáteli a navštěvovali se. Jenže v prosinci 1969 Jiří Šlitr tragicky zemřel. „Škoda, že se předtím na to strohé *Nazdar!* vyplývalo tolik dlouhých let,“⁶⁴ mrzí Suchého.

2.2 Profesní vztah

Slávy staršího bratra sice Ondřej nedosáhl, rozhodně ale nežil v jeho stínu. „Jediné, co mě dokáže urazit je, když jsem pro novináře zajímavý jen jako sourozenec slavnějšího bratra, který se s ním po celý život veze na jeho slávě. To už považuju za urážku. Jiří mi ani jednou nikde nepomohl protekcí, nemluvě o tom, že ani nemohl,“⁶⁵ líčí Ondřej. Naráží tím na to, že Jiří Suchý během normalizace upadl – jako řada jiných osobností – v nemilost vládnoucích komunistů (více viz podkapitola 4.3).

„Můj bratr se za mě nikdy nepřimluvil, nikde mě neprotlačoval. (...) Chtěl jsem být přitom taky slavný. Čekal jsem, že pro mě můj slavnější bratr něco udělá, když jsme sourozenci.

---

⁶¹ SUCHÝ, Ondřej. Známí - neznámí – Jiří Šlitr. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/index.php?page=030&lang=cz&dt=1253&kt=4&psy=3302.39990234375>

⁶² Tamtéž

⁶³ Tamtéž

⁶⁴ Tamtéž

⁶⁵ Života myšmaš Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 24.10.2017 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=oE-Ti5wAUrc&feature=emb_title. Kanál uživatele Václav Fořt

Řekne: *Hele, pojd' taky do divadla* a podobně. On nic takového neudělal. Protože jsem byl mlád, tak jsem mu to měl v té době, i když jsem mu to nikdy neřekl, trochu za zlé. Protože jsem si říkal, že v jeho možnostech to bylo. A já věděl, že chci dělat něco podobného jako on,⁶⁶ pokračuje Ondřej. „Jsem mu ale vděčný, že mi řekl principy textařiny, když jsem ho o to požádal. Nikdy mi ale nic nevnucoval.“⁶⁷

Jiří Suchý doplňuje: „Každý jsme si dělali to své. (...) Ondra je o čtrnáct let mladší a já si vždy říkal, že pokud v něm něco je, prorazí sám. Že to bude lepší, než aby lidé říkali, že mu ty texty píšu já. Ať si sám jede po své koleji.“⁶⁸

Jejich profesní dráhy se přesto občas střetly. „Čas od času jsem za ním přicházel s otázkami a jeho odpovědi jsem zveřejňoval v různých článkách pro *Mladý svět*, *Sedmičku*, *Dikobraz*, *Kino* a další tehdejší periodika. To trvalo až do let devadesátých,⁶⁹ potvrdil Suchý. Například v roce 1968 udělal Suchý pro časopis *Sedmička* dvojrozhovor s bratrem a jeho kolegou Jiřím Šlitrem. Protože šlo o časopis pro děti, tématem interview bylo – Když mi bylo třináct. Článek pojal originálně, nakonec vypustil všechny své otázky, a vznikl tak v podstatě dialog mezi Jiřím Suchým a Šlitrem (viz přílohy).

2.2.1 Etická otázka bratrsko-profesního vztahu

Vyvstávají pochybnosti, zda bylo profesně etické, když psal Ondřej Suchý publicistické články o svém bratrovi. V Československu před rokem 1989 existovala žurnalistická etika jen ve své stranické podobě: a to v rámci *Kodexu stranického žurnalisty* (schválený v roce 1977 Ústředním výborem Svazu československých novinářů), který se dotýkal především otázek ideovosti, lidovosti a loajality.

Aktuální kodexy už se případnému střetu zájmů mezi redaktorem a respondentem věnují obšírněji. Například v *Kodexu Českého rozhlasu* (v platnosti od roku 2003) se v článku 25 píše: „Střet zájmů pracovníků Českého rozhlasu je nepřipustný. Osoby pracující pro Český rozhlas musí vyloučit, aby osobní zájem ovlivňoval vysílání nebo nevysílání určitých sdělení

⁶⁶ 13. komnata Ondřeje Suchého [TV dokument]. Režie: Vít OLMER. Česká televize, 2018.

⁶⁷ *Lehce s životem se prát* [dokumentární film]. Scénář a režie Olga SOMMEROVÁ. Česko, 2019

⁶⁸ VLASTNÍK, Jiří. Jak přežít: nepít, nekouřit, nesportovat. *Severočeské noviny*, 6. 4. 2000, s. 23. 1210-6291

⁶⁹ SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. *Odposlechy, aneb, Já na bráchu*. Praha: Ikar, 2012. ISBN 978-80-249-2022-1. Str. 5

či pořadů. (...) Pochyby o nestrannosti nebo předpojatosti vznikají zejména, když určitá osoba je nebo byla spojena se subjektem, o němž má být informováno, rodinným, přátelským, pracovním, členským, smluvním nebo konfliktním poměrem. (...) Uvedené spojení nastane také tehdy, jestliže se může týkat bezprostředního lidského okruhu člověka podílejícího se na přípravě zprávy (například rodinní příslušníci, životní partner, popř. nejbližší přátelé).“⁷⁰

V *Etickém kodexu novináře*, který je závazný pro členy Syndikátu novinářů České republiky, se bez detailnějšího vysvětlení píše: „Novinář je povinen vyloučit všechny činnosti, které by jej mohly kompromitovat nebo vést ke konfliktu zájmů.“⁷¹

Protože ale v českém prostředí není organizace, která by zastřešovala většinu mediálních pracovníků v zemi, v praxi řeší etické problémy každá redakce samostatně. Teoreticky by tedy články Ondřeje Suchého, jež se týkají jeho bratra, byly za určitých podmínek eticky přijatelné i v dnešní době.

2.2.2 Spolupráce se Semaforem

Ondřej Suchý spolupracoval na několika projektech divadla Semafor. Například v roce 1969 se objevil v písničkovém televizním seriálu *Plakala panna, plakala z dílny Semaforu*. Tématem dílu totiž bylo přibuzenstvo, a tak byl hostem Jiřího Suchého. Šlo o vůbec první společné vystoupení bratrů – zazpívali si píseň *Tři tety*.

Na prahu 70. let se Ondřej Suchý podílel na chodu Semafor klubu Olympik, pro nějž připravoval a uváděl pořady související se Semaforem. V pásmu *Měly jsme kdysi míč* zpovídal dětské herecké hvězdy a při tehdejších *Nocturné* představoval další členy divadla. Semafor klub Olympik ale neměl dlouhého trvání. „Byl to pokus udělat klub. Dostal jsem to na starost. Ale bylo to v takové nešťastné době, takže se to neujalo,“⁷² řekl Suchý.

---

⁷⁰ Kodex ČT. In: *Česká televize* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/kodex-ct/>

⁷¹ Etický kodex. In: *Syndikát novinářů České republiky* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.syndikat-novinaru.cz/o-nas/etika/eticky-kodex/>

⁷² *Uprostřed běhu – Ondřej Suchý* [TV dokument]. Režie: Jiří VONDRÁK. Česká televize, 2007.

V roce 1989 byl jako host pozván do besedního pořadu *Občanské Semaforum*, které reagovalo na revoluční dění ve společnosti. Autorsky se potom podílel na operetě *Mam'zelle Nitouche* (2010) z repertoáru Divadla Semafor, do které napsal jednu píseň.

2.2.3 Společné projekty

V rámci divadla Semafor bratři spolupracovali výjimečně, zato spolu napsali hned tři knihy: *Pan Werich z Kamy* (Ikar, 2011), *Odposlechy aneb Já na bráchu* (Ikar, 2012) a *Pan Voskovec z Manhattanu* (Ikar, 2016). Jde o životopisy Jana Wericha, respektive Jiřího Voskovce, v případě publikace *Odposlechy aneb Já na bráchu* potom o knižní dvojrozhovor bratrů Suchých.

„Psali jsme vše každý zvlášť – vše nám usnadnila elektronická pošta,“⁷³ popisuje Ondřej Suchý formu spoluautorství zmíněných knih. „Pokud jsme vedli v Odposleších dialog, pak byl založen na tom, že jsme si – ponejvíce v noci – posílali navzájem otázky i odpovědi. Byla to vlastně moc příjemná sourozenecká spolupráce.“⁷⁴

Společně například odhalili, že si Jan Werich zahrál v bondovce *Žiješ jen dvakrát*. Odtajnil i další objevy z Werichova života v cizině, a to včetně jeho do té doby neznámé role ve východoněmeckém filmu *Italské capriccio* (1961). „Jiří i já jsme pana Wericha vnímali po svém, každého z nás na něm zajímalo něco jiného. V knize se tak navzájem dobře doplňujeme,“⁷⁵ myslí si Ondřej Suchý.

V roce 2009 bratři vystupovali v brněnském Divadle šansonu s pořadem *Já na bráchu aneb Semafor*. Inicioval ho Jiří Vondrák, umělecký šéf tamějšího divadla. „Pořad vznikl, když jsem o Ondřejovi natáčel dokument. Přišel jsem za ním, jestli nemá nějaké otázky, které svému bratrovi nikdy neřekl nebo se mu je bojí říct. Překvapil mě odpovědí, že ano. A tak vznikl nápad na tento pořad,“⁷⁶ uvedl Vondrák.

---

⁷³ SVOBODA, Samuel. Ondřej Suchý o bratrovi: Náš vztah je nádherný a máme se moc rádi. In: *Topvip.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.topvip.cz/celebrity/ondrej-suchy-o-bratrovi-nas-vztah-je-nadherny-a-mame-se-moc-radi>

⁷⁴ Tamtéž

⁷⁵ CINGER, František. Werich je fenomén, jedním stoletím neskončil. *Právo*, 12. 11. 2011, s. 18. ISSN 1211-2119

⁷⁶ ZABADALOVÁ, Veronika. Jiří Suchý s bratrem vesele zavzpomínají. *Brněnský deník*, 7. 2. 2009, s. 14. ISSN 1802-0887

Bratři dále vydali společné album *Písničky pro děti* (Universal Music, 2002), jednu z nich – Zednická – spolu dokonce nazpívali. Jejich skladby ovšem převážně interpretovaly Jitka Molavcová nebo Dagmar Patrasová. „Jak Jiřímu, tak Ondřejovi je v textech vlastní hravost, smysl pro slovní hříčky i nečekané rýmy a jemný humor, i když ve slovech staršího z bratrů je přece jenom více rabijátství,⁷⁷ napsal o zmíněném albu recenzent Vladimír Wohlföhner z *Večerníku Praha*.

---

⁷⁷ Nápadité písničky bratrů Jiřího a Ondřeje Suchých. *Večerník Praha*, 5. 11. 2002, s. 19. ISSN 1210-1117.

3 Ondřej Suchý v různých profesích

3.1 Divadélko Meteor

Ondřej Suchý se do kulturního života poprvé aktivně zapojil v patnácti letech – v roce 1960, kdy založil divadlo malých forem s názvem Meteor. „Donutili mě k tomu kluci, kteří viděli mého brácha. Hned jsem byl vedoucí, měl jsem to jednoduché,“⁷⁸ vzpomíná Suchý.

V Meteoru v rámci pořadu *Malá meteorologie* zpíval výhradně bratrovy písničky. Na kytaru a banjo ho doprovázel Zdeněk Rytíř, později velmi úspěšný textař. „Hrál jsem na basu, zpíval, a protože jsme neměli vlastní repertoár, dělali jsme věci ze Semaforu. Strašně se za to stydím. Zpíval jsem Černého nebožtíka, rozdával jsem se a naši patnáctiletí, šestnáctiletí vrstevníci to asi strašně baštili. Vladimír Just někde vzpomíná, jak z toho byli na větvi. Ale já to brzy vzdal, poněvadž jsem věděl, že tudy cesta nevede,“⁷⁹ uvědomil si Suchý.

Jak Suchý zmínil, jedním z návštěvníků Meteoru byl tehdy čtrnáctiletý Vladimír Just, dnes jeden z nejuznávanějších literárních kritiků v České republice. „Bylo to v miniaturním, obskurním sálku při jednom dvoře v Dlouhé třídě na Starém městě, (...) kde rozbilo na tři dny svůj stan divadélko s více než příznačným názvem Meteor,“⁸⁰ vzpomíná Just v předmluvě knihy *Vlasta Burian na každý pád* (Melantrich, 1989) na svoji první návštěvu Meteoru.

„Sálek byl nabit k prasknutí, nebylo nikterak lehké se tam dostat. A nedivte se: v obdivných očích nás pubescentů, zbavených při pouhém vyslovení pojmů jako Semafor, Suchý či rokenrol posledních zbytků soudnosti, vystupovali tehdy v Meteoru nikoli naši vrstevníci, nýbrž spíš polobozi (když už na opravdové bohy jsme se do Semaforu nedostali) – a mezi nimi nemohl pro nás nezářit alespoň sourozenec prvotního hybatele našich tehdejších duší a myslí,“⁸¹ pokračuje Just.

---

⁷⁸ *Uprostřed běhu – Ondřej Suchý* [TV dokument]. Režie: Jiří VONDRÁK. Česká televize, 2007.

⁷⁹ KOBRA KUČERA, Josef. Ondřej Suchý provozuje deset řemesel. *Slovo*, 12. 11. 1999, s. 5. ISSN 1211-6416.

⁸⁰ SUCHÝ, Ondřej. *Vlasta Burian na každý pád*. Praha: Melantrich, 1989. ISBN 80-7023-009-6. Str. 7

⁸¹ Tamtéž, str. 8

A přidává dobovou souvislost: „Chodil jsem tenkrát do deváté třídy a dělili jsme se – my adolescenti (...) – na dva nesmiřitelné tábory: na semafority a sputniky (rozuměj: fanoušky pravděpodobně prvního českého big-beatu Sputnici, předchůdců to později vzniklého Olympiku). Dnes teprve je mi jasné, že nám, semaforitům, šlo v první řadě o texty a o humor (jako už tenkrát patrně Ondřeji Suchému), kdežto sputnikům především o rytmus a muziku jako takovou.“⁸²

3.2 U počátků českého rokenrolu s Crazy Boys

Suchý kromě účinkování v Meteoru vystupoval také na tehdejších Hrátkách mládeže – a právě tam si ho do začínající kapely Crazy Boys vyhlédl Miki Volek, který hledal basistu. „Basistů bylo málo – v patnácti, šestnácti letech s vlastní basou. Takže divadélko jsem nechal divadélkem, to skončilo,“⁸³ popisuje Suchý.

Miki Volek (1943–1996, vlastním jménem Michael Vítězslav Volek) založil Crazy Boys v roce 1960 společně s Jiřím Šimákem. Následujícího roku se k nim připojil právě Ondřej Suchý. V kapele se objevili také Miroslav Berka (piano), Ladislav Lébr (bicí) nebo Ladislav Štaidl (kytara). Šlo o jednu z prvních rokenrolových kapel v Československu, navíc už s náznaky specifického směru: bigbítu.

Volek se o rokenrolu dočetl v roce 1956 v článku o Elvisu Presleym v časopise *Dikobraz*. Rokenrol v něm byl představen jako „nový úpadkový hudební styl, vzniklý v prohnilem imperialismu“, což Volekům zájem o to víc prohloubilo.

Crazy Boys začali účinkovat v Merkuru. Později hráli (často bez nároku na honorář) třeba v Pařížské ulici nebo Na Jezerce: zkrátka tam, kde pořadatelé nad jejich hudbou přimhouřili oko. „Hraní rock 'n' rollu bylo tehdy ještě stále jen trpěno v malých sálkách a klubech, kdežto do nahrávacích studií, do televize a rozhlasu, tam všude mu byl vstup přísně zakázán,“⁸⁴ objasnil Suchý.

---

⁸² SUCHÝ, Ondřej. *Vlasta Burian na každý pád*. Praha: Melantrich, 1989. ISBN 80-7023-009-6. Str. 8

⁸³ *Uprostřed běhu – Ondřej Suchý* [TV dokument]. Režie: Jiří VONDRÁK. Česká televize, 2007.

⁸⁴ SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátíku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 7

Zájem o rokenrol mezi mladými lidmi v Československu byl ovšem značný. V roce 1962 vystoupili Crazy Boys v Lucerně jako hosté Semaforu v programu *Ber-dej*. Zahráli tři písně pro tři tisíce diváků, kteří potom nechtěli Crazy Boys pustit z pódia. „V ochozech stály stovky mladých kluků a holek, čekajících především na těch patnáct minut vyhrazených pro nás. A my jsme tu Lucernu tehdy skutečně zbourali. Bratr potom vyšel na pódium se svým hitem Škrholou a se všemi semaforovými hvězdami a měli co dělat, aby tu naši smeč vybrali. Nebyla to jejich chyba, prostě zde už bylo mnoho lidí zvědavých na nové, leckde stále ještě zakazované ovoce,“⁸⁵ vrací se Suchý do začátku 60. let.

Na Crazy Boys pravidelně chodili i tehdy začínající režisér Miloš Forman s kameramanem Miroslavem Ondříčkem. A také Vladimír Just. „Ztřeštění hoši napochodovali na pódium a začali do nás, fanoušků jemného humoru firmy Suchý+Šlitr, tvrdě pražit Mozartovu Malou noční hudbu v ortodoxně big-beatovém balení. (...) Byl to pro nabitou Lucernu skutečný, nestravitelný šok,“⁸⁶ popisuje Just. „Napsal jsem ortodoxně, ale není to tak docela pravda: teď vidím, že jediným anachronismem tohoto big-bítu byla už tehdy Suchého klasická, neelektrická basa; tenhle anachronismus se mi zdá právě pro Ondřeje něčím až hřejivě typickým.“⁸⁷

Crazy Boys přebírali repertoár ze zahraničí, hlavně od Američana Little Richarda. „To znamená řev, daleko drsnější vokál. A k tomu se vázal i daleko drsnější projev. Přišli jsme na pódium třeba s lahví vodky, whiskey, kterou jsme tam během představení udělali,“⁸⁸ popsal Jiří Šimák. „Čím větší a primitivnější byl rámus na jevišti, tím větší byl potlesk diváků,“⁸⁹ psalo v dobové kritice *Rudé právo*.

Symbolem kapely byl Miki Volek. „Dráždil, provokoval. Záhy si vybudoval své vlastní, naprosto odlišné image. Spontánní prožívání písní. Rytmická třesavka v kolenou. Podupávání

---

⁸⁵ SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátniku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 8

⁸⁶ Tamtéž, str. 9

⁸⁷ Tamtéž, str. 9

⁸⁸ *Bigbít – Začátek zlatého věku rock 'n' rollu u nás a & Olympic* [TV dokument]. Režie: Zdeněk SUCHÝ. Česká televize, 1998.

⁸⁹ BYSTROV, Michal. Miki Volek: Podivín, feťák a smutná postava, na kterou si opilci v hospodě ukazovali. Ale také geniální showman. In: *Reflex.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.reflex.cz/clanek/causy/74207/miki-volek-podivin-fetak-a-smutna-postava-na-kterou-si-opilci-v-hospode-ukazovali-ale-take-genialni-showman>

a vykopávání. Záklony a zaťatá pěst. Zlaté prsteny a řetězy na krku. A typické černé brýle,⁹⁰ popsali jeho styl v televizním dokumentu *Nesmrtelný život a smrt Mikiho Volka, rokenrolového krále*. „Miki sice dokázal jediným pohybem strhnout veškerou mládež v okruhu pěti kilometrů, zároveň ale neskutečně popuzoval lidi dříve narozené. Jeho talent – o vizáži a chování nemluvě – zpochybňovala i velká část odborné kritiky. Byl považován za obyčejného křiklouna, nevkusného frajírka se západáckými manýry,⁹¹ napsal o Volkovi Michal Bystrov z časopisu *Reflex*.

Volek míval – navzdory své image drsňáka – problémy s trémou a už v Crazy Boys kombinoval prášky proti depresím s alkoholem. Fenmetraziny bral na povzbuzení i Ondřej Suchý: „Bylo nás v branži mnoho, kdo jsme se nějaký čas těmito povzbuzujícími tabletkami posilňovali,⁹² přiznal Suchý.

„Žili jsme tak, že jsme poslouchali desky, pak jsme chodili na mejdany, kde jsme se ožírali, mimo jiné... Mezitím jsme i zkoušeli, zpívali a hráli. Říkali tomu zlatá mládež. Byli jsme zlatá mládež, která propagovala ten nejzvrhlejší a kapitalistický způsob života,⁹³ dodává Šimák. „Snažili jsme se, přirozeně epigonsky, kopírovat to, jak se to dělá venku. Nejenom hudebním stylem, ale i chováním a pohybem na jevišti. Kouzlo bylo, že motivem nebyly peníze, ale úspěch. A za největší úspěch jsme Na Jezerce vždycky považovali, kolik přijelo antónů to vybrat,⁹⁴ přidal se Ladislav Štáidl.

„Trošku slávy jsem přece jen, v těch kritických patnácti letech, díky Mikymu Volkovi a díky téhle éře získal,⁹⁵ naráží Suchý na svou touhu být také známý jako jeho bratr. „Když se ale

---

⁹⁰ *Nesmrtelný život a smrt Mikiho Volka, rokenrolového krále* [TV dokument]. Režie: Igor CHAUN. Česká televize, 1997.

⁹¹ BYSTROV, Michal. Miki Volek: Podivín, feťák a smutná postava, na kterou si opilci v hospodě ukazovali. Ale také geniální showman. In: *Reflex.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.reflex.cz/clanek/causy/74207/miki-volek-podivin-fetak-a-smutna-postava-na-kterou-si-opilci-v-hospode-ukazovali-ale-take-genialni-showman>

⁹² SUCHÝ, Ondřej. Odhalená tajemství z jeho života. *Rytmus života*, 1. 2. 2021, s. 46. ISSN 1211-5649

⁹³ *Bigbít – Začátek zlatého věku rock 'n' rollu u nás a & Olympic* [TV dokument]. Režie: Zdeněk SUCHÝ. Česká televize, 1998.

⁹⁴ Tamtéž

⁹⁵ *Kam zmizel ten starý song – Ondřej Suchý* [TV pořad]. Režie: Rudolf TESÁČEK. Česká televize, 2005.

dívám na fotografie, tak jsem měl třeba kalhoty na kšandách a kravatu. Mezi těmi rockery jsem vypadal dost směšně. Ten jejich styl jsem nenapodoboval. Prožíval jsem tu hudbu.“⁹⁶

„Miky původně chtěl, abych hrál na cello, které by bylo natřené na bílo, a já bych ho měl zavěšené na krku jako kytaru, ale naštěstí z toho nakonec sešlo,“⁹⁷ vypráví dále Suchý. „Jednou jsem se rozhodl, že předvedu to, co jsem viděl na fotografii, jak dělá basista od Billa Haleyho: že půjdu s basou do mostu až na zem, hlavou na podlahu. A pak se zase vyšponuju, až bude končit píseň. Bylo to velmi efektní, lidé se nad tím pozastavovali, přestali tančit. Byl jsem na to velice pyšný. Jenže... Bubeník Lébr odpinknul konec písně, byla pauza a já se nezvedal. Když máte totiž nohy pod sebou a ležíte s basou na sobě, která něco váží, tak vyskočit nebylo nic jednoduchého. (...) Válel jsem se tam a potupně jsem musel odejít po čtyřech. Takže jsem to od té doby už neudělal.“⁹⁸

Crazy Boys se rozpadli v roce 1963 – poté, co Volek nastoupil na psychiatrickou léčebnu, aby se vyhnul branné povinnosti. Následně přešel do – později velmi úspěšného – Olympicu. Suchý tedy strávil s rokenrolem jen rok a půl svého života, pak se opět vydal jinou cestou.

3.3 Výtvarníkem a básníkem

Už během učňovských let se Suchý věnoval výtvarnému umění. První samostatnou výstavu měl v roce 1962 v Karkulce, tedy v karlínském kulturním kabaretu Miloslava Šimka a Jiřího Grossmanna. „Měl jsem k dispozici tři veliká skla, která jsem zaplnil vším, co jsem doposud nakreslil. Bylo mi sedmnáct a byl jsem hrozně pyšný,“⁹⁹ přiznal se Suchý.

Když žil v letech 1962 až 1964 v Plzni, rádcem se mu stal původem řecký umělec Savvas Vojadzoglu. Suchý tehdy maloval olejové obrazy, inspiraci hledal hlavně u Paula Gauguina nebo Vincenta van Gogha. Kromě toho psal vážnou poezii. „Chtěl jsem se lišit od bratra. Ten

---

⁹⁶ Historiky spisovatele a textaře Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 13.04.2016 [cit.2020-05-16]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=4Zwfl2zOwSY>. Kanál uživatele Český rozhlas

⁹⁷ SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátíku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 7

⁹⁸ *Bigbít – Začátek zlatého věku rock 'n' rollu u nás a & Olympic* [TV dokument]. Režie: Zdeněk SUCHÝ. Česká televize, 1998.

⁹⁹ KOBRA KUČERA, Josef. Ondřej Suchý provozuje deset řemesel. *Slovo*, 12. 11. 1999, s. 5. ISSN 1211-6416.

dělal srandu. Já jsem byl ještě ve věku, kdy jsem žaloval světu: nešťastné lásky a podobně,¹⁰⁰ vysvětlil Suchý.

Několikrát se setkal i s americkým básníkem Allenem Ginsbergem, který tou dobou žil v Československu. „Tenkrát začínali Šrutové a Grušové, jako zjevení v poezii se objevila Vladimíra Čerepková a já jsem začal drtit strašně smutné básně, které jsem rozesílal do redakcí. Jedna mi vyšla v *Hlasu revoluce*, jedna v *Květech*, ale tím to skončilo. Básně mi přicházely zpátky,¹⁰¹ popisuje Suchý.

Vážná poezie tedy pro něj byla jakousi slepou uličkou: „Mám dodnes schované dopisy, kde mě to odmítají. A tam jsou jména jako Arnošt Lustig, Ladislav Smoljak, kteří mi psali, že to bohužel neotisknou.“¹⁰²

3.4 Hercem a autorem v divadle Viola

V roce 1964 po návratu z Plzně do Prahy nastoupil Ondřej Suchý do Československé televize. Básně psal i nadále, změnil ovšem jejich styl. Na doporučení od Zdeňka Rytíře se začel do básnických sbírek Jana Vodňanského. „Já si vždy myslel, že mě tu srandu naučil bratr, ale po letech jsem si uvědomil, že mě vlastně inspiroval právě Jan Vodňanský. Tím, že to byly krátké básničky,¹⁰³ popisuje Suchý. „A já začal psát třeba: ‚Slyšte vaše blahorodí, vaše paní právě rodí. Vaše paní právě rodí nové vaše blahorodí.‘ Vážné básničky jsem najednou doplnil těmi srandovními. A začali mi to otiskovat.“¹⁰⁴

Suchý dokonce připravil do tisku sbírku *Zvířátka, milenky, věci a sny*, právě s krátkými a humornými básněmi, žádné nakladatelství mu ji ale vydat nechtělo. Shoda náhod tomu nakonec chtěla jinak – a to poté, co se do věci vložil Suchého přítel Jan Kolář. „Požádal jsem

---

¹⁰⁰ Života myšmaš Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 24.10.2017 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=oE-Ti5wAUrc&feature=emb_title. Kanál uživatele Václav Fořt

¹⁰¹ KOBRA KUČERA, Josef. Ondřej Suchý provozuje deset řemesel. *Slovo*, 12. 11. 1999, s. 5. ISSN 1211-6416.

¹⁰² Života myšmaš Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 24.10.2017 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=oE-Ti5wAUrc&feature=emb_title. Kanál uživatele Václav Fořt

¹⁰³ Tamtéž

¹⁰⁴ Tamtéž

v té záležitosti o pomoc Vladimíra Justla, byl též redaktorem Odeonu a pro jiná vydavatelství lektoroval poezii. Řekl: „Příprav z Ondřejovy sbírky pořad pro Viola,“¹⁰⁵ popisuje Kolář.

Inscenace *Zvířátka, milenky, věci a sny* měla v divadle Viola premiéru 3. února 1969. Šlo o pásmo básní a písniček Ondřeje Suchého. Literární večer režíroval právě Jan Kolář. „Už to byly veršičky víceméně úsměvné, protože jsem pochopil, že na ty vážné ode mne není nikdo zvědavý. Vážnou poezii jsem prostě neuměl,“¹⁰⁶ došlo Suchému.

Společně se Suchým v pořadu účinkovaly Hana Kofránková a začínající dětská herečka Magda Křížková. „Měl divácký ohlas, a tak jsem si dodal odvahu a pozval na představení své kolegy z Literárek: Mirku Rektorisovou a Petra Chudožilova. Asi jsem to neměl dělat, pořad se jim vůbec nelíbil a Chudožilov pak napsal do časopisu *Divadlo* výsměšný článek v duchu *Bratrovi se to povedlo, tak proč bych nemohl být slavný i já*. Pro přesnost uvádím, že článek v *Divadle* nevyšel – bylo mezitím zakázáno –, ale jakási mstivá duše jej zaslala Vladimírovi Justlovi v rukopise,“¹⁰⁷ vypráví Kolář. Zároveň ovšem dodává: „Jiného diváka však Milenky zaujaly, pozval nás s Ondřejem po představení na skleničku k baru a řekl, že jsme ho potěšili, že to bylo velmi dobré. Byli jsme z té poklony úplně paf – proslulý dramatik Václav Havel a u nás?“¹⁰⁸

Justl, režisér a dramaturg Violy, soustřeďoval kolem divadla mladé herce a herečky. Důvěru od něj měli i Jan Kolář s Ondřejem Suchým, pro jejichž uskupení vymyslel speciální název – Jojo Viola. „Název už byl, repertoár ještě nebyl. Vzpomněl jsem si na jednu svou seminární práci. Týkala se efemérního prvorepublikového humoristického časopisu *Dobry den*, jemuž šéfoval Karel Poláček. Voskovec s Werichem v něm publikovali své fiktivní životopisy pod poněkud nejasným titulem Walkover. Byla to čirá mystifikace, vyšla ale jen tři pokračování. Sestavil jsem z nich scénář, doplněný neznámými i známými písněmi V + W, a pozval jsem

---

¹⁰⁵ KOLÁŘ, Jan. Útržky z paměti (II) Semafor, Viola, Paříž. In: *Divadelní noviny* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.divadelni-noviny.cz/utrzky-z-pameti-ii-semafor-viola-pariz>

¹⁰⁶ SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátíku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 8

¹⁰⁷ KOLÁŘ, Jan. Útržky z paměti (II) Semafor, Viola, Paříž. In: *Divadelní noviny* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.divadelni-noviny.cz/utrzky-z-pameti-ii-semafor-viola-pariz>

¹⁰⁸ Tamtéž

na scénu kromě Ondřeje i Františka Filipovského, jeho dceru Pavlínu a Magdu Křížkovou. Prolog namluvil na magnetofon samotný Jan Werich,¹⁰⁹ popisuje Kolář.

Druhé představení, v němž se objevil Ondřej Suchý, mělo na jevišti Violy premiéru 21. října 1969. Jmenovalo se *Walk over aneb Zpověď V + W*. V hlavní roli účinkoval zmíněný František Filipovský. Takzvané Jojo trio se Suchým tvořili Pavlína Filipovská a Magda Křížková. „Walkover byl divácká trefa – hrál se před vyprodaným hledištěm až do zákazu v roce 1971,¹¹⁰ uvedl Kolář.

Následující hry v podání Jojo Violy už podobný úspěch neměly. „Zpsychli jsme a rozhodli jsme se zvýšit laťku. Sepsal jsem scénář z patafyzických textů – od Jarryho k Marenčinovi – a jako hlavního interpreta jsem zvolil Pavla Boška, jehož jsem obdivoval v Nedivadle Ivana Vyskočila. Pavel nabídku přijal – a neměl to dělat. Náš patafyzický kabaret publikum odmítlo, jestli se hrál pětkrát, bylo to moc,¹¹¹ mrzí Koláře.

Podobný osud mělo představení *Metropole světla a tmy* (premiéra 5. prosince 1975), text-appeal na motivy beatnických veršů Jevgenije Alexandroviče Jevtušenka a Andreje Andrejeviče Vozněsenského. S Kolářem ho režíroval právě Ondřej Suchý. Ve hře zpíval Karel Zich a básně recitovali Ladislav Mrkvička se Slávkou Špánkovou. Šlo o poslední představení Jojo Violy, přičemž Ondřej Suchý už v něm na jevišti nebyl: „Ustoupil jsem z toho, že budu hrát divadlo nebo zpívat. Z toho důvodu, že nejsem schopný naučit se text. Udržet ho v paměti.“¹¹²

Suchý navíc na jevišti trpěl trémou. Vzpomněla na to i zpěvačka Petra Černocká, někdejší členka Semaforu: „Ondřej Suchý mi řekl, že mi je celý život vděčný za to, jak jsem ho kdysi zbavila panické hrůzy, když měl jít na jeviště. Prý jsem mu řekla něco v tom smyslu: ‚Hele, myslíš, že ti lidé v sále jsou zvědaví na nějakého kluka, který se před nimi bude potit a bude

---

¹⁰⁹ KOLÁŘ, Jan. Útržky z paměti (II) Semafor, Viola, Paříž. In: *Divadelní noviny* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.divadelni-noviny.cz/utrzkyy-z-pameti-ii-semafor-viola-pariz>

¹¹⁰ Tamtéž

¹¹¹ Tamtéž

¹¹² 13. *komnata Ondřeje Suchého* [TV dokument]. Režie: Vít OLMER. Česká televize, 2018.

koktat? Vy jste navíc ve výhodě, protože vaši posluchači ani neplatili vstupné.' No, nebylo to moc citlivé, ale zabralo to."¹¹³

3.4.1 Divadlo dědečka Tadeáše

Suchý ještě před svým působením ve Viole – v roce 1964 – založil a vedl Divadlo dědečka Tadeáše. Zřizovatelem byl Závodní klub Vagónky Tatry, v jehož sále v Praze na Smíchově se konala představení. Divadlo hostovalo také v Redutě.

Šlo o pokus divadla poezie s mladými amatérskými herci – z nichž se záhy prosadila Hana Brejchová. První hra se jmenovala *Malíř a devět slunečnic* (premiéra v březnu 1964), režíroval ji Vladimír Gazda a hudbu složil Aladar Lakatoš. Autorem poetické hry byl Ondřej Suchý, zazněly také verše Vladimíry Čerepkové, Zena Kaprála, Vladimíra Poštulky a Richarda Walenty.¹¹⁴

V Praze mělo Divadlo dědečka Tadeáše krátkou – roční – působnost. Mezi lety 1974 a 1975 se vrátilo ke své činnosti, tentokrát ovšem v Trutnově. Suchý v rámci této divadelní scény režíroval pořad *Klaun z Jerevanu*, věnovaný komikovi Leonidovi Jengibarovovi, s nímž se přátelil.

Později Suchý spolupracoval s Docela velkým divadlem v Litvínově. Nejenže o něm napsal studii *Docela velké dílo v Docela malém divadle*, sám se podílel i na jeho repertoáru: několikrát ročně přijížděl z Prahy do Litvínova se svými film-appealy, komentovanými montážemi z amerických grotesek.

3.5 Hudebním textařem

Ondřej Suchý je autorem více než 600 písňových textů. První píseň s jeho textem – Courat se lesem – nazpíval pro plzeňský rozhlas v roce 1964 Waldemar Matuška, s nímž se Suchý sblížil při jeho účinkování v Semaforu. „Začal jsem se pokoušet psát písničky. Jednu mi kamarád, redaktor plzeňského rozhlasu, slíbil natočit a já se s ní vydal za Waldemarem.

---

¹¹³ ČERNOCKÁ, Petra. Poradna Petry Černocké. *Sedmička*, 23. 3. 2017, s. 10. ISSN 1210-1168. ISSN 1805-3882

¹¹⁴ Soubory: DIVADLO DĚDEČKA TADEÁŠE. *Databáze českého amatérského divadla* [online]. [cit. 2021-4-26]. Dostupné z: <https://www.amaterskedivadlo.cz/main.php?data=soubor&id=9131>

Přečetl si text, přelétl očima noty a řekl: ‚Jasně, přijdu a natočím. Budu mít ale málo času, tak buďte na mě připravený.‘ Přišel přesně, poslechl si dvakrát doprovod kytaristy, do dvaceti minut byla nahrávka na světě. Plácl mě po zádech, řekl ‚Tak nazdar!‘ a šel,¹¹⁵ popisuje Suchý.

Poté následovala dlouhá – pětiletá – pauza, než Suchý napsal další písně. Opravdovou textařskou kariéru Ondřeje Suchého odstartoval jeho medailonek v příloze *Lidové demokracie*, jehož autorem byl Pavel Grym. ‚Jednou mě zničehonic požádal (...), abych mu poslal nějaké své texty a básničky, že by mi chtěl udělat v sobotní příloze novin větší medailónek. To se stalo někdy na jaře roku 1969. V sobotu vyšly noviny a opravdu – s mým medailónkem a asi šesti básničkami. A před polednem zazvonil telefon a ozvalo se: ‚Tady Hegerová.‘ Paní Hana Hegerová mně zavolala, že četla ty moje veršíky v novinách a jestli prý nemám nějaké volné texty k písničkám, že by o ně měla zájem,¹¹⁶ popisuje souběh okolností.

Suchý se příležitosti chopil a pro Hegerovou později otextoval například skladby Potají, Váňa či Buďto ty, nebo já. Často na hudbu Jana Hrábka. Za zmínku stojí především text k písni Váňa – jde totiž o volný překlad stejnojmenné básně ruského šansoniéra Bulata Okudžavy, kterého Suchý pro Československo v podstatě objevil a jehož tvorbu následně zprostředkovával.¹¹⁷ ‚Paní Hegerová byla první osobnost, která mě důvěřovala jako textaři. (...) Ten, kdo mě uvedl a kdo na mě upozornila, byla paní Hegerová,¹¹⁸ tvrdí Suchý. ‚Díky paní Hegerové, aniž by to věděla, si zpěváci všimli, že píše texty nejen můj bratr. Najednou se mi začali ozývat další.¹¹⁹

Všiml si ho například Aleš Sigmund, který mu nabídl zakázky pro hudební nakladatelství Panton. Pro něj psal texty pro Marthu a Tenu Elefteriadu (Je to on, Dirlada), Kamarády táborových ohňů nebo pro Karla Černocho. ‚Nebyl to jen vynikající zpěvák, ale byl i

---

¹¹⁵ SUCHÝ, Ondřej. Bože, to byl frajer. *Mladá fronta DNES – příloha Vikend*, 6. 6. 2009, s. 2. ISSN 1210-1168.

¹¹⁶ VAŠÁK, Marcel. Ondřej Suchý: Setkání s Hanou Hegerovou byl pro mě pokaždé svátek. In: *Topvip.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.topvip.cz/celebrity/ondrej-suchy-setkani-s-hanou-hegerovou-byl-pro-me-pokazde-svatek>

¹¹⁷ DVOŘÁK, Libor. Česká reflexe díla Bulata Okudžavy. In: *Studio STOP* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas 6, 30. 12. 2012, 22:10.

¹¹⁸ *Kam zmizel ten starý song – Ondřej Suchý* [TV pořad]. Režie: Rudolf TESÁČEK. Česká televize, 2005.

¹¹⁹ Života myšmaš Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 24.10.2017 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=oE-Ti5wAUrc&feature=emb_title. Kanál uživatele Václav Fořt

vynikající skladatel. Dovedl vystihnout, co ten text vyžaduje od té hudby,¹²⁰ pochvaloval si Suchý spolupráci s Černochem, pro něhož napsal písně *Srdce z plíšku*, *Jen jedny nervy mám*, *Víš, je to prosté* nebo *Půl parku jinak*.

„Nejvíce jsem toho napsal pro Marthu a Tenu Elefteriadu a pro Karla Černocho. To bylo ovšem v nešťastné době, kdy si textaři museli dávat pozor, o čem píšou, a vládla všeobecná ustrašenost typu – *Co kdyby se to někomu z vyšších míst nelíbilo*. Směšně to tenkrát odnesla má písnička *Vlezlo sádlo na chleba*. Dodnes nevím, co se dalo nepřístojného najít za sloganem a textem, v němž měl chleba z chování vlezlého sádla na krajíčku. Nakonec to bylo nahráno až v devadesátých letech,¹²¹ nechápe Suchý.

Textařské profesi se věnoval především v 70. letech, kdy spolupracoval také se skupinou *Beatings* či dvojicí *Saze*, pro kterou napsal například píseň *Dopis z Piešťan*. „Když jsem zjistil, že se vejde na singl, přestože má minutu a půl, tak jsem si říkal: Tak to vlastně můžu psát krátké písničky a nemusím se trápit různými refrény a tak dále,¹²² uvedl Suchý.

Dále je spoluautorem slavné písničky *Ivana Mládka Zobali vrabci, zobali*. Psal i pro *Petru Černockou*, *Michaela Kocába* či *Václava Neckáře*. Spolupracoval také s hvězdami divadla *Semafor*: *Jitkou Molavcovou* a *Josefem Dvořákem*. „Písničky od bratra, které zpívali v divadle, už v rozhlasu a televizi zpívat nemohli, protože byla normalizace. A tak se obrátili na mě, jestli bych nebyl ochotný v tom duchu jim psát písničky,¹²³ vysvětlil Ondřej Suchý.

Pro Molavcovou otextoval například píseň *Bílý vánoční slon*: „Když Jiří napsal *Purpuru*, chtěl jsem také udělat nějakou vánoční píseň. Kupodivu – podařilo se. Jmenovala se *Bílý vánoční*

---

¹²⁰ SKALKA, Miloš. Host: Ondřej Suchý. In: *Noční proud* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas 2 – Praha, 19. 9. 2012, 23:00.

¹²¹ FENCL, Ivo. Bratr má svůj semafor, já zase vsadil na děti. *Domažlický deník*, 3. 2. 2006, s. 24. ISSN 1210-9215.

¹²² SKALKA, Miloš. Host: Ondřej Suchý. In: *Noční proud* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas 2 – Praha, 19. 9. 2012, 23:00.

¹²³ *Kam zmizel ten starý song – Ondřej Suchý* [TV pořad]. Režie: Rudolf TESÁČEK. Česká televize, 2005.

slon, nazpívala ji v roce 1971 Jitka Molavcová a po ní Lenka Filipová, Jana Hlaváčová a Luděk Munzar, různé dětské sbory – a naposled i Dáda Patrasová.¹²⁴

Nejčastěji psal na melodie Jaromíra Klempíře, Michaela Kocába, Ivana Mládka a Pavla Větrovce. Otextoval i původem americké písničky, třeba od Stevieho Wondera – Sedmdesát osm otáček (v podání Karla Černocho).

V 80. letech se Suchý zaměřil především na komediální texty pro zpívající herce (Iva Janžurová, Sabina Laurinová, dvojice Oldřich Kaiser a Jiří Lábus), respektive na písňě šansonového charakteru (Jana Hlaváčová, Luděk Munzar, Jana Paulová, Viktor Preiss a další). „Věděl jsem, že je velice talentovaný a křehký. Jeho písničky jsou vždycky něžné, tak jako on sám. (...) Jeho duše je v jeho textech,¹²⁵ uvedl Eduard Hrubeš, který Suchého požádal o znělku pro svou netradiční dechovkovou kapelu Velkopopovická Kozlovka.

Suchý zároveň autory a interprety zastupoval v Hudební nadaci OSA, v níž byl od roku 1970 členem a později i místopředsedou ve správní radě.

3.5.1 Libreto k operetě *Netopýr*

Po roce 1989 už se Ondřej Suchý hudební textařině věnoval pouze okrajově. V roce 2008 ovšem dostal ojedinělou nabídku od Ondřeje Havelky, režiséra Národního divadla Brno, aby napsal české libreto k operetě *Netopýr* od Johanna Strausse mladšího. „Byla to výzva od režiséra toho představení, Ondřeje Havelky, pro kterého jsem v minulosti psal řadu let texty na tělo, především do zábavných televizních pořadů pro děti,¹²⁶ objasnil Suchý.

Opereta měla premiéru v lednu 2010, hrála se až do dubna 2014. Na Suchého libreto se v recenzích objevily pozitivní i negativní ohlasy. „Problematický je nový text Ondřeje Suchého, je sice svěží a vtipný, ale téměř nesrozumitelný. Kdo nedohlédne na titulkovací zařízení, má smůlu. Tentokrát to však není vina zpěváků. Text není zpěvný, nejde do pusy ani logicky po

---

¹²⁴ FENCL, Ivo. Bratr má svůj semafor, já zase vsadil na děti. *Domažlický deník*, 3. 2. 2006, s. 24. ISSN 1210-9215.

¹²⁵ *Kavárnička dříve narozených – 58. díl* [TV pořad]. Režie: Petr ŠAMÁNEK. Česká televize Ostrava, 1995.

¹²⁶ LEJSKOVÁ, Michaela. Ondřej Suchý - spisovatel, textař, publicista. In: *Profesní magazín Best of* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.ibestof.cz/media-a-literatura/ondrej-suchy---spisovatel-textar-publicista.html>

melodii, nerespektuje frázování ani poměr délky slabik a not. Škoda,¹²⁷ napsala pro *Hudební rozhledy* Karla Hoffmanová.

Jana Machalická z *Lidových novin* naopak soudí: „Ondřej Havelka umí originálně vymyslet půvabné drobnosti. Není to nic dryáčnického, spíš jemná nadsázka, která míří i k operetnímu žánru jako takovému. Se stejným oživovacím záměrem vzniklo i nové přebásnění písňových textů Ondřeje Suchého. Je vtipné, nebojí se hovorových obrátů a žargonu ani karikování žánrových klišé. Místo bezkrevného nytí se zpívá o tom, jak se Rosalinda v době mužova pobytu bude týrat pojidáním rakviček a kremrolí a vepřových šnyclů. V proslulém čardáši ve druhém jednání pak v apoteóze uherské vlasti zazní: *housle primáše / perkelt s gulášem / máš hned všechny rád / čardáš, Višegrád / čereš pálinku / sklenku jen malinkú / vína plný džbán / Emmerich Kálmán!* Dobře posloužilo i titulkovací zařízení s písňovými texty.“¹²⁸

3.5.2 Písničky pro děti

Většinu z více než 600 hudebních textů Ondřeje Suchého tvoří písně pro děti. „Bratr je pro mě nedostižný vzor. Ale já s ním nesoupeřím, nikdy jsem se ani nesnažil se mu vyrovnat. Píšu spíš věci pro děti,“¹²⁹ říká sám Ondřej Suchý.

I Jiří Suchý ovšem napsal několik slavných dětských písní: Sluníčko, Malé kotě nebo Máme rádi zvířata. „Jiří byl vždycky mezi dětmi trochu bezradný,“¹³⁰ tvrdí přesto jeho mladší bratr. „Ne, že bych to já s dětmi uměl, ale tu a tam jsem se alespoň v psaní snažil, aby mě braly, a občas mi to i vycházelo. (...) Jiří je zaměstnán po celý svůj život převážně Semaforem, zatímco já měl opravdu dlouhé, mnohaleté období, kdy jsem žil převážně tvorbou pro děti.“¹³¹

Nejhranější písní Ondřeje Suchého zůstává Chytila jsem na pasece žížalu pro Dagmar Patrasovou. Po úspěchu u posluchačů následovala celá série textů o žížale Jůlii. „Nechci se chlubit, ale cestu jí otevřel první singl Xénie a Arabela, který jsme v roce 1982 přivedli na

---

¹²⁷ HOFMANNOVÁ, Karla. Netopýr v Brně je rozporuplný, ale vtipný. *Hudební rozhledy*, 1. 2. 2010, s. 26. ISSN 0018-6996

¹²⁸ MACHALICKÁ, Jana. Netopýr, Batman i Vlasta Burian. *Lidové noviny*, 28. 1. 2010, str. 9. ISSN 0862-5921.

¹²⁹ JANEČKOVÁ, Zuzana. Jak žijeme. *Magazín Mladé fronty DNES*, 26. 6. 2003, str. 18. ISSN 1210-1168.

¹³⁰ FENCL, Ivo. Bratr má svůj semafor, já zase vsadil na děti. *Domažlický deník*, 3. 2. 2006, s. 24. ISSN 1210-9215.

¹³¹ Tamtéž

svět s Michaelem Kocábem. Se skladatelem Vladimírem Popelkou jsme nedlouho nato napsali Dádin rozhodující hit Chytila jsem na pasece žížalu,¹³² uvedl Suchý, který stál také u zrodu kosů Oskara a Kláry. Felix Slováček, manžel Patrasové, potvrzuje: „V televizi běžela Arabela. Děti ji začaly mít rády. Z písně Chytila jsem na pasece žížalu se stal hit a byl to zásadní impuls k tomu, abychom přesvědčili lidi v Supraphonu, že by stálo za to udělat celou desku takových dětských písniček.“¹³³

Ondřej Suchý názvem písně Chytila jsem na pasece žížalu narážel na hit od Heleny Vondráčkové Chytila jsem na pasece motýlka (1967). „Není to parodie. Je to spíš takový úsměvný pozdrav rodičům těch dětí. Protože když oni byli právě v dětském věku, tak tu písničku od Heleny patrně zaznamenali a měli ji rádi,“¹³⁴ vysvětluje Suchý.

Ondřej Suchý se podílel také na albu Ivany Gottové a její dcery Charlotty – s názvem *Andělské pohádky*. Napsal také několik písniček o Krtkovi. „Bylo zvykem psát pro děti, že sluníčko je žluté a svítí nad zelenou travičkou, kde se pase kravička. Zdrobněliny, kliše, nic se jim vlastně neříkalo. Já si říkal, že se děti nesmí podceňovat. Ten humor se jim musí prezentovat,“¹³⁵ myslí si Suchý.

Hudebními texty rovněž přispěl do filmů *Sny o Zambezi* (1982), *Pohlad' kočce uši* (1985) a do televizní pohádky *Bylinková princezna* (1990). Jedna Suchého píseň je součástí muzikálu *Sněhová královna* (premiéra roku 2014 v Divadle Hybernia, režisér Zdeněk Barták), otextoval také písně pro rozhlasový muzikál *Čarodějná země Oz* (2015) z distribuce Radioservisu.

S hudebními vydavatelstvími dále spolupracoval při kompilacích několika alb. V roce 1998 obdržel Zlatou desku Supraphonu za album *Rozvíjej se poupátko* (25 tisíc prodaných kusů), šlo o výběr filmových písniček z let 1937 až 1985.

---

¹³² HÖSCHLOVÁ, Hana. Růžový idol dětí slaví 30 let: Žížala Jůlie vydělala Patrasové miliony! Jenže v její kapse neskončily. In: Blesk.cz [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.blesk.cz/clanek/celebrity-ceske-celebrity/388646/ruzovy-idol-deti-slavi-30-let-zizala-julie-vydelala-patrasove-miliony-jenze-v-jeji-kapse-neskoncily.html>

¹³³ DVOŘÁK, Daniel. Felix Slováček vypráví: První sex s Dádou! In: *ŽENA-IN* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://zena-in.cz/clanek/felix-slovacek-vypravi-prvni-sex-s-dadou?param=kategorie&val=rozhovory>

¹³⁴ *Kam zmizel ten starý song – Ondřej Suchý* [TV pořad]. Režie: Rudolf TESÁČEK. Česká televize, 2005.

¹³⁵ Tamtéž

3.5.3 Zpěvákem

Ondřej Suchý některé své texty sám interpretoval: v roce 1983 nazpíval první písničky o myších (Sestřenice Mikymauze), se sborem Bambini di Praga a s orchestrem Pavla Větrovce potom nahrál Myší píseň. S Monikou Žákovou se objevil v pořadu *Zpívánky* s písní Tancujte myši. Nejen jako textař, ale i jako zpěvák se podílel na albu Dagmar Patrasové *Baby studio s Dádou* (1995).

Kromě dětských písniček nazpíval s Pavlínou Filipovskou duet Nevěrní bicyklisté a s Jitkou Molavcovou píseň Velký ptačí rej (1974). Suchý zpíval také v televizních pořadech, na kterých se podílel: ať už v seriálu *Holky, kluci, komici* nebo v *Kavárničce dříve narozených* (více viz kapitola 6.2).

3.6 Kreslířem a humoristou

Mnoha sférami uměleckého života Ondřeje Suchého se prolínají myši, o kterých nejen skládal písně, ale ještě předtím o nich kreslil vtipy a psal básničky. První takovou vymyslel už ve dvanácti letech. „Nestála za nic, ale jeden vtípek v ní přece jen asi nebyl špatný – vystupovala v ní myš mužského rodu, kterou jsem ovšem nenazýval myšákem, nýbrž tím myšem,“¹³⁶ líčí Suchý.

„A mně se to líbilo a decentně jsem mu naznačil, co by řekl, že by mi ten nápad odprodal,“¹³⁷ uvedl Jiří Suchý, který následně napsal pro Ljubu Hermannovou Píseň o myši a jedu, v níž vtip od mladšího bratra skutečně použil. „Já jsem pochopitelně souhlasil, dostal jsem od něj neuvěřitelných čtyřicet korun. (...) Vzpomínám si, jak jsem bratra na konci každého roku žádal o tantiémy a on mi skutečně asi dva, tři roky dával dvacku,“¹³⁸ dodává o čtrnáct let mladší sourozenec.

---

¹³⁶ SUCHÝ, Ondřej. *Myšmaš nostalgických myší*. Praha: Omega, 2015. ISBN 978-80-7390-306-0. Str. 7

¹³⁷ Života myšmaš Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 24.10.2017 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=oE-Ti5wAUrc&feature=emb_title. Kanál uživatele Václav Fořt

¹³⁸ SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. *Odposlechy, aneb, Já na bráchu*. Praha: Ikar, 2012. ISBN 978-80-249-2022-1. Str. 72

Na konci 60. let se k myší tematice vrátil on sám a začal publikovat kreslené vtipy. První z nich vyšel v časopise *Dikobraz* na Silvestra 1973. „Velmi brzy jsem při vymýšlení vtipů přišel na to, že mě baví různě manipulovat se slovem myš. Ostatně hraní si s češtinou je pro nás s bratrem velkolepé dobrodružství (...). A tak se mi do vtipů začaly dostávat slovní fórky typu Egon Ervín Myš, herečka Romyšnajdrová, ruský film Myš Kronštadu, Myšehrad, myškuntálie, Myš Dobré naděje, Tři myšketýři, numyšmatika, Myšurinský kroužek, kompromyš, řeka Myššiššippi, skladatelé Claude Demyšši, Šostakomyš, Myšorgskij a tak dále,“¹³⁹ vyjmenovává Suchý.

Myší vtipy kreslil do začátku 90. let, a to nejen pro časopisy *Dikobraz*, *Kino*, *Gramorevue*, *Vlasta*, *Scéna* nebo *Mladý svět*, ale také pro deníky *Svobodné slovo*, *Práce* či *Lidová demokracie*. V zahraničí potom do německého týdeníku *Wochenpost*. Mezi lety 1975 a 1976 navíc ve *Čtyřlístku* vedl čtyřstránkový seriál o myšáku Josefovi. Myší anekdoty souhrnně vydal ve třech humoristických knížkách: *To je ale MYŠMAŠ* (Primus, 1991), *Myšmaš nostalgických myší* (Omega, 2015) a *To byl ale myšmaš* (Omega, 2015).

Ve výtvarné činnosti se věnoval i karikaturám, a to včetně kreseb svého bratra. „Někdo si může říct, že karikaturu udělají na Karlově mostě během deseti minut. Jsou ale karikaturisté, kteří si musí toho člověka nejdříve nějakým způsobem prožít. A mně byl samozřejmě nejbližší můj sourozenec, takže jsem se ho pokoušel kreslit,“¹⁴⁰ vysvětluje Ondřej Suchý. Za vzor v tomto oboru považoval Jiřího Wintera-Nepřaktu: „Docela jsme se spřátelili. Myslím, že mu byla i sympatická ta tlustá linka, kterou kreslím své myší vtipy.“¹⁴¹

Suchý se svými myšími vtipy a karikaturami uspořádal několik výstav – poprvé v roce 1974 v Praze. Dokonce je publikoval a vystavoval v zahraničí: ve Finsku, Německé spolkové republice, Německé demokratické republice, Francii, Polsku či v Arménii. Suchý rovněž ilustroval knihy *Moudrý klaun* (soukromý tisk Vladimír Sainer, 1985), *Pan Trabant a Bílá slečna* (Profil, 1991) a *Klobouk ve křoví* (Mladá fronta, 1996).

---

¹³⁹ SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. *Odposlechy, aneb, Já na bráchu*. Praha: Ikar, 2012. ISBN 978-80-249-2022-1. Str. 73

¹⁴⁰ Minuty Ondřeje Suchého – Karikatury. In: Youtube [online]. 06.11.2020 [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=VSooO3Br_X0&ab_channel=MinutyOnd%C5%99ejeSuch%C3%A9ho. Kanál uživatele Minuty Ondřeje Suchého.

¹⁴¹ SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. *Odposlechy, aneb, Já na bráchu*. Praha: Ikar, 2012. ISBN 978-80-249-2022-1. Str. 71

3.7 Spisovatelem

Ondřej Suchý psal už od roku 1962, kdy začala jeho dlouholetá spolupráce s časopisem *Kino*, články o životech herců a hereček z první republiky. „Jsem nostalgický milovník starých časů. Se slovem nostalgie se dává do souvislosti smutek a stesk. Já vždycky říkám, že nostalgie může být i veselá, protože se odehrávalo i hodně veselého. Je to můj obdiv a úcta k době před válkou a kousek po ní,“¹⁴² vypráví Suchý. „Můj bratr je nenapravitelný optimista. A já jsem trochu pesimista. Takže utíkám do minulosti k osobnostem 30. let, 40. let a tak dále.“¹⁴³

„Určitě na mne měla vliv všechna osobní setkání s herci,“¹⁴⁴ pokračuje. „Od těch dětských oslovení s žádostí o autogram, přes očumování v zákulisí Semaforu, statování ve filmu i na jevišti, později přes vystupování v klubech, literárních kavárnách a na malých divadelních scénách, až po práci žurnalisty, kterou jsem stavěl především na rozhovorech se známými umělci.“¹⁴⁵

V začátcích jeho kariéry v oblasti literatury faktu pomohly Suchému rady od spisovatele Adolfa Branalda. „Byl jedním z mých soukromých učitelů, podobně jako třeba spisovatel a cestovatel F. A. Elstner, dr. František Kožík a v poslední době například Josef Škvorecký,“¹⁴⁶ potvrzuje Suchý. „Když jsem se mu svěřoval s tím, jaké knížky chci v životě napsat, řekl mi: „Musím vás varovat před jedním nebezpečím – takzvaný sběr materiálu, informací, dokumentů, výstřižků a různých svědectví pamětníků, to je bezesporu důležitá a velmi zajímavá práce, ale nesmíte ji přehnat, jinak vás to všechno zahltlí a nenapíšete nic.“¹⁴⁷

První publikace, na které se podílel coby autor (v tomto případě spoluautor s Oldřichem Dudkem), se jmenovala *Houpačka pro 17* (Práce, 1978). Šlo o povídkovou knihu věnovanou

---

¹⁴² Odhalení! Ondřej Suchý představil svou další lásku. In: *Týden.cz* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: https://www.tyden.cz/rubriky/odhaleni-ondrej-suchy-predstavil-svou-dalsi-lasku_358627.html?showTab=nejnovejsi

¹⁴³ Ondřej Suchý: Při psaní knihy *Pan Voskovec z Manhattanu* nám pomohl Facebooku. In: Youtube [online]. 07.01.2017 [cit.2020-05-17]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=RCN1CtYszM>. Kanál uživatele Český rozhlas Radiožurnál

¹⁴⁴ SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 11

¹⁴⁵ Tamtéž

¹⁴⁶ SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. *Odposlechy, aneb, Já na bráchu*. Praha: Ikar, 2012. ISBN 978-80-249-2022-1. Str. 94

¹⁴⁷ Tamtéž

mladistvým, kteří prožívají první zkušenosti života dospělých. Suchý do ní přispěl svými úvahami, verši, aforismy a kreslenými vtipy. V jeho bohaté bibliografii následovala sbírka vtipů *Anekdoty pro černou hodinku* (Lidové nakladatelství, 1979).

Ukázka humoristických veršů Ondřeje Suchého v knize *Houpačka pro 17* (Práce, 1978)

PERE-LI PANÍ

„Pere-li paní

V peleríně

Nepere pilně

Pere líně

Svědomí ženu

Nehryže

Pakliže pere

V negližé. “¹⁴⁸

TRUHLÍCI POZŮSTALÍ

„Umřelo kuře

Kurník je ve smutku

Slepice topí se

V žalu a zármutku

Druhý den ovšem

Si všichni kurové

Kdákaj zas vesele

Své tóny durové

Kuřecí duše

Je pryč daleko

Jediná vejce snad

Jsou z toho na měkko. “¹⁴⁹

Významným mezníkem v životě Ondřeje Suchého bylo vydání *Exkurze do království grotesky* (Práce, 1981). Kniha se vytiskla v nákladu 155 tisíc kusů. „Ten vysoký náklad způsobila

---

¹⁴⁸ DUDEK, Oldřich a Ondřej SUCHÝ. *Houpačka pro 17*. Praha: Práce, 1978. ISBN 24-121-78. Str. 127

¹⁴⁹ Tamtéž, str. 173

skutečnost, že šlo o prémii knižní edice Kamarád v nakladatelství Práce, která byla kdysi velmi populární,¹⁵⁰ uvedl Suchý.

Suchý se v *Exkurzi do království grotesky* věnoval éře grotesky a němého filmu, psal o Charliem Chaplinovi nebo o komické dvojici Laurel a Hardy. „Při psaní jsem vycházel z řady svých článků o komicích a komediích, které jsem psal už od roku 1967 do novin a časopisů, tedy od svých 22 let – a bylo mi pětatřicet, když jsem knížku dokončoval. Tolik čtenářů zaujala snad i proto, že je psána jazykem relativně mladého nadšence. (...) Dostával jsem za ni po částech dost velký honorář, žel se v té době se mnou zrovna rozvedla žena, takže jsem ty peníze dosti lehkomyšlně rozfofroval,¹⁵¹ prozradil Suchý. „Byla zajímavá na svou dobu i tím, že si s ní pohrál grafik, že se v té knížce při listování roztancoval Chaplin. Tahle knížka mi otvírala dveře k mnoha hercům, komikům a klaunům.“¹⁵²

Vydání knihy v normalizačním Československu se ovšem neobešlo bez počátečních komplikací. „Protože tu přece jen převažují odkazy na americké filmy a komiky nad odkazy na herce ze socialistického tábora. Nakonec jsem však měl štěstí, že se rukopis zamlouval všeobecně obávanému filmovému kritikovi z *Rudého práva* Janu Klimentovi, který k němu napsal doslov. Tím byla knížka zaštitěna a mohla vyjít,¹⁵³ objasnil Suchý.

3.7.1 Životopisy známých osobností

Ondřej Suchý se jako spisovatel zaměřuje především na biografie. První životopis napsal o herečce Ljubě Hermannové. „Ta mě znala od vidění už od Divadla na zábradlí. Jako dvanáctiletého chlapce. V 60. letech jsem s ní také dělal rozhovory jako novinář,¹⁵⁴ vypráví Suchý. „A když se rozhodla napsat svoje paměti, tak mě požádala, abych jí to sestavil.“¹⁵⁵

---

¹⁵⁰ LEJSKOVÁ, Michaela. Ondřej Suchý - novinář, spisovatel. In: *MENSTYLE* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.menstyle.cz/spolecnost/ondrej-suchy---novinar-spisovatel.html>

¹⁵¹ FENCL, Ivo. Bratr má svůj semafor, já zase vsadil na děti. *Domažlický deník*, 3. 2. 2006, s. 24. ISSN 1210-9215.

¹⁵² *Uprostřed běhu – Ondřej Suchý* [TV dokument]. Režie: Jiří VONDRÁK. Česká televize, 2007.

¹⁵³ FENCL, Ivo. Bratr má svůj semafor, já zase vsadil na děti. *Domažlický deník*, 3. 2. 2006, s. 24. ISSN 1210-9215.

¹⁵⁴ ŠÍP, Karel. Životopisy slavných. In: *Všechnopárty* [TV pořad]. Režie: Viktor POLESNÝ. Česká televize, 2009. Dostupné též z: <https://www.ceskatelevize.cz/porady/10090925908-vsechnoparty/209522161600017/>

¹⁵⁵ Tamtéž

Knihy vyšla pod názvem *Ljuba jako vystřižená* (Melantrich, 1986), podílel se na ní i Oldřich Dudek. „Vybírali jsme z různých časopisů různých dob úryvky, kdy co kde řekla. Potom jsme se scházeli,“¹⁵⁶ popisuje. Následně vydali druhý díl pamětí ... *a co jsem ještě neřekla* (Melantrich 1993). „Skutečně přede mnou mluvila o všem možném. Poctila mě velkou důvěrou,“¹⁵⁷ těší Suchého.

Hned několik publikací napsal o hercích Oldřichu Novém a Janu Werichovi. Oba osobně navštěvoval, několikrát byl na Kampě ve Werichově domě. „S Janem Werichem to začalo korespondencí. Po nějakém třetím dopise, který jsme si spolu vyměnili, se prý nechal slyšet: ‚Co mi ten Suchý furt píše, jako kdybych byl někde v Indianapolis, když to má přes Karlův most. Ať sem přijde.‘ Takže jsem se k němu ohlásil,“¹⁵⁸ vzpomíná Suchý.

Od roku 1978 až do Werichovy smrti na podzim 1980 ho pravidelně navštěvoval. „Samozřejmě vždycky s velkou trémou. Ta první návštěva byla úžasná, klepala se mi kolena. Pan Werich už tenkrát hrozně špatně slyšel. Když jsem mu chtěl naznačit, že ho zdravím, tak jsem dělal jakoby takové poklony. On mě pozoroval a jeho první věta byla: ‚Pane Suchý, vy chodíte jako orangutan.‘“¹⁵⁹

S Oldřichem Novým se znal už od šestnácti let díky statování ve filmu *Dva z onoho světa* (1962). V kontaktu byli až do jeho smrti. Nový přitom poslední roky svého života nevycházel na veřejnost, Suchý ho ale navštěvovat mohl. „Jednou šel ulicí a v Pražské třídě uslyšel, jak ho skupinka dívek, která ho míjela, neuctivě okomentovala. Ta děvčata samozřejmě nevěděla, o koho jde. Tohle ho naprosto zdrtilo. Od té chvíle už ze svého bytu ven nikdy nevyšel. Žil tam až do své smrti jen se svými vzpomínkami, stahoval rolety... Nechtěl, aby jeho obdivovatelé viděli jeho fyzický zánik. Nehodlal jim brát iluze,“¹⁶⁰ vzpomíná Suchý.

---

¹⁵⁶ ŠÍP, Karel. Životopisy slavných. In: *Všechnopárty* [TV pořad]. Režie: Viktor POLESNÝ. Česká televize, 2009. Dostupné též z: <https://www.ceskatelevize.cz/porady/10090925908-vsechnoparty/209522161600017/>

¹⁵⁷ *Uprostřed běhu – Ondřej Suchý* [TV dokument]. Režie: Jiří VONDRÁK. Česká televize, 2007.

¹⁵⁸ *Kavárnička dříve narozených – tentokrát poněkud netradiční (o tvůrcích a divácích)* [TV pořad]. Režie: Alois MÜLLER. Československá televize Ostrava, 1989.

¹⁵⁹ *13. komnata Ondřeje Suchého* [TV dokument]. Režie: Vít OLMER. Česká televize, 2018.

¹⁶⁰ Oldřich Nový (†83) umíral opuštěný: Nechtěl, aby ho fanoušci viděli stárnout! In: *Aha!* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.ahaonline.cz/clanek/retro-skandaly-aneb-legendy-pod-lupou/84428/oldrich-novy-83-umiral-opusteny-nechtel-aby-ho-fanousci-videli-starnout.html>

Suchý dále sepsal biografie o Járu Kohoutovi, Vlastu Burianovi (více viz podkapitola 4.4), Václavu Tréglovi, Haně Vítové, Lídě Baarové, Adině Mandlové, Františku Nepilovi nebo Rudolfu Cortésovi.

Velkou zálibou Ondřeje Suchého jsou také komici, respektive klauni – i jim věnoval několik svých děl. Za publikaci *Charles Chaplin* (Horizont, 1989) dostal v roce 1989 Cenu Literárního fondu.

Napsal rovněž knihu *Aluminiový klíček Felixe Holzmann* (Modrý stůl, 2008), na které – byť je útlá – pracoval patnáct let. „Rozepsali jsme s panem Holzmannem jeho paměti. Bohužel už to nebyl schopný dopsat. Odešel. (...) Mám takovou krásnou historku. Říkal mi: ‚Já si nic nepamatuju. Víte, pane Suchý, já se někdy ráno probudím a nevím, jestli jsem sameček, nebo samička.‘“¹⁶¹ *Aluminiový klíček Felixe Holzmann* pokřtil Karel Gott, který s Holzmannem natočil několik scének pro televizi. Suchý měl potom čest odhalit Holzmannovu bustu na jeho rodném domě v Litoměřicích.

Až po smrti Felixe Holzmann vyšlo najevo, že v mládí musel narukovat do Wehrmachtu. Pocházel totiž z Litoměřic a po zabrání Sudet se stal říšským občanem. „Až po otcově smrti se ukázalo, že za války sloužil u Wehrmachtu. Se svým životopiscem Ondřejem Suchým si domluvil, aby tuto anabázi vynechal,“¹⁶² uvedla dcera Felixe Holzmann Irena Pettrichová. Suchý tuto část života Felixe Holzmann v knize skutečně nezmínil, na velké naléhání veřejnosti ale posléze přiznal, že Holzmann za druhé světové války sloužil v německém námořním dělostřelectvu a poté byl rok vězněn v sovětském gulagu. Od dalších podrobností na toto téma už se Suchý distancoval.

3.7.2 Ostatní publikace

Ondřej Suchý je autorem, respektive spoluautorem, 55 publikací (kompletní seznam je součástí přílohy). Nikdy nespolupracoval výhradně s jediným nakladatelstvím, aktuálně ale jeho knihy vycházejí především v nakladatelstvích Brána, Ikar, případně Modrý stůl.

---

¹⁶¹ Života myšmaš Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 24.10.2017 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=oE-Ti5wAUrc&feature=emb_title. Kanál uživatele Václav Fořt

¹⁶² KARÁSKOVÁ, Ivana. Můj táta Felix Holzmann. *Magazín Mladé fronty*, 6. 10. 2016, str. 24. ISSN 1210-1168.

V Suchého bibliografii nejsou pouze životopisy známých osobností, ale i knížky pro děti: *Kupte strunu za korunu* (Albatros, 1986), *Chytila Dáda žížalu Jůlii* (TV Spektrum, 1991) a *Dáda má kosa Oskara* (Deus, 1999). Kromě toho vyšly tři brožury s jeho myšími vtipy (viz podkapitola 3.6) a sestavil také několik zpěvníků: s písničkami z filmů a pohádek.

Dvě knihy se týkají jeho činnosti v televizi, respektive rozhlas: *Účtenka z kavárničky dříve narozených* (Brána, 1995) a *Pár halířů z padesátníku* (Radioservis, 2002). Jejich součástí jsou vzpomínky na hosty a přepisy pasáží rozhovorů. Společně s bratrem Jiřím pak vydali knižní interview *Odposlechy aneb Já na bráchu* (Ikar, 2012).

Tématem vyčnívá ze Suchého tvorby kniha *Pokrmy kořeněné smíchem* (Ikar, 2013) – jde o recepty slavných osobností, jež jsou doplněny jejich životními příběhy. U příležitosti 80. výročí od založení Zoologické zahrady Praha potom zaznamenal vyprávění pamětníků, a to v knize *Úsměvy z historie pražské ZOO* (Ikar, 2011).

Jednu z knih vydal Ondřej Suchý vlastním nákladem – v roce 1990 měla jít v nakladatelství Práce do tisku publikace *Když byl v Praze Montmartre*, jenže to mezitím zaniklo.

3.8 Kulturní centrum v Šemanovicích

Ondřej Suchý se v Šemanovicích, kde trvale žije od 90. let 20. století, podílel na rozvoji a chodu kulturního centra Nostalgická myš. „Nostalgická myš nebyla nikdy moje, jen jsem do ní zapůjčil různé rekvizity,“¹⁶³ uvedl na pravou míru Suchý. „Byla to taková kulturní hospoda. Vybudoval ji malíř Petr Pěnkava na místě bývalého prasečáku.“¹⁶⁴

Pěnkava dokončil nákladnou rekonstrukci v roce 1995, kulturní centrum tehdy otevřel pod názvem Nostalgie. Protože měl ale v Praze podnik se stejným jménem Marek Vašut, na výzvu právníků se muselo přejmenovat na Nostalgickou myš.

První kulturní akcí bylo roku 1995 natáčení stého dílu *Padesátníku*, rozhlasového pořadu Ondřeje Suchého. Suchý tam pravidelně nahrával i svůj další pořad pro Český rozhlas

---

¹⁶³ Ondřej Suchý on-line odpovídal čtenářům Deníku. In: *Knižní klub* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.knizniklub.cz/literarni-kavarna/rozhovory/Ondrej-Suchy-online-rozhovor.html>

¹⁶⁴ 13. *komnata Ondřeje Suchého* [TV dokument]. Režie: Vít OLMER. Česká televize, 2018.

– *Nostalgické muzeum zábavy*. Později (1998–2001) v Šemanovicích natočila Česká televize sedm dílů *Salónu Cimrman*.

Součástí centra bylo i malé muzeum zábavy SEMAFOREK, se sbírkou rekvizit a dobových dokumentů ze Semaforu. Kromě toho jsou v Šemanovicích vystaveny osobní předměty od hostů Suchého pořadů: střevíčky Jitky Molavcové, křeslo Miroslava Horníčka, klobouky Jiřího Korna, jezdecké boty Vlasty Buriana, boty a cylindr Oldřicha Nového, obrazy Járy Kohouta, kravata (a dokonce i kardiostimulátor) Jana Wericha. Na zdích jsou potom podpisy všech hostů, kteří přijeli do Šemanovic.

Součástí Nostalgické myši bývala i knihovna a Johostinec, kde se vařilo podle receptů slavných herců. „Měl jsem představu, že v 90. letech vznikne v Šemanovicích takové muzeum divadel malých forem. Nejprve Semaforu, potom dalších divadel. Obecně muzeum, které bude souviset se zábavním uměním v Čechách,“¹⁶⁵ popisuje Suchý. „Ale ta myšlenka se mně povedla jenom částečně, protože přece jenom Šemanovice u Kokořína jsou poněkud z ruky, takže tam prostě nemůže fungovat třeba celý týden restaurace.“¹⁶⁶

Do šemanovického hlediště se vešlo přes 100 diváků. Na pódiu stály kromě stolku s křesly také piano (původní od Jiřího Šlitra) a basa (od Jiřího Suchého). Nostalgická myš sice prosperovala z kulturního hlediska, ale projekt jako celek byl prodělečný. „Bojíme se podnik někomu přenechat, aby tu nezačal rejžovat peníze. Tady se totiž na akcích ze zásady neplatí vstupné. I umělci tady většinou účinkují zadarmo. Nechceme to měnit, i když jsme tady nevydělali ještě ani korunu. Naopak, provoz pravidelně dotuju každý měsíc v průměru jedenácti tisíci korunami,“¹⁶⁷ tvrdil v roce 1998 majitel Petr Pěnkava.

Nakonec ale právě z finančních důvodů musel Pěnkava myšlenku provozovat kulturní centrum ustoupit. Poté se střídali nájemci, stejně tak se střídala období, kdy bylo středisko otevřené a zavřené. Suchý se dokonce na čas musel se svými pořady uchýlit do azylu v nedaleké Březince, kde ovšem panovaly pro natáčení výrazně horší podmínky.

---

¹⁶⁵ VÝBORNÁ, Lucie. Rozhovor s Ondřejem Suchým. In: *Host radiožurnálu* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas 1 – Radiožurnál, 29. 12. 2011, 10:05.

¹⁶⁶ Tamtéž

¹⁶⁷ COUFALOVÁ, Martina. Nostalgický vepřín. *Reflex*, 22. 10. 1998, str. 30. ISSN 0862-6634

Suchý v Nostalgické myši naposledy natáčel v roce 2018. Od začátku roku 2020 měla budova nové nájemníky a Šemanovice do začátku pandemie koronaviru kulturně ožily. Konaly se tam jazzové koncerty nebo soutěže ve slam poetry. „Do současného dění v Nostalgické myši už zasahovat nebudu,“¹⁶⁸ říká Suchý. „Přeji upřímně Nostalgické myši novou úspěšnou éru; snad jen by měla usilovat o to, aby nebyla pouze érou lokální, ale prostřednictvím nějakých sdělovacích prostředků byla znovu érou známou i za hranicemi regionu. O to jsem se od začátku devadesátých let snažil.“¹⁶⁹

3.8.1 Nadace přátel zvířat

Ondřej Suchý v 90. letech založil společně s Petrem Pěnkavou a Dagmar Patrasovou Nadaci přátel zvířat v Šemanovicích. Na podporu útulků se konaly benefiční koncerty Máme rádi zvířata, na nichž vystoupili Marta Kubišová, Marie Rottrová nebo Václav Neckář. Výtěžky putovaly na konto Ligy na ochranu zvířat.

Patrony organizace byli Miloš Forman nebo Brigitte Bardotová, s níž byl Suchý v kontaktu a pomáhal jí se sběrem podpisů pod petice vydávané Fondem Brigitte Bardotové. V roce 1998 ovšem Nadace přátel zvířat skončila. „Novela zákona o nadacích díky našim úžasným poslancům nakonec 1. prosince 1998 činnost naší malé, Bardotkou posvěcené nadace ukončila. Půl milionu korun zmrazených na bankovním kontě si tehdy opravdu nemohla dovolit žádná z malých nadací,“¹⁷⁰ vysvětluje Suchý.

Suchý se charitativní činnosti ale věnoval dál, mimo jiné na dálku adoptoval v Indii chlapce Santoshe a holčičku Marienadasu.

---

¹⁶⁸ KÜTNER, Dušan. OBRAZEM: Semaforová Nostalgická myš v Šemanovicích znovu ožívá. In: *E15.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.e15.cz/magazin/obrazem-semaforska-nostalgicka-mys-v-semanovicich-znovu-oziva-1371395>

¹⁶⁹ Tamtéž

¹⁷⁰ SUCHÝ, Ondřej. Když Bardotka fandila české víšce. *Rytmus života*, 1. 6. 2020, s. 48. ISSN 1211-5649.

4 Doba a názorový vývoj Ondřeje Suchého

4.1 Dětství v padesátých letech

Ondřej Suchý se narodil v Praze roku 1945. Dětství tedy prožíval v době, kdy se moci v Československu chopili komunisté – a začalo 41 let dlouhé období totality.

V dětství Suchý nicméně nesvobodu nepocíťoval. „V 50. letech mi bylo od pěti do patnácti let. Rodiny, které měly problémy, a dospělí, kteří věděli, v jakém režimu žijí, ti to samozřejmě viděli jinak. (...) Já jako dítě jsem si padesátá léta asi idealizoval. (...) Rodiče ani bratr mě nezatěžovali tím, jestli měli nějaké problémy,“¹⁷¹ líčí Suchý. „Neřekl bych, že to byl pro dětství ideální čas, ale bylo to ideální dětství, protože jsme to my – prosté dětské duše – vnímaly všechno tak, jako že takhle to přece má být, takový je prostě svět!“¹⁷²

V roce 1949 vznikla v Československu Pionýrská organizace Socialistického svazu mládeže, která vychovávala mládež v duchu socialismu. Je to patrné už z pionýrských zásad, jedna z nich zněla: „Pionýr miluje svou lidově demokratickou vlast. Je hrdý na svůj národ, který pod vedením prezidenta Klementa Gottwalda buduje socialismus. Miluje svou lidově demokratickou republiku a její armádu, záruku bezpečnosti našeho státu.“¹⁷³ Anebo další zásada: „Pionýr přeje svobodu a mír všem národům. Miluje našeho osvoboditele Sovětský svaz, zemi svobody, míru a socialismu.“¹⁷⁴

Ondřej Suchý pionýrem nikdy nebyl: „Ale jako kluk jsem nechápal, proč mi to rodiče nechtějí dovolit. Chodil jsem na náboženství, ale ve třídě jsem se jako jediný přihlásil k odběru časopisu *Ogoňok*: ruština mě bavila.“¹⁷⁵

---

¹⁷¹ Historiky spisovatele a textaře Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 13.04.2016 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=4Zwfl2zOwSY>. Kanál uživatele Český rozhlas

¹⁷² VLASTNÍK, Jiří. Rozhlasový Robinson na ostrově nostalgie. In: *Týdeník Rozhlas* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.radioservis-as.cz/archiv02/2202/22titul.htm>

¹⁷³ ZVĚŘINA, Pavel. Pionýrská organizace. In: *TOTALITA.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.totalita.cz/vysvetlivky/po.php>

¹⁷⁴ Tamtéž

¹⁷⁵ FENCL, Ivo. Bratr má svůj semafor, já zase vsadil na děti. *Domažlický deník*, 3. 2. 2006, s. 24. ISSN 1210-9215.

„V neděli dopoledne jsem chodil s rodiči do kostela a odtud hned na Václavák, kupovat si v Sovětské knize po koruně *gramplastinky*. U kolotočů a střelnic v Michli jsem pak odpoledne poslouchal z amplionů Kučerovce a s obdivem si přitom nenápadně prohlížel shlukující se skupinky pásků, předchůdců to chuligánů,“¹⁷⁶ vzpomíná na okamžiky, které byly mimo jiné prvopočátkem v jeho zálibě k ruským písním.

V dětství ho nejvíc ovlivnil Karlovarský filmový festival. Poprvé na něm byl v roce 1956, tedy ve svých deseti letech. „Začínaly v době, kdy nám školákům začínaly letní prázdniny a já jsem jezdil do Varů pravidelně k tetičce Soeldnerové,“¹⁷⁷ říká Suchý, který na festivalech patřil k lovcům podpisů. „Právě tam nejspíš začalo to, co vyústilo v ten můj dnešní trvalý zájem o film a filmové komedie, o jejich historii a představitele.“¹⁷⁸

Ve druhé polovině 50. let restrikce ve společnosti polevovaly. Právě v době, kdy už Suchý začal vnímat politickou situaci. „Ve třinácti už jsem se nechal stříhat *na Havla* a česal si dokonce nějaký čas *Emana!*“¹⁷⁹ vzpomíná. „V patnácti letech jsem začal hrát rokenrol a věděl jsem, že něco na Západě je.“¹⁸⁰

V posledním roce povinné školní docházky, před plánovaným přechodem na střední školu, poprvé osobně zažil nesvobodu komunistického režimu. Suchý chtěl studovat na výtvarné škole, bylo mu ovšem řečeno, že v jeho případě to nepřichází v úvahu. „Náboženství a to, že jsem nebyl v pionýru, se mi sečetlo později. Nedostal jsem se na školu,“¹⁸¹ potvrzuje Suchý.

---

¹⁷⁶ Historiky spisovatele a textaře Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 13.04.2016 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=4Zwfl2zOwSY>. Kanál uživatele Český rozhlas

¹⁷⁷ SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. *Odposlechy, aneb, Já na bráchu*. Praha: Ikar, 2012. ISBN 978-80-249-2022-1. Str. 43

¹⁷⁸ Tamtéž

¹⁷⁹ Historiky spisovatele a textaře Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 13.04.2016 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=4Zwfl2zOwSY>. Kanál uživatele Český rozhlas

¹⁸⁰ Tamtéž

¹⁸¹ Tamtéž

4.2 Pražské jaro

Pražské jaro, tedy období, kdy v čele Komunistické strany Československa stál Alexander Dubček, který prosazoval reformy a postupnou demokratizaci země, začalo v lednu 1968. Už v předešlých letech, zejména v návaznosti na projev prvního tajemníka Komunistické strany Sovětského svazu Nikity Sergejeviče Chruščova z roku 1956, ale došlo k jistému umírnění pořádků: skončilo období stalinismu, odsoudily se činy předchozího vůdce SSSR Josifa Vissarionoviče Stalina a zároveň skončil jeho kult osobnosti. Po XII. sjezdu KSC v roce 1962 byla tolerována veřejná polemika: příkladem budiž diskuze o politických procesech ve slovenském týdeníku *Kultúrny život* či kritické stati v *Literárních novinách*.

O uvolnění poměrů svědčí i Suchého cesty do zahraničí. V 19 letech mohl dělat rozhovory se zahraničními herečkami: v polské Lodži s Barborou Polomskou a v Berlíně s Annekathrin Bürgerovou. Podíval se dokonce i za železnou oponu, například do Dánska: „Své 20. narozeniny si pamatuji přesně: Podařilo se mi na druhý pokus získat devizový příslib na 100 dolarů a k tomu jsem jak zázrakem obdržel i výjezdní doložku! V den narozenin jsem dostal od rodičů příspěvek na letenku a na kapesné a za deset týdnů jsem slavil v Kodani se svou tehdejší dánskou přítelkyní.“¹⁸²

Mezitím doma v Praze žil Ondřej Suchý typický kavárenský život, i díky čemuž se spřátelil s mnoha osobnostmi, a získával tak kontakty. Kreslíř Václav Teichmann vzpomíná: „V dobách, kdy byla Praha ještě socialistická, jsme se my – bydlící na pražském Josefově – znali osobně. Stejně jako třeba Malostránci. Byly to takové vesnice. Když jsem šel ze své Kaprovy ulice do Pařížské k Jiránkovi, měl jsem po cestě v Široké Ondřeje Suchého; v Haštalské jsme se mrkli, jestli má Hapka před domem volvo – bylo tam tehdy jediné. Potkal nás textař Pavel Vrba, kamarád Jiránkův. V noci se z divadla vracel domů přes Staromák Karel Steigerwald.“¹⁸³

V březnu 1968 byla v Československu zrušena cenzura (formálně až 26. června 1968 novelizací tiskového zákona). Suchý v té době přispíval do časopisu *Sedmička*. Rázem se mohlo svobodně psát i o zahraničních hvězdách, které doposud byly symbolem kapitalismu. „Byly to nádherné roky. Psal se rok 1968, měl jsem na starosti kulturu a na titulní stránce se

---

¹⁸² Když nám bylo 20... *Blesk magazin*, 8. 6. 2012, s. 6. ISSN 1210-5341.

¹⁸³ TEICHMAN, Václav. Muž, který učil bezbranné myslet. *Hospodářské noviny*, 5. 6. 2008, s. 11. ISSN 0862-9587

mohly objevovat fotografie Bardotové, Presleyho, Rolling Stones nebo Golden Kids,¹⁸⁴ vyjmenovává Suchý. „*Sedmička* byl časopis pro mládež. Vycházela tam odpovědná Marty Kubišové, tiskly se texty písní Karla Kryla.“¹⁸⁵

Po 21. srpnu 1968 ale byla cenzura obnovena. „Přišly prověrky a bylo po srandě. Já sice prošel, ale redakci jsem stejně opustil. Ze zdravotních důvodů,¹⁸⁶ nastínil Suchý.

4.3 Normalizace

Nástupem Gustáva Husáka do funkce generálního tajemníka ÚV KSČ v roce 1969 započala další samostatná etapa československé historie – normalizace. Vyznačovala se obnovením cenzury, čistkami ve vládnoucí straně, propouštěním, perzekucí nebo politickými procesy. Tuhé normalizační poměry se začaly uvolňovat až na konci 80. let.

Problémy měli mimo jiné lidé, kteří během pražského jara iniciovali společenskou změnu. Mezi nimi byl i Jiří Suchý, který podepsal manifest *Dva tisíce slov* vyzývající k demokratickým změnám v Československu. Až k takovým, že prohlášení zaskočilo i samotné reformní křídlo komunistické strany. Výzvu *Dva tisíce slov* sepsal 6. června 1968 spisovatel Ludvík Vaculík a v následujících týdnech ji otiskly velké celostátní deníky v čele s *Mladou frontou*. Manifest podepsalo přes 150 tisíc občanů. Mezi 70 osobnostmi, které *Dva tisíce slov* podepsaly ještě před zveřejněním, byli Jaroslav Seifert, Jiří Šlitr, Jan Werich, Jiří Menzel a právě Jiří Suchý.

Starší z bratrů Suchých se (nejen) kvůli tomu v 70. a 80. letech nesměl objevovat na televizních obrazovkách. Divadlo Semafor jako takové mohlo pokračovat, nesmělo být ale propagované. Jiří Suchý přitom ve svých hrách zůstával až na výjimky apolitický. „Právě proto byl ale Semafor zakázaný – protože byl nesmírně populární, ale nebyl vůbec politický. Oni se nás pořád snažili donutit dělat politickou satiru, aby na nás mohli. My jsme byli silně apolitičtí, a to je štválo. V Rudém právu vycházely články s názvy *Semafor v říši mlhovin*,

---

¹⁸⁴ SUCHÝ, Ondřej. Míval jsem trému. *TV Revue*, 17. 9. 2003, s. 8. ISSN 1212-2998

¹⁸⁵ PÁVEK, Pavel. Sním o muzeu české zábavy, říká Ondřej Suchý. *Mladá fronta DNES*, 1. 11. 2002, s. 3. ISSN 1210-1168

¹⁸⁶ Tamtéž

Kam kráčí Semafor nebo *Kdy už konečně někdo něco řekne k naší současnosti, co si vlastně o naší době myslí?* A my jsme pořád psali písničky o malém hloupém psíčkovi, a to je děsně štválo. Lidé k nám totiž chodili právě proto, že měli dost politiky. Chtěli se nadechnout,¹⁸⁷ tvrdí Jiří Suchý.

„Trošku jsem to odnesl i já, aniž bych si chtěl stěžovat,”¹⁸⁸ přiznává Ondřej Suchý. Sám přitom patřil k mlčící – většinové – části populace. „Normalizaci jsem ořval doma, v samotě. Takhle bych to řekl.”¹⁸⁹ Do Komunistické strany Československa nikdy nevstoupil, přestože členství přinášelo mnohé výhody. „Už i proto, že díky tehdejší pozici mého bratra mě do KSČ ani nikdo nelákal,”¹⁹⁰ uvedl Suchý.

Cenzura za normalizace se oproti té před rokem 1968 lišila v tom, že byla až následná. V 50. a 60. letech se veškerý obsah musel schválit ještě před vydáním, respektive odvysíláním (na starosti to měli cenzoři z úřadu Hlavní správa tiskového dohledu). „K publikování či vysílání mohly být uvolněny jen ty mediální obsahy, které pracovník HSTD prověřil (obsahy tisku, textu a scénáře připravené pro vysílání) a opatřil cenzurním číslem. Publikování či vysílání jakéhokoliv obsahu bez souhlasu HSTD bylo trestné,”¹⁹¹ napsal historik Jiří Knapík.

V září 1968 byl přijat nový zákon v oblasti tisku a hromadných sdělovacích prostředků, který mimo jiné ustanovil cenzurní Úřad pro tisk a informace. Od té doby až do revoluce v roce 1989 fungovala v žurnalistickém prostředí tzv. následná cenzura. V praxi to znamenalo, že většina redaktorů se raději dobrovolně vyhýbala sporným a kontroverzním tématům, aby v budoucnu nemusela řešit problémy a neriskovala ztrátu zaměstnání. Za normalizace tedy panovala silná autocenzura.

---

¹⁸⁷ ZABADALOVÁ, Veronika. Divadlo bratry Suché spojuje. In: *Deník.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.denik.cz/umeni/divadlo-bratry-suche-spojuje20090225.html>

¹⁸⁸ *13. komnata Ondřeje Suchého* [TV dokument]. Režie: Vít OLMER. Česká televize, 2018.

¹⁸⁹ Tamtéž

¹⁹⁰ Chat: Ondřej Suchý – Dobré ráno. In: *Česká televize* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.ceskatelevize.cz/porady/10435049455-dobre-rano/412236100071075/chat/3725-ondrej-suchy/>

¹⁹¹ KNAPÍK, Jiří. *Únor a kultura: Sovětizace české kultury 1948-1950*. Praha: Libri, 2004. ISBN 9788072772124. Str. 146

Za obsah tehdy byli zodpovědní výhradně šéfredaktoři. „Jednalo se přitom o cenzuru následnou, represivní, která vedla normalizační šéfredaktory k tomu, že nezaměstnávali lidi, kteří by mohli působit potíže,“¹⁹² popisuje období normalizace Česká tisková kancelář. Například v Československém rozhlasu skončilo po pražském jaru přes 800 zaměstnanců: včetně Zdeňka Svěráka, Miloně Čepelky a Jiřího Šebánka, kteří uváděli oblíbený mystifikační pořad *Nealkoholická vinárna U Pavouka*.¹⁹³

Suchý v rozhlasu pokračovat mohl, nesvobodu ale ve svém profesním životě několikrát pocítil. Například na přelomu let 1968 a 1969 byla zakázána jeho první sbírka básní *Zvířátka, milenky, věci a sny*. Ilustroval ji totiž jeho starší bratr. A když chtěl nastoupit na Filmovou a televizní fakultu Akademie múzických umění, nebyl přijat – opět v návaznosti na svého sourozence.

V 80. letech měl Suchý v Československé televizi uvádět pořad *Šestý den je sobota*. „Odvysílal se pouze jeden díl. Soudružka Valášková totiž řekla, že není možné, aby tady ten druhý Suchý, který má ještě podobné pohyby jako Jiří, dělal tenhle pořad,“¹⁹⁴ vypráví Ondřej. O přísné cenzuře svědčí ještě jeden příběh z 80. let: Suchý byl tehdy hostem pořadu *Magion*. Dostal otázku, kdo byl v mládí jeho vzorem. Když odpověděl, že samozřejmě jeho bratr Jiří, režie zkušební natáčení zastavila. *Nemáte bratra, pane Suchý!* řekli mu. Když se posléze pořad vysílal naostro, tentokrát s nadsázkou odpověděl, že jeho vzorem je Mickey Mouse.¹⁹⁵

Ondřej Suchý každopádně dostával výjezdní doložky a už před sametovou revolucí mohl cestovat po Evropě, a to i směrem na západ. „Okouzčil mě Londýn, Paříž, Jerevan, Berlín, Kodaň i Helsinky. Miluji Polsko, Arménii, byl jsem šťastný ve Švýcarsku i ve Finsku, kde

---

¹⁹² Cenzura médií skončila v Československu oficiálně před třiceti lety. In: *Idnes.cz* [online]. [cit. 2021-04-05]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/zpravy/mediahub/cenzura-konce-ceskoslovensko.A200327_084819_mediahub_jpl

¹⁹³ KOLEKTIV AUTORŮ. *Souboj slova a obrazu s mocnými*. Praha: Klub novinářů Pražského jara, 2013. Str. 137

¹⁹⁴ Chat: Ondřej Suchý – Dobré ráno. In: *Ceskatelevize.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.ceskatelevize.cz/porady/10435049455-dobre-rano/412236100071075/chat/3725-ondrej-suchy/>

¹⁹⁵ Života myšmaš Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 24.10.2017 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=oE-Ti5wAUrc&feature=emb_title. Kanál uživatele Václav Fořt

jsme měli s Oldřichem Dudkem možnost pracovat na večerníčkách pro tamní televizi,¹⁹⁶ vyjmenovává Suchý. „A všude, kam přijedu, se zajímám o kabarety a varieté, kupuji si gramofonové desky a knížky s filmovou tematikou a neopomím kina, takže třeba *My Fair Lady* jsem viděl poprvé v Kodani, *West Side Story* v Západním Berlíně, *Help!* ve Varšavě a *Přelet přes kukaččí hnízdo* v Budapešti.“¹⁹⁷

Vůči totalitnímu režimu ale nebyl zcela konformní. Udržoval třeba korespondenci s emigranty. Například zpěvačka Yvonne Přenosilová, jež prožila část života ve Spolkové republice Německo, vzpomíná: „Čas od času čas mně někdo napsal. Kdo byl odvážný natolik, aby mně napsal. Třeba Ondřej Suchý. Dneska to můžu říct, posílal mi i knížky. Takže jsem byla stále v kontaktu s tím, co se tady děje.“¹⁹⁸

Suchý se také ze své pozice v redakci ohradil vůči zákazu kreseb ilustrátora Radovana Rakuse v humoristické příloze *Svobodného slova* – v *Kvítku*. „Za socialismu jsem uveřejnil ve *Svobodném slově* vtip, kde občan vypustil z lahve Bídu a ptal se jí, kde se naučila tak perfektně česky. Zavolali z ÚV KSČ a telefonicky zakázali otiskovat moje kresby,¹⁹⁹ popisuje Rakus. „Hovor přijal kolega Ondřej Suchý a mně nakonec řekl: ‚Kašlem na ně, kreslete dál.‘ Dodnes má za to můj obdiv.“²⁰⁰

Suchý v *Kvítku*, které redigoval, zveřejňoval kresby i začínajících autorů. „Jednou přišel takový hoch, který byl ve vojenském, a přinesl vtipy, které byly dobře nakreslené a byly vtipné. Jmenoval se Marcel Vanek. Já hned odušil, odkud vítr vane. Několik let jsem ty vtipy

---

¹⁹⁶ FENCL, Ivo. Bratr má svůj semafor, já zase vsadil na děti. *Domažlický deník*, 3. 2. 2006, s. 24. ISSN 1210-9215.

¹⁹⁷ Tamtéž

¹⁹⁸ Rozhovor s Yvonne Přenosilovou. In: *Host na severu* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas Sever, 12. 7. 2010, 10:15.

¹⁹⁹ MORAVEC, Martin. Spor o jednu karikaturu. *Magazín Mladé fronty DNES*, 27. 9. 2018, s. 28. ISSN 1210-1168.

¹⁹⁹ Minuty Ondřeje Suchého – Pouze o myších. In: Youtube [online]. 28.01.2021 [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=YT2nSDTXKoc>. Kanál uživatele Minuty Ondřeje Suchého.

²⁰⁰ MORAVEC, Martin. Spor o jednu karikaturu. *Magazín Mladé fronty DNES*, 27. 9. 2018, s. 28. ISSN 1210-1168.

otiskoval, na nic jsem se neptal,²⁰¹ vypráví Suchý. „A když se to po listopadu 1989 všechno obrátilo, tak přišel Marcel Vanek a říká: ‚Pane Suchý, tatínek vám vyřezal lžičky s myší.‘ Já podle toho poznal, že to je pozdrav od Mariána Vaneka, známého kreslíře ze Slovenska, který byl pravděpodobně na tapetě a nemohl publikovat.“²⁰²

Suchý se navíc už během normalizace snažil očistit jméno komika Vlasty Buriana, o němž připravoval knihu *Vlasta Burian na každý pád* (Melantrich, 1989). „Napsal jsem tam obhajobu, že Vlasta Burian nebyl žádný kolaborant a že na něm byla spáchána křivda,²⁰³ uvedl Suchý. Vydání knihy nejprve zakázali dva lektori, tehdejší šéfredaktor nakladatelství Melantrich ale sehnal třetího lektora, který už knihu schválil. A protože byl politicky výš než předešlí dva, kniha přece jen vyšla. Po revoluci publikoval Suchý druhou knihu na toto téma, *Vlasta Burian – Komik století* (Svět v obrazech, 1991), v níž mohl kontroverzní etapu Burianova života svobodně rozvést do detailů.

4.4 Svoboda slova

Ondřej Suchý se v roce 1994 společně s divadelním historikem Vladimírem Justem a právníkem Miroslavem Vlkem zasloužili o soudní rehabilitaci Vlasty Buriana. Nejprve prosadili opětovné projednání případu a následně přinesli důkazy, že Burian za druhé světové války ve skutečnosti s Němci nekolaboroval.

„Bohužel, když ho po roce 1945 ostouzela média, tak se nenašel nikdo, kdo by se ho zastal. Teprve mnohem později jsme s Ondřejem Suchým a panem doktorem Vlkem v archívech zjistili, jak to ve skutečnosti bylo. Ušila to na něj Státní bezpečnost, protože chtěla mít symbol soukromopodnikatelského bařismu v kultuře, takže na jeho hlavu hodili kdeco. Pravdou je, že kromě jediného skeče se na něj nenašlo vůbec nic,²⁰⁴ řekl Just.

---

²⁰¹Minuty Ondřeje Suchého – Pouze o myších. In: Youtube [online]. 28.01.2021 [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=YT2nSDTXKoc>. Kanál uživatele Minuty Ondřeje Suchého.

²⁰² Tamtéž

²⁰³ *Uprostřed běhu – Ondřej Suchý* [TV dokument]. Režie: Jiří VONDRÁK. Česká televize, 2007.

²⁰⁴ Vlasta Burian - král komiků a mistr improvizace. In: *Česká televize* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/1464373-vlasta-burian-kral-komiku-a-mistr-improvizace>

Vlasta Burian si během okupace zahrál v propagandistickém rozhlasovém skeči *Hvězdy nad Baltimorem* (1941), kde se objevil v karikaturní roli exilového ministra zahraničí Jana Masaryka. Zejména kvůli tomu byl po válce obviněn z kolaborace. „Svědci, kteří slyšeli skeč *Hvězdy nad Baltimorem*, se divili, že Burian nebyl Němci nařčen ze sabotáže. Strašnější výkon prý neslyšeli,“²⁰⁵ uvedl ale Ondřej Suchý v knize *Vlasta Burian na cestě do 21. století* (Brána, 2004). Na důkaz citoval z dopisu, který 8. října 1945 poslal veřejnému žalobci při mimořádném lidovém soudě v Praze programový ředitel Československého rozhlasu Mirko Očadlík: „Výkon Vlasty Buriana v roli ministra Masaryka byl tehdy takový, že dodnes mezi pamětníky o něm koluje názor, že to byl výkon sabotážní. Neboť chyběla tu zcela osobitost herecká, vtip. Takže výkon působil mdle a bezbarvě.“²⁰⁶

Nabídky na další práci ve filmu Burian za druhé světové války odmítal, jak doložil Suchý prostřednictvím Burianova dopisu, který získal od Františka Kožíka. Burian dva měsíce po odvysílání *Hvězd nad Baltimorem* napsal do rozhlasu: „Prosím, abyste laskavě tentokrát nepočítali s mou spoluprací na sketchi *Obchod je obchod*, poněvadž současně churavím vleklou laryngitidou, která – nemám-li ohrozit každodenní večerní představení v mém divadle – mi nedovoluje přes den zbytečně vycházeti. Nad to mi bylo právě odňato povolení jízdy autem a dlouhý pobyt v přeplněné tramvaji při jízdě ze vzdálené Hanspaulky by určitě zhoršil můj stav, trvale ohrožovaný nepříznivým počasím.“²⁰⁷

Burian kromě toho předstíral, že neumí dobře německy. Odmítl dokonce lukrativní nabídku na filmového Cyrana i na zájezd svého souboru do Německa. Suchý v knize o Burianovi přidal ještě jednu historku – ohledně zdvižené pravice, tedy nacistického pozdravu: „Burian vypověděl, že takto nezdravil, a pokud vůbec zdravil na jevišti se zdviženou pravicí, že to byla ruka se zaťatou pěstí, nebo že tento úkon doprovázel slovy: ‚Takhle vysoko skáče můj pes, když přijdu domů‘, což mělo velký ohlas u diváků doprovázený salvami smíchu. Podle pamětníků dokonce vystoupil za okupace na jevišti s bičem a na něm bylo připevněno velké

---

²⁰⁵ KVASNIČKA, Jakub a Pavel BAROCH. Sex, drogy, alkohol. *Týden*, 9. 1. 2017, s. 32. ISSN 1210-9940.

²⁰⁶ CHMEL DENČEVOVÁ, Ivana a Rostislav TAUD. *Tenisový kurt nacisti Burianovi zakázali! Co všechno si Bohéma ještě upravila?* [online]. In: . [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://dvojka.rozhlas.cz/tenisovy-kurt-nacisti-burianovi-zakazali-co-vsechno-si-bohema-jeste-upravila-7455287>

²⁰⁷ SUCHÝ, Ondřej. OBŽALOVANÝ (3/3). In: *Pozitivní noviny* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.pozitivni-noviny.cz/cz/clanek-2008010030>

tiskací C. Když se ho poté ptali, co to znamená, tak odpověděl: ‚To je bič, na něm cé.‘ Za což za protektorátu mohl hrozit trest vězení nebo dokonce smrti.²⁰⁸

Důležité svědectví o Burianově nevině přinesla paradoxně Lída Baarová. ‚Byla jedním ze svědků, kteří mu takzvaně zavařili,‘²⁰⁹ popisuje Just. ‚Tak jsme jí napsali do Salcburku, jak je to možné, že v pamětech o něm mluví tak líbezně a krásně, a u toho estébáka o něm mluví takovým ošklivým způsobem. Ona nám řekla: ‚Vyhrožovali mi smrtí. Se mnou to vypadalo na šibenici, tak jsem jim podepsala, co mi nadiktovali.‘ Čili tohle bylo rozhodující svědectví. Lída Baarová se jednou ve strachu, já ji neodsuzuju, já v té situaci nebyl, prostě spoluzasadila o odsouzení Vlasty Buriana, ale v závěru života se spoluzasadila o jeho rehabilitaci.²¹⁰

Roku 2002, osm let po Burianově soudní rehabilitaci, byla skříňka s jeho ostatky přesunuta z Vinohradského hřbitova na Vyšehrad. Slavnostně ji tam donesli právě Suchý s Justem, kteří k této příležitosti měli i projevy.

Suchý se obecně snažil strážít odkaz herců. V 90. letech se podílel na nalezení a následnou opravu busty Martina Friče, která za normalizace zmizela z fasády barrandovských ateliérů. Později Suchý společně s Alešem Cibulkou usiloval o důstojné spočinutí ostatků herce Richarda Antonína Strejky. Povedlo se, Hereckou asociaci přesvědčili a Strejkovy ostatky byly v roce 2012 přemístěny na Vyšehrad.

4.5 Nástup nových médií

Ondřej Suchý je jakožto ročník narození 1945 zástupcem starší generace novinářů. Přesto se novým technologiím přizpůsobil: na počítači si dokáže sestříhat rozhovory, dokonce spravuje vlastní videokanál na YouTube a se čtenáři denně komunikuje na svém facebookovém profilu. ‚Zaplat'pánbůh, že jsem s internetem a technikou kamarád. I s přístroji, se kterými

---

²⁰⁸ Vlasta Burian. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Vlasta_Burian

²⁰⁹ KRÁL, Petr. Rozhovor s divadelním a mediálním kritikem Vladimírem Justem. In: *Host radiožurnálu* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas Radiožurnál, 14. 01. 2016, 10:05.

²¹⁰ Tamtéž

jsem dělal rozhlasový pořad, mohl jsem si ho pak sestříhat. Je to bezvadné,²¹¹ uvedl. „Cítím se svobodný a jsem na sebe pyšný, že i přes svůj vyšší věk jsem ze současné techniky to podstatné, co potřebuji k práci, pochopil a umím využívat.“²¹²

Do online prostředí ho zasvětil Pavel Loužecký, někdejší majitel *Pozitivních novin*, kam Suchý až do jejich zániku přispíval. Souběžně psal i pro první český internetový deník *Neviditelný pes*. „V Šemanovicích jsem se zařídil tak, abych tam měl veškeré vymoženosti současné techniky, které jsem potřeboval ke své práci, aniž bych musel do Prahy jezdit často: rukopisy knih a článků, obrazové přílohy, rozhlasové scénáře, kresby – to všechno lze dnes posílat elektronickou cestou, a tak jsem přijížděl do rozhlasu nebo do nakladatelství vždy teprve až na finální práce,²¹³ osvětluje Suchý.

O tom, že nepohrdá novými médii, svědčí i jeho nové metody pro sbírání informací: „Pomáhá mi Facebook. Napsal jsem na něj například, že bych potřeboval cokoliv vědět o panu Voskocovi, co třeba prožíval v Americe nebo Vídni. A na to se mi ozvali lidi, někteří měli i dopisy,²¹⁴ zmínil Suchý. „Pro lidi mé generace to není zrovna nejpopulárnější prostředek, lidé ho přepřelňují svými selfičky, ale ono se to vyeliminuje a najednou máte třeba tisícovku přátel spojených jedním zájmem.“²¹⁵

Suchý je na svém facebookovém profilu hodně aktivní a komunikuje se čtenáři: má 5 000 přátel a dalších 1 700 sledujících. Prostřednictvím sociálních sítí mimo jiné upozorňuje na své články nebo se vyjadřuje k aktuálnímu dění. Kromě toho spravuje dvě webové stránky (semanovice.cz a ondrej-suchy.cz), kde prezentuje a archivuje (nejen) svoje dílo.

---

²¹¹ *13. komnata Ondřeje Suchého* [TV dokument]. Režie: Vít OLMER. Česká televize, 2018.

²¹² KOJZAR, Petr. Ondřej Suchý: Obdiv ke klaunům mě nikdy neopustil. In: Haló noviny [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <http://www.halonoviny.cz/articles/view/46017071>

²¹³ Tamtéž

²¹⁴ Ondřej Suchý: Při psaní knihy Pan Voskovec z Manhattanu nám pomohl Facebooku. In: Youtube [online]. 07.01.2017 [cit.2020-05-17]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=RCN1CtYsZrM>. Kanál uživatele Český rozhlas Radiožurnál

²¹⁵ CINGER, František. Spisovatel Ondřej Suchý o panu Voskocovi z Manhattanu. In: *Novinky.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.novinky.cz/kultura/clanek/spisovatel-ondrej-suchy-o-panu-voskocovi-z-manhattanu-40023295>

Ve volném čase rovněž natáčí krátká – a tematicky i stylově různorodá – videa na osobní kanál na YouTube (pod souhrnným názvem *Minuty Ondřeje Suchého*). Sledovanost se pohybuje v řádech nižších stovek přehrání, jde tedy vyloženě o autorovu zálibu, nikoliv o podnikatelský záměr. Na pořadu spolupracuje s Václavem Fořtem, oba jsou totiž členy Českého klubu kinoamatérů. V rámci tohoto klubu společně natočili i několik vlastních dokumentárních snímků, které se objevily na TV Noe nebo TV Regina: například povídání o Josefu Škvoreckém nebo o pražských pamětihodnostech.

Ondřej dále – v letech 2012 až 2017 – pořádal Filmový klubíček. Besedy se konaly v brněnském Divadle šansonu, v Bělé pod Bezdězem, v Praze, v Neratovicích, Klatovech, Dobřanech nebo v Kamenici. „Filmový klubíček mě hrozně bavil. Bylo to moje povídání o lidech, kteří měli něco společného s filmem. (...) Abych pouze nemluvil, promítal jsem v jeho rámci kratší a méně známé snímky, které často pocházejí z Klubu českých kinoamatérů nebo z produkce firmy Perplex, kterou v 90. letech založil můj bratr,²¹⁶ představil Suchý další ze svých projektů. Do programu přispívali svými krátkými filmy i Jiří Menzel, Juraj Herz nebo Helena Třeštíková.

O filmové historii pravidelně přednášel také na festivalu Novoměstský hrnec smíchu. Své znalosti, tentokrát především z divadelního prostředí, využil Suchý rovněž k příspěvkům do Databáze českého amatérského divadla.

---

²¹⁶ WALTEROVÁ, Barbora. Ondřej Suchý: Baví mě mapovat osudy zapomenutých hvězd. *Berounský týden*, 18. 9. 2018, s. 6. ISSN 2570-9712

5 Novinářem v tisku

5.1 Novinářské začátky

První článek vyšel Ondřeji Suchému v časopise *ABC* roku 1958, když mu bylo třináct let. Popisoval v něm své zážitky z filmového festivalu v Karlových Varech. Od redakce *ABC* za článek dostal deset bodů. „To bylo radosti, to bylo slávy! Deset bodů totiž ve jmenovaném časopise znamenalo vůbec to nejvyšší možné ocenění za literární pokusy čtenářů,“²¹⁷ vzpomíná Suchý. „Naplněn pýchou jsem začal tenkrát přímo kischovsky zuřivě psát do všech možných novin a časopisů. Jenomže opakování úspěchu z *ABC* se nekonalo.“²¹⁸

V šestnácti letech přece jen začal přispívat do několika periodik: *Filmových informací* a do novin *Hlas revoluce* a *Stráž míru*. V *Hlasu revoluce*, kde se učil mimo jiné od Miroslava Ivanova, psal články do kulturní rubriky. Od roku 1962, poté, co předčasně ukončil studium na truhláře, začal spolupracovat s časopisem *Kino*.

A díky pásmu básniček, které Suchý přednášel v divadle Viola, se mu ozval i Pavel Bošek, šéfredaktor magazínu *Repertoár malé scény*, kde následně začali otiskovat Suchého básně. „Potom jsem dostal v *Dikobrazu* příležitost dělat rubriku Komik na tento týden a také karikatury. To mi bylo osmnáct let a usiloval jsem o to stát se novinářem,“²¹⁹ ohlíží se za svými začátky.

O šest let mladšímu Suchému pomáhal v rozjezdu novinářské kariéry bratranec Ivan Soeldner (1939–1970), který mu poskytoval cenné rady. Například po Suchého prvním rozhovoru – s Lubomírem Lipským pro *Filmové informace*, do jejichž redakce ho doporučil právě Soeldner. „Doma jsem rozhovor přepsal na stroji a předložil ho Ivanu Soeldernovi, svému prvnímu kritikovi. Přečetl si ty necelé dvě stránky a poněkud zbledl. ‚Člověče, tohle jsou informace, které se dají během několika minut vyhledat v knížkách! Na nic víc ses ho, proboha, neptal!‘“ vzpomíná Suchý. „Byl jsem zmatený. ‚Neptal, vykoktal jsem zahanbeně.‘ – ‚A on ti nic jiného

---

²¹⁷ SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 18

²¹⁸ Tamtéž

²¹⁹ Historiky spisovatele a textaře Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 13.04.2016 [cit.2020-05-16]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=4Zwfl2zOwSY>. Kanál uživatele Český rozhlas

neřekl?' ,Ale to jo,' vyhrkl jsem. ,Třeba o tom, jak mu posledně někdo poslal do divadla balík česneku...' ,No, prosím!' pookřál pojednou Ivan a už strkal čistý papír do stroje. ,A co ti ještě povídal?' Pracně jsem lovil v paměti něco z toho, co mi pan Lipský vyprávěl v tramvaji po cestě do kavárny na rozhovor. (...) Bratranec nakonec vyškrtal celé dvě třetiny původního rozhovoru.²²⁰

Vzorem pro Ondřeje Suchého tedy nebyl pouze bratr Jiří, vliv na něj měl i bratranec Ivan Soeldner. Byl to novinář, dramaturg a spoluautor filmových týdeníků *Zpravodajský film*. Jeho životní příběh je tragický: Soeldnerova z poloviny židovská rodina byla během druhé světové války na útěku před nacisty. Jeho otce Ericha popravili Němci za odbojovou činnost a pozůstalí uprchli do Palestiny. V roce 1946 se vrátili do Karlových Varů, kam za nimi jezdil Ondřej Suchý na prázdniny a na zmíněné filmové festivaly.

Soeldner psal a fotil pro *Mladý svět*, *Květy* nebo časopis *Kino*. V průběhu roku 1968 natáčel události pražského jara včetně srpnové invaze vojsk Varšavské smlouvy. Soeldner zachytil příjezd tanků z Ruzyně do centra Prahy i střelbu před budovou ÚV KSČ. Také kvůli tomu začal mít s nástupem normalizace problémy a musel psát pod pseudonymem Jan Michal. V roce 1970 zemřel ve věku třiceti let po jím nezaviněné autonehodě.

5.2 V Mladém světě a dalších periodicích

I ve druhé polovině 60. let Suchý spolupracoval s více médii najednou. Už od roku 1963 byl externím redaktorem *Mladého světa*, kde se například podílel na propagaci čtenářské ankety Zlatý slavík, kterou vymyslel jeho tehdejší redaktor Ladislav Smoljak. Suchý měl za úkol sepsat dotazníky nejoblíbenějších zpěváků a zpěvaček, případně s nimi udělat rozhovor.

„Velká příležitost se mi naskytl začátkem roku 1964. Tenkrát mě poslal redaktor Jiří Černý z *Mladého světa*, abych Karlu Gottovi sdělil, že bude poprvé vyhlášen Zlatým slavíkem za rok 1963, a abych mu při té příležitosti položil 21 otázek pro magazín *Aktuality Mladého*

---

²²⁰ SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 20

světa,²²¹ zmínil Suchý. „Ač nejsem ve své podstatě člověk nějak průbojný, s oslovováním známých umělců jsem neměl příliš problém.“²²²

Suchý publikoval také v *Mladé frontě*. „Byl jsem na to nesmírně hrdý, neboť šlo o nejlepší z tehdejších deníků,²²³ tvrdí. V letech 1968 až 1971 psal o kultuře pro *Sedmičku*, časopis určený mládeži. Suchý se rovněž podílel na živých magazínech *Sedmičky* v Divadle Jiřího Wolkra. Šlo o rozhovory se známými hosty před publikem. Suchý přispěl také do magazínu vydavatelství Magnet s názvem *10 ES*. V humoristickém týdeníku *Dikobraz* potom vycházely jeho karikatury a kresby.

5.2.1 Fotografem

V průběhu 60. let se Suchý intenzivně věnoval i fotografování, které bylo jeho koníčkem už od dětství. „Do deseti let jsem měl nějaký bakelitový foťáček, ale pak jsem dostal vytoužený ruský fotoaparát na kinofilm, jmenoval se Smena,²²⁴ vzpomíná. „Fotografovat jsem začal pod vlivem bratrance Ivana Soeldnera, který u mne zároveň probudil zájem také o novinářinu. (...) Věkový rozdíl byl mezi námi sedm let, takže jsem k němu měl tenkrát blíž než k bratrovi Jiřímu.“²²⁵

Fotografie často využíval (stejně jako karikatury) ke svým článkům, později jimi částečně ilustroval knížky o hercích a komicích. „Začal jsem fotografovat, protože jsem chtěl mít ke svým článkům a rozhovorům v novinách vlastní fotografie. V době, kdy jsem se začínal dostávat občas do světa, nikdy jsem si nezapomněl vzít s sebou (...) milovanou Flexaretu a několik krabiček filmů,²²⁶ uvedl Suchý. „Fotografování jsem se intenzivně věnoval v

---

²²¹ SUCHÝ, Ondřej. Jak mi Karel Gott vstupoval do života. In: Oficiální stránky Ondřeje Suchého [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: http://www.semanovice.cz/dokumenty/webclanky12774/suchy_Gott70.pdf

²²² KOLOC, Tomáš. Ondřej Suchý: Zatímco u mě převládá skepse, můj sourozenec hýří optimismem. In: *Kulturní noviny* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.kulturni-noviny.cz/nezavisle-vydavatske-a-medialni-druzstvo/archiv/online/2016/38-2016/ondrej-suchy-zatimco-u-me-prevlada-skepse-muj-sourozenec-hyri-optimismem>

²²³ MF DNES a její čtenáři. *Mladá fronta DNES*, 11. 3. 2003, s. 10. ISSN 1210-1168.

²²⁴ RICHTER, Ota. Jak podrazit nohu letícímu času. *Fotografie magazín*, 21. 7. 2004, s. 11. ISSN 1211-0019.

²²⁵ Tamtéž

²²⁶ Tamtéž

šedesátých letech a příležitostně ještě v první polovině let sedmdesátých. Pak mě tento koníček opustil.“²²⁷

Nejraději fotografoval známé osobnosti v jejich soukromí. Portrétoval například amerického básníka Allana Ginsberga, německého písničkáře Wolfa Biermanna, arménského klauna Leonida Jengibarova nebo polskou herečku Idu Kaminskou. „Fotografie – podobně jako film – pro mne znamená jediný způsob, kterak podrazit nohu ubíhajícímu času,“²²⁸ říká Suchý.

Rád také zachycoval atmosféru velkých zahraničních měst v čele s Paříží, Londýnem, Berlínem, Varšavou nebo Budapeští. Některé jeho snímky využívala Československá televize, objevovaly se také v časopisech, kam přispíval (*Melodie, Kino, Mladý svět, Československý voják, Mladá fronta, Sedmička, Svět v obrazech* a jiné). „Kuriózní je, že jsem všude fotografoval Flexaretou bez blesku. I v tmavých místnostech, v divadelních šatnách, v divadle i cirkusu během představení z publika, a vždycky mi z toho něco vylezlo,“²²⁹ popsal svůj styl.

5.3 Volným novinářem

Suchý v letech 1972 až 1990 vykonával svobodné povolání. Intenzivně se věnoval hudební textařině, pracoval také pro Československou televizi a Československý rozhlas. Mimo to zůstal pišícíím novinářem. Pokračoval například v časopise *Kino*, kde publikoval články převážně o zapomenutých hercích a herečkách. „Zajímalo mě, kam se poděli. A protože už o ně nebyl zájem, většinou s rozhovorem souhlasili,“²³⁰ uvedl Suchý.

V roce 1975 se společně s kreslířem a humoristou Oldřichem Dudkem podílel na příloze *Žena je žena* časopisu *Vlasta*. Suchého texty se dále objevovaly v periodících *Květy, Melodie, Práce, Scéna, Divadelní noviny, Lidové noviny, Senior revue* nebo *Týdeník Rozhlas*.

---

²²⁷ RICHTER, Ota. Jak podrazit nohu letícímu času. *Fotografie magazín*, 21. 7. 2004, s. 11. ISSN 1211-0019.

²²⁸ Tamtéž

²²⁹ KALIVODOVÁ, Kateřina. Ondřej Suchý otevře vlastní virtuální galerii. In: *Topvip.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.topvip.cz/celebrity/ondrej-suchy-otevre-vlastni-virtualni-galerii>

²³⁰ VAŠÁK, Vašek. Kavárnička dříve narozených. *Týdeník Televize*, 7. 6. 2016, s. 18. ISSN 1211-7625.

V letech 1979 až 1992 redigoval *Kvítko*, humoristickou sobotní přílohu *Svobodného slova*. Při jeho tvorbě využíval kontaktů mezi umělci: do *Kvítko* přispívali svými kresbami Suchého přátelé František Nepil, Vladimír Jiránek nebo Jan Vyčítal. Suchý vedl *Kvítko* společně s Radvítem Novákem a zveřejňoval v něm i vlastní myšlí vtipy. V *Kvítku* měl na starosti taktéž dlouholetý seriál *Komici u psacího stroje*: ukázky tvorby komiků tehdy doprovázel karikaturami a medailonky.

„Tato zábavná strana s nástupem Ondřeje Suchého vykazuje – ve srovnání se stejnou stranou ostatních deníků – velmi promyšlenou koncepci a názor: kromě samotných vtipů kreslených i psaných (jako všude: rozdílné úrovně) nalezneme tu i pravidelné fundované čtení o vtipcích a o komicích,“²³¹ uvedl o *Kvítku* literární kritik Vladimír Just v dubnu 1988.

5.4 Bulvární tisk

Po sametové revoluci byl Ondřej Suchý čtrnáct let kmenovým redaktorem *Revue 50plus*, časopisu určenému především seniorům. Na přelomu tisíciletí dále přispíval do *Xantypy* nebo *Mladé fronty*, jeho články se objevovaly také v *Týdeníku Mělnicko*.

Pád totalitního režimu umožnil v Československu návrat bulvárního tisku, prvním takovým plátkem byl politicky zaměřený *Špígl* (od roku 1990). V 90. letech se rovněž začala rozvíjet online žurnalistika – prvním ryze internetovým deníkem v Česku se stal *Neviditelný pes* (1993).

V obou zmíněných oblastech byl aktivní také Ondřej Suchý: psal pro internetové médium *Pozitivní noviny* i pro zmíněného *Neviditelného psa* (více viz předchozí podkapitola 4.5) a aktuálně je redaktorem bulvárně zaměřených časopisů *RETRO* a *Rytmus života*.

Předtím, od roku 2015, měl ve společenském týdeníku *Sedmička* seriál s názvem *Utajené pravdy*, v němž psal o historických zajímavostech ze světa filmu a hudby. Redakci *Sedmičky*

---

²³¹ SUCHÝ, Ondřej. *Vlasta Burian na každý pád*. Praha: Melantrich, 1989. ISBN 80-7023-009-6. Str. 12

opustil v roce 2017, souběžně s odchodem jeho přítele a šéfredaktora Miroslava Graclíka. „Psal jsem do *Sedmičky* rád, nebyl to zprvu týdeník zrovna bulvární,“²³² ohlíží se Suchý.

Nově – v obou případech od roku 2019 – jeho články vycházejí v už zmíněných časopisech *RETRO* a *Rytmus života* (oba spadají pod mediální skupinu MAFRA), kam přešel i zmíněný Graclík. „Poté, co před lety zanikly úmrtím vydavatele internetové *Pozitivní noviny*, a poté, co mi z měsíčníku *Revue 50plus* bylo oznámeno, že ubylo inzerentů, a tak mně nemohou proplatit posledních deset honorářů, se mi ozval dlouholetý kamarád, spisovatel a publicista Miroslav Graclík, že mě ze své současné šéfredaktorské pozice nabízí spolupráci. Honorovanou,“²³³ vysvětluje Suchý, proč spojil své jméno s bulvárním tiskem.

V *Rytmu života* vede pravidelnou rubriku Utajené maličkosti. „Mohu prý toho napsat kolik chci, mohu psát, o čem chci, mohu odevzdávat články krátké, články dlouhé... A to s vědomím, že se na rozdíl od hrstky čtenářů dostanu skrz údajnou žumpu a hnůj *Rytmu života* ke 300 tisícům čtenářů!“²³⁴ dodává Suchý.

Dál píše výhradně o životech slavných osobností, a to bez přílišné senzacechtivosti: „Samozřejmě, že si dávám záležet, aby mé články přinášely informace překvapivé, objevné a čtivé. Z reakcí těch, kteří mě znají a věří, že nikdy nebudu psát bláboly, vím, že se mi to daří. Ano, píšu do bulváru, protože o to, co jsem za život slyšel, vyzoroval a nasbíral, nikde jinde zájem nebyl.“²³⁵

---

²³² SUCHÝ, Ondřej. O štěstí a smutech I. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/index.php?page=020&lang=cz&dt=17630&kt=8>

²³³ SUCHÝ, Ondřej. Proč píšu do bulváru. In: *Ondřej Suchý - spisovatel* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <http://ondrej-suchy.cz/zpravy-poznamky/proc-pisu-do-bulvaru/>

²³⁴ Tamtéž

²³⁵ Tamtéž

6 Redaktorem v televizi

Na začátku 60. let byl Ondřej Suchý nejen externím redaktorem několika tiskovin, současně začal spolupracovat s Československým rozhlasem (viz následující kapitola) a navíc nastoupil do Československé televize. Pracovat pro ni začal v roce 1964 – nejprve jako asistent scény a později jako asistent produkce (1965–1967).

V redakci vysílání pro děti a mládež nahradil Karla Šípa, který tehdy odešel na vojnu. „Mladší sourozenci to určitě nemají lehké. Zároveň se jim ale naskýtá tu a tam možnost, že si jich někdo všimne a řekne: ‚Hele, pojď sem, ty jseš brácha toho, nechtěl bys...‘ Takhle jsem se dostal do televize,“²³⁶ vypráví Suchý.

Na plný úvazek zůstal v Československé televizi do roku 1967. Podílel se například na pořadu *Hledáme písničky pro děti*. Když se Šíp do Československé televize vrátil, spolu se Suchým asistovali u natáčení *Vlaštovky* (ta se po vpádu vojsk Varšavské smlouvy přejmenovala na Pionýrskou vlaštovku a propagandisticky působila na mládež). Suchý v ní měl na starost sekci Veselé medajlonky.

6.1 Malý televizní kabaret

Od druhé poloviny 70. let se spolupráce Ondřeje Suchého s Československou televizí zintenzivnila. Nejprve stál hlavně za kamerou: od roku 1977 do roku 1986 psal Suchý společně s Oldřichem Dudkem scénáře k cyklu *Malý televizní kabaret*. Šlo o dětský pořad, v němž účinkovali například Josef Dvořák, Jitka Molavcová, Pavel Zedníček, Ondřej Havelka nebo Jiří Lábus. Režiroval ho Petr Obdržálek.

„Náhoda tomu chtěla, že mě a Oldřicha Dudka si vyhlédla Štěpánka Haničincová z televize a nabídla nám, jestli bychom nevytvořili do té doby v televizi pro děti nevidaný žánr: a to

---

²³⁶ Historiky spisovatele a textaře Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 13.04.2016 [cit.2020-05-16]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=4Zwfl2zOwSY>. Kanál uživatele Český rozhlas

kabaret,²³⁷ prozrazuje Suchý. „Nebyla jenom dramaturgyní, v prvních letech *Malé televizní kabarety* i uváděla. Pak jí zakázali vstup na obrazovku a byla jenom dramaturgyní, a nakonec jí vzali i to,²³⁸ osvětlil Suchý roli Haničincové v televizním štábu.

Průměrný díl *Malého televizního kabaretu* trval 45 minut. Herci často improvizovali na náměty přímo od dětí. Pořad se předtáčel ve studiu s dětským publikem, které bylo často zapojené do děje. „Dlouho jsme ty pořady točili a rádi, hráli jsme si jak malé děti,²³⁹ vzpomíná Molavcová. „Sešli jsme se s výbornými autory. Ondřej Suchý, posléze Oldřich Dudek a pan režisér nás nechali si hrát a nechali nás improvizovat. My jsme se měli rádi, dobírali jsme se v dobrém slova smyslu. A ta naše taková jakási vstřícnost se přenesla přes obrazovku na celou rodinu. Dodnes mi lidi připomínají, jak je to bavilo a že je to baví vlastně ještě i dnes. A že to bavilo i maminku, i babičku a i všechny příbuzné.²⁴⁰

Ostatně právě to bylo záměrem autorů. „Nás to bavilo nejen pro to, že bavíme děti, ale i díky tomu, že jsme tam propašovali i něco pro dospělé, rodiče. Věděli jsme, že děti to nijak nezatíží, že je to jen zmínka, a rodiče si řeknou, že na ně autoři taky mysleli,²⁴¹ potvrdil Suchý, který s Dudkem v Bratislavě dostali za *Malý televizní kabaret* cenu Prix Danube 1977.

Komediální výstupy doprovázely písničky, mnohdy úplně nové, které Suchý skládal speciálně pro potřeby pořadu. Se Zdeňkem Mertou dokonce k jednomu z dílů napsali čtvrthodinovou minioperu, jakousi parodii na *Prodanou nevěstu* – Vladan a Liběna. „Mělo to úžasné obsazení: Vladana zpíval Ondřej Havelka, Liběna byla Jitka Molavcová. K nim přibyli Pavel Zedníček, Josef Gerendáš...²⁴² popisuje Suchý. Po roce 1986 už se Suchý na tvorbě scénářů nepodílel. Pořad definitivně skončil v roce 1990.

---

²³⁷ SKALKKA, Miloš. Host: Ondřej Suchý. In: *Noční proud* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas 2 – Praha, 19. 9. 2012, 23:00.

²³⁸ KOBRA KUČERA, Josef. Ondřej Suchý provozuje deset řemesel. *Slovo*, 12. 11. 1999, str. 5. ISSN 1211-6416.

²³⁹ VÝBORNÁ, Lucie. Rozhovor s Jitkou Molavcovou. In: *Host radiožurnálu* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas 1 – Radiožurnál, 20. 06. 2013, 10:05

²⁴⁰ Tamtéž

²⁴¹ *Kam zmizel ten starý song – Ondřej Suchý* [TV pořad]. Režie: Rudolf TESÁČEK. Česká televize, 2005.

²⁴² Tamtéž

6.2 Kavárnička dříve narozených

6.2.1 Přesun do Televizního studia Ostrava

Ondřej Suchý na začátku 80. let nabízel pražské televizi pořad, který by se věnoval hercům z minulosti, a to i z éry němého filmu. „Narazil jsem na mírné zděšení. Připomínat zábavu první republiky či dokonce pozdějšího protektorátu – to bylo prostě vyloučeno!“²⁴³ popisuje Suchý normalizační překážky.

Navíc čelil problému, o kterém vlastně ani nevěděl. „Teprve po letech jsem se dozvěděl, že v době, kdy se interně v televizi zvažovalo, zda se mohu objevovat na obrazovce či nikoliv, padlo rozhodnutí, že tedy budiž, avšak nikoli v programech z Prahy. Tam bych prý svou dikcí a mimikou mohl připomínat svého o čtrnáct let staršího bratra Jiřího, jehož jméno se tenkrát nesmělo na obrazovce ani vyslovit, natož aby se na ní objevil on sám. Budu-li diváky oslovovat v programech televize ostravské, nikoho ani nenapadne, že mám něco společného s tím zlobivým Suchým ze Semaforu – takhle nějak prý tenkrát kdosi uvažoval,“²⁴⁴ vypráví Suchý.

V polovině 80. let skutečně Ondřej Suchý odešel z pražské redakce do Ostravy, kam ho přivedl tamější dramaturg Karel Spurný a nabídl mu vlastní pořad s názvem *Kavárnička dříve narozených*. „Znal jsem jen Jiřího Suchého, Ondřeje ne. Když jsem ale přečetl jeho knížku *Exkurze do království grotesky*, říkal jsem si, že to je přesně ten člověk, který má rád dobu, která bavila i mě. Až potom jsem se dozvěděl, kolik těch prvorepublikových herců a hereček znal osobně, navštěvoval,“²⁴⁵ vrací se Spurný k nabídce pro Suchého.

„Nabídl mi, aniž by cokoliv věděl o mém marném snažení, přesně to, o co jsem se neúspěšně pokoušel škemrat v Praze,“²⁴⁶ uvedl Suchý. „V Ostravě se mi dostalo důvěry a stal jsem se záhy tím, kdo nejenže Kavárničku připravuje, ale má v ní i podstatné slovo.“²⁴⁷

---

²⁴³ SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 23

²⁴⁴ Tamtéž

²⁴⁵ *13. komnata Ondřeje Suchého* [TV dokument]. Režie: Vít OLMER. Česká televize, 2018.

²⁴⁶ SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 23

²⁴⁷ Tamtéž

6.2.2 Formát pořadu

Kavárnička dříve narozených se natáčela v letech 1985 až 1995. Celkem se odvysílalo 58 dílů. „Je to právě Kavárnička, na co můžu být nejmíc pyšný z toho, co jsem pro televizi kdy udělal,“²⁴⁸ přiznal Suchý, který k pořadu psal scénáře a současně ho moderoval.

Formátem měl blízko k dnešním talk show: Suchý si zval hosty z řad umělců, zpovídal je, rozhovory navíc byly prokládané hudebními čísly. Běžná byla i interakce mezi samotnými hosty, kteří seděli u jednoho stolu. „Zval jsem si lidi, kterým jsem chtěl umožnit ještě na sklonku jejich života zažít chvilku slávy. Potěšil jsem tím je, sebe i diváky,“²⁴⁹ říká Suchý.

Mezi hosty se ovšem objevovaly i herecké osobnosti z doby normalizace. „Podařilo se mi na obrazovku přivést prvorepublikové herce, zpěváky. Z nichž ne všichni byli košér. Vlastně všichni nebyli košér: protože to byla doba, na kterou se v reálném socialismu mělo úplně zapomenout. Nesměli jsme to tedy na nich stavět, museli jsme mít vždy nějakou hvězdu typu Jiřího Sováka, Jozefa Beka. (...) Mám velkou radost, že se podařilo zachytit pár vzpomínek umělců, kteří už dneska vzpomínat nemůžou,“²⁵⁰ těší Suchého.

Rozhovory se natáčely na čtyři kamery – a to ve skutečné ostravské kavárně Permoník. Jednotlivé epizody *Kavárničky dříve narozených* byly do programu Československé televize zařazovány nepravidelně. Například mezi lety 1985 až 1986 se natočilo pouze sedm dílů, oproti tomu v letech 1990 až 1991 hned čtrnáct. Natáčení jedné epizody obvykle trvalo tři po sobě jdoucí dny.

Hosty prvního dílu byli herečka Ljuba Hermannová, imitátor Karel Matějček, dirigent Vladimír Brázda a Jana Včeláková, dcera Oldřicha Nového. „Pro mnohé diváky byla příjemným překvapením, a protože jsem věděl o několika dalších potomcích slavných herců, začal jsem je v průběhu let vyhledávat a získávat pro návštěvu ostravského pořadu,“²⁵¹ uvedl Suchý. V pořadu se tak jako hosté objevily třeba děti E. F. Buriana, Saši Rašilova, Jiřiny Štěpničkové, Vlasty Buriana nebo Vladimíra Menšíka.

---

²⁴⁸ *Uprostřed běhu – Ondřej Suchý* [TV dokument]. Režie: Jiří VONDRÁK. Česká televize, 2007.

²⁴⁹ VAŠÁK, Vašek. *Kavárnička dříve narozených*. Týdeník Televize, 7. 6. 2016, s. 18. ISSN 1211-7625.

²⁵⁰ *Uprostřed běhu – Ondřej Suchý* [TV dokument]. Režie: Jiří VONDRÁK. Česká televize, 2007.

²⁵¹ SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 28

Obecně bylo v *Kavárničce dříve narozených* široké spektrum hostů: ať už se v ní představil filmový historik Karel Čáslavský, sportovní reportéři Vít Holubec a Karel Malina, režisér Zdeněk Podskalský nebo spisovatel Petr Hořec. Široké bylo i věkové rozpětí: nejstarším hostem byla tehdy dvaadvadesátiletá Anča Kreuzmannová, hlas první Máničky z Divadla Spejbla a Hurvínka. Naopak nejmladším respondentem byl dvanáctiletý herec Pavel Mang.

„Byl jsem strašný trémista, musel jsem se naučit všechny otázky, které jsem hostům pokládal. A stávalo se, že když mi odpovídali, tak jsem na ně hleděl s vytřeštěnýma očima, protože jsem přemýšlel, jak zní další otázka. Byl jsem docela trdlo,“²⁵² vrací se Suchý ke svým moderátorským začátkům.

Přestože se do toho Suchému zprvu nechtělo, na výzvu od dramaturga Karla Spurného si v *Kavárničce dříve narozených* čas od času s hosty (případně sám) zazpíval. „Trvalo mi dost dlouho, než jsem se přesvědčil a pochopil, že nechce-li být Kavárnička diskusním klubem anebo publicistickým pořadem jiného typu, musí být v určitých místech přerušována tu písničkou, interpretovanou nějakým známým zpívajícím hostem, tu filmovou ukázkou (...), pak písničkami tvořícími závěrečnou, mnohdy monotematickou písničkovou směs, anebo písničkovými kuriozitami,“²⁵³ popisuje Suchý.

V rámci oživení stopáže zazpívali i hosté, od kterých by se to nečekalo: například Luděk Sobota nebo Zdeněk Podskalský. „Jenomže ne vždy byli hosté schopni či ochotni sehrát u nás i roli zpěváků, takže bylo hlavně na nás (tedy na mé maličkosti, na panu vrchním, Aleně Sasínové, Lád'ovi Gerendášovi, ba i na Valerii Chmelové), abychom se toho ujali. A tak jsme zpívali,“²⁵⁴ doplnil Suchý. „Tato povinnost se mi začala stávat příjemnou od chvíle, kdy jsem se s dramaturgem domluvil, že čas od času může v Kavárničce zaznít také píseň zcela původní, speciálně pro Kavárničku vytvořenou,“²⁵⁵ dodal Suchý. Vznikla tak třeba píseň k uvítání zahraničního hosta Barbary Polomské. Ve speciálním dílu si pak Suchý zazpíval společně s bratrem Jiřím i otcem Jaroslavem (u příležitosti jeho 90. narozenin).

---

²⁵² SUCHÝ, Ondřej. Míval jsem trému. *TV Revue*, 17. 9. 2003, s. 8. ISSN 1212-2998

²⁵³ SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 107

²⁵⁴ Tamtéž, str. 108

²⁵⁵ Tamtéž, str. 108

6.2.3 Štáb *Kavárničky dříve narozených*

Kromě moderátora Ondřeje Suchého se v *Kavárničce dříve narozených* objevovali herci v rolích číšníků: postupně se v nich vystřídali Václav Babka, Ivan Dědeček a Jan Mazák. Součástí štábu byli také Ladislav Gerendáš s Alenou Sasínovou, kteří se objevovali i před kamerou, často v rámci pěveckých čísel.

Po roce 1989 společně se Suchým provázela pořadem Valerie Chmelová. Na televizních obrazovkách se totiž mohla objevit až po revoluci. Důvod jejího zákazu dokresluje absurditu normalizačních poměrů: když v roce 1975 uváděla publicistický pořad k výročí Horské služby, šla si ve Špindlerově Mlýně zalyžovat. Jenže na hlavě měla reklamní čepici Lange s pruhy a hvězdičkami a přišlo na ní udání. „To byla fakt hnusná doba a myslím, že by lidi neměli zapomínat. Křičel na mě šéf i předsedkyně partaje, že jsem skončila, že lyžuju s americkou vlajkou na zadku a že se to se mnou potáhne celý život,“²⁵⁶ uvedla sama Chmelová.

Prvním režisérem *Kavárničky dříve narozených* byl Zdeněk Havlíček, v následujících letech pořad režíroval Alois Müller. Po jeho smrti v roce 1989 se režie ujali Ivan Misař a následně Petr Šamánek. Dramaturgem byl po celou dobu Karel Spurný.

Na pořadu se podílela také Johana Niederlová, manželka Ondřeje Suchého: „Byla v tomto případě tím člověkem, o němž se říká, že je to ten černý vzadu. (...) Coby člověk velmi nepraktický jsem využíval jejích produkčně-manažerských zkušeností, které za ta léta nabyly v propagačním oddělení nakladatelství Albatros. S ní jsem se radil, s ní jsem mnohdy za dramatických okolností sháněl narychlo hosty do *Kavárničky*, když někdo onemocněl, anebo když z nějakých jiných důvodů musel cestu do Ostravy odložit,“²⁵⁷ popisuje Suchý.

6.2.4 Problémy s cenzurou

Ondřej Suchý nebyl v pražské redakci vzhledem ke svému bratrovi úplně žádoucí osobou. Problémy s cenzurou se nevyhnuly ani *Kavárničce dříve narozených*, souvisely však především s hosty. „Zvláště v začátcích stačil anonym, aby celý hotový pořad spadl pod stůl a

---

²⁵⁶ OKTÁBCOVÁ, Simona. Skončila kvůli čepici. *TV Revue*, 2. 6. 2004, s. 10. ISSN 1212-2998

²⁵⁷ SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 27

začal se nahonem vyrábět nový,"²⁵⁸ potvrzuje Suchý. A uvádí příklad: „Hned ve druhém díle jsem měl Zitu Kabátovou, Setlery a Františka Kožíka, jenže někdo napsal udání, že paní Kabátová za války kolaborovala s Němci a díl se musel přetočit.“²⁵⁹

Zveřejnit se nemohl ani rozhovor se spisovatelem Františkem Kožíkem, protože celou dobu seděl u stolu se Zitou Kabátovou. „Když vyšly v časopise Československé televize a v deníku *Svobodné slovo* fotografie s paní Kabátovou, pořízené při natáčení pořadu, usedli honem dva horliví anonymní snaživci k dopisním papírům, aby informovali vedení Československé televize o tom, že by snad nejdříve měla přezkoumat minulost paní Kabátové, neboť prý před čtyřiceti lety s ní nebylo všechno tak docela v pořádku. A nastal tanec! Vysvětlovalo se, argumentovalo, intervenovalo – vše marné. (...) A tak jsme museli počkat. Do roku 1990,“²⁶⁰ dodává Suchý.

Další problém se vyskytl při rozhovoru s hercem Svatoplukem Benešem. „Domluvili jsme se, že zazpívá Protektorátní blues ze semaforové hry *Faust*. On ještě přidal, že jde o píseň Jiřího Suchého. ‚Stop!‘ ozvalo se z režie. ‚Pane Beneši, nejmenujte autora.‘ Svatopluk Beneš se tehdy strašlivě rozčílil: ‚A už toho mám dost. Suchý nikomu nic neudělal, tak proč nikde nesmím říct, že hraju v jeho hře?‘ zvedl se a nechtěl pokračovat. Naštěstí se mi ho podařilo přesvědčit, aby se vrátil,“²⁶¹ vypráví Ondřej Suchý.

Mnozí hosté byli na hraně, autoři a dramaturg s výběrem občas riskovali případné potíže: otazníky se podle slov Suchého vznášely třeba nad účastí Berty Stýblové, Jana Pixy nebo Lilly Hodáčové. „Pamatuji se, jak se také hovořilo o tom, že není vhodné oslovovat hosty v Kavárničce slovy paní a pane. Řeknu vám, bylo mi stydno, když jsem tak milého a vlídného hosta, jakým byla paní Zdenka Sulanová-Nováková (...), musel představovat rovnou: ‚Vítáme u nás Zdenku Sulanovou!‘ Naštěstí tento stav netrval dlouho. Vyvstal totiž problém, jak říkat panu vrchnímu, který byl tehdy ještě neodmyslitelnou součástí každé Kavárničky. Soudruhu

---

²⁵⁸ SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 23

²⁵⁹ Tamtéž

²⁶⁰ Tamtéž, str. 24

²⁶¹ Tamtéž, str. 24

vrchní – to nešlo, a jenom vrchní, to by se taky nehodilo. A tak jsme se nakonec mohli vrátit k normálnímu, zdvořilému oslovování,²⁶² vyjmenovává Suchý další zásahy zvenčí.

Absurditu tehdejší doby vystihuje ještě jedna věc. Když si v díle s Ljubou Hermannovou společně zazpívali píseň z Osvobozeného divadla Nebe na zemi, při závěrečném potlesku Suchý Hermannové z vděčnosti políbil ruku. „STOP! Musíme to jet znovu!' Ano, ať to zní sebenesmyslněji, tak tomu skutečně bylo. Políbit dámě z úcty ruku na obrazovce tehdejší ČST bylo vyloučeno. Alespoň u pořadu tohoto typu. A tak v nové klapce se ke mně na konci písničky Ljuba při potlesku otočila, podala mi ruku a já s ní chlapsky, tak nějak kamarádsky, potřásl. (...) Samozřejmě, že po odvysílání pořadu mi přišlo hned několik dopisů a pár dalších náhodných diváků mi vmetlo do tváře osobně: ‚To jste nemohl té paní Ljubě místo potřásání pravice políbit uctivě ruku?' Na to jsem měl jen jednu možnou odpověď, upravenou z pointy kteréš anekdoty: ‚Prosím vás, já bych byl uctivý strašně rád, jenomže copak mě nechaj?!'“²⁶³

Postupem 80. let se cenzurní poměry přece jen uvolňovaly, i s návazností na reformy v SSSR po nástupu generálního tajemníka KSSS Michaila Gorbačova. „U nás z toho byly na nejvyšších místech značné rozpaky. V televizi se stále ještě bděle hlídalo každé nevhodné slovo, přesto však si už leckdo alespoň v náznaku něco dovolil,²⁶⁴ vrací se Suchý k posledním letům totality.

Po sametové revoluci se Suchému naskytly nové možnosti. „Zkoušel jsem získat pro Kavárničku hosty, které bych si nikdy předtím oslovit nedovolil,²⁶⁵ potvrdil. Nově mohl pozvat mimo jiné Járu Kohouta, který žil do té doby v Americe, dalšího emigranta Jiřího Sehnala a pozvání přijal i Waldemar Matuška. V roce 1991 navíc proběhlo nové natáčení se Zitou Kabátovou. „Snažili jsme se paní Zitě z minula vše vynahradiť, a tak ji přišel pozdravit a zazpívat jí jeden z jejích někdejších divadelních ředitelů – Jára Kohout,²⁶⁶ uvedl Suchý.

---

²⁶² SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 24

²⁶³ Tamtéž, str. 25

²⁶⁴ Tamtéž, str. 47

²⁶⁵ Tamtéž, str. 34

²⁶⁶ Tamtéž, str. 86

Na druhou stranu, vyskytly se zase jiné problémy: od roku 1991 totiž vlastnil kavárnu Permoník soukromý podnikatel, který měl přehnané finanční nároky na pronájem prostor pro televizi. Od roku 1992 se tedy *Kavárnička dříve narozených* natáčela v televizním studiu v Ostravě.

Od téže doby se natočily čtyři speciální díly s podtitulem *Dlouho jsme se neviděli*, jež byly zaměřené na hosty, kteří byli vzájemně – generačně – příbuzní. Zároveň se odvysílaly dva čistě stříhové díly s podtitulem *Částečná bilance*, které připomněly divácky nejoblíbenější vyprávění. Své vzpomínky na hosty a přepisy některých rozhovorů navíc Suchý zaznamenal do knihy *Účtenka z kavárničky dříve narozených* (Brána, Praha 1995).

6.3 Další televizní pořady

Souběžně s *Kavárničkou dříve narozených* se Suchý podílel na dalších projektech Československé, respektive České televize. Napsal scénáře k šestidílnému hudebnímu pořadu *Holky, kluci, komici* (1990 až 1992), v němž zároveň tvořil ústřední hereckou trojici s Ondřejem Havelkou a Pavlem Mangem. Šlo o relaci cílenou na nejmenší publikum, v podobném duchu jako dřívější *Malý televizní kabaret*. Na pořadu participoval také skladatel Michael Kocáb.

Suchý dále uváděl stříhový pořad *Trocha šafránu z televizního archivu* (1992). Jakožto průvodce několika dílů představil známé osobnosti v čele s Miroslavem Horníčkem, Milanem Lasicou nebo Júliem Satinským a vybral jejich nejzábavnější scénky. Na podobném principu fungoval pořad *Dům plný písniček* (1994), kde spolu s publicistou Jiřím Černým ve dvanácti dílech představili největší československé hity z 50. a 60. let.

Suchý se podílel rovněž na silvestrovských programech České televize. Napsal například scénku *Mastný krem* pro Felixe Holzmann, jejíž námět Holzmann skutečně převzal, kvůli jeho zdravotním problémům ovšem zůstala nedokončena.

Po ukončení natáčení *Kavárničky dříve narozených* v roce 1995 už se Suchý v televizi objevoval zřídka. Jako uvaděč se představil v divadelních představeních *Salónu Cimrman*, která se konala v Šemanovicích (1999–2001). Jiří Šebánek, zakladatel Divadla Jára

Cimrmana, který kvůli osobním neshodám s Ladislavem Smoljakem původní soubor v roce 1969 opustil a později si založil vlastní Salón Cimrman, dokonce ve své hře *Za Cimrmanem až do hrobu* zasadil údajný hrob Járy Cimrmana právě na šemanovický hřbitov.

Suchý se okrajově podílel na pořadu Pavla Taussiga *Úsměvy českého filmu* (1995–1997). V roce 1998 spolupracoval s Karlem Spurným na soutěžním pořadu pro Českou televizi *Nota bene*, jehož tématem byla populární hudba z 60. až 70. let. Moderovala ho Petra Černocká a Suchý vymýšlel soutěžní otázky.

Nabídky dostal i od soukromých televizí, pro TV Nova napsal scénáře ke vzpomínkovým pořadům *Šlitr mezi nebem a zemí* (2004), *Pan Werich* (2005, ke stému výročí narození Jana Wericha) a *Žáci pedagoga Šimka* (2005).

Co se týče zahraniční produkce, už v roce 1989 napsal Suchý společně s Oldřichem Dudkem čtyřdiadvacetidílný česko-finský televizní seriál pro děti *Joulukalenteri* (v českém překladu *Vánoční kalendář*), v obou zemích ovšem zůstaly tyto večerníčky bez výraznějšího ohlasu.

V novém tisíciletí už se Suchý věnoval převážně spisovatelské činnosti. „Ono našťestí Kavárničkou u mě nic neskončilo, snad jen televize šla trochu do vytracena. Česká televize občas něco reprízuje a objevoval jsem se v krátkých dokumentech na TV Regina,“²⁶⁷ říká o postupném konci v televizi. „Na mnohá místa nastoupili mladí dramaturgové a redaktoři, kteří mají jiný pohled na svět a nejspíš je ani nebaví využívat poctivěji možnosti, které jim nabízí archivy,“²⁶⁸ mrzí ho.

„Konzumenti televizních programů (což je v současné chvíli drtivá většina národa) se dovolávají zábavy a srandy. Já myslím, že dobrá zábava a opravdový humor by dneska měly velikánské odbytiště v televizi. Lidí jsou udachmaní, chtějí být večer baveni,“²⁶⁹ tvrdí Suchý. „Došlo u nás k celkové devalvaci zábavy, to je nesporné. Podepsala se na tom i hektičnost

---

²⁶⁷ KOLOC, Tomáš. Ondřej Suchý: Zatímco u mě převládá skepse, můj sourozenec hýří optimismem. In: *Kulturní noviny* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.kulturni-noviny.cz/nezavisle-vydavatelске-a-medialni-druzstvo/archiv/online/2016/38-2016/ondrej-suchy-zatimco-u-me-prevlada-skepse-muj-sourozenec-hyri-optimismem>

²⁶⁸ Tamtéž

²⁶⁹ SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. *Odposlechy, aneb, Já na bráchu*. Praha: Ikar, 2012. ISBN 978-80-249-2022-1. Str. 88

doby, v níž žijeme. Technický pokrok má také hodně na svědomí; počítače a surfování po internetu, to pro leckoho dnes supluje tzv. zábavu. Nevím, co k tomu mohu říci víc, než že mi bývá ze současné *špičkové* zábavy smutno.²⁷⁰

---

²⁷⁰ VLASTNÍK, Jiří. Z kavárničky do kokořínských skal, *Tep regionu*, 18. 5. 2005, s. 6. ISSN 1801-1667

7 Moderátorem v rozhlase

Ondřej Suchý jako novinář prošel tiskem, televizí, později i online prostředím a výraznou stopu po sobě zanechal také coby redaktor v rozhlase.

V 50. i 60. letech byl rozhlas v Československu běžnějším a dostupnějším sdělovacím prostředkem než teprve začínající televize. „Jako kluk jsem se vždycky hrozně těšil na mistrovství světa v ledním hokeji, což bylo tehdy přenášeno rozhlasem. To bylo úžasné, protože to bylo velmi dramatické. Prožívali jsme hokej u rádia. A potom i silvestry, kde excelovali Štercl, Štuchal... Silvestry způsobily, že jsem to rádio začal milovat,“²⁷¹ vrací se Suchý do dětství.

„Já mám rádio hrozně rád doteď. Často si říkám, jestli to náhodou není proto, že je mi tolik, kolik mi je. Jestli to není záležitost víc pro naši generaci. Určitý druh programů určitě,“²⁷² přemítá Suchý. „V noci je to krásné, zvlášť po té půlnoci, když se nejenom hraje hudba, ale je tam i mluvené slovo. Myslím si, že rádio nikdy nezanikne.“²⁷³

7.1 Před rokem 1989

Suchý začal spolupracovat s Československým rozhlasem už v roce 1962, tedy od svých šestnácti let. Nejprve pomáhal sekci v Plzni, kam se na čas odstěhoval z Prahy. Byl externím redaktorem v redakci vědy a techniky: „Ujal se mě redaktor Otakar Starý, který věděl, jak moc chci v rozhlase dělat. Tenkrát měl na starosti vědu a techniku. Díky němu jsem poznal rozhlas, právě on mě zasvětil do tajů rádia a dopomohl mi i k nějaké práci. Vytvořil jsem znělku k jeho magazínu a později i několik špatných pořadů o vědě a technice. To opravdu není můj obor.“²⁷⁴

---

²⁷¹ *Uprostřed běhu – Ondřej Suchý* [TV dokument]. Režie: Jiří VONDRÁK. Česká televize, 2007.

²⁷² Tamtéž

²⁷³ Tamtéž

²⁷⁴ MAIXNEROVÁ, Tereza. Chtěl jsem být čímkoli, jen ne mladším bratrem Jiřího, říká Ondřej Suchý. *Mladá fronta DNES*, 2. 2. 1999, str. 3. ISSN 1210-1168.

V roce 1964 se z Plzně vrátil do Prahy, kde nastoupil do Československé televize. Dál se ale – po celá 60. léta – podílel na vysílání Československého rozhlasu, například na pořadu *Mikrofórum*. Šlo o proud hudby a aktualit zaměřený na mladé posluchače. Cílem bylo alespoň částečně přetáhnout mládež od poslechu zahraničních stanic právě k *Mikrofóru*. Skutečně šlo o jeden z nejposlouchanějších pořadů té doby, známý se stal především díky své neformálnosti a tehdy neobvyklým živým rozhovorům.

Od roku 1972, odkdy se Suchý živil svobodným povoláním, se jeho spolupráce s rozhlasem zintenzivnila, zejména s redakcí zábavy. Podílel se například na pořadu *3x60, a to stereo*. Šlo o dlouhodobý cyklus, v němž se střídali moderátoři a jehož odpovědným redaktorem byl Milan Rykl. Československý rozhlas chtěl pořadem motivovat posluchače k technicky kvalitnějšímu stereofonnímu poslechu rádia. Suchý v rámci pořadu *3x60, a to stereo* mimo jiné před publikem vyzpovídal komika Miroslava Horníčka.

Mezi lety 1980 až 1985 stál Suchý společně s Ernou Červenou za vysíláním *Studia Červené sedmy*. Poslední dva díly (tentokrát už pouze s Ondřejem Suchým, protože Erna Červená v předešlém roce zemřela) vznikly v zimě 1986. Celkem se v nepravidelných intervalech odvysílalo 25 dílů. Témata souvisela s kabarety – a jak je z názvu patrné, převážně s Červenou sedmou, která zažila největší slávu v období první světové války.

„Každý díl byl tematicky odlišný, každý se věnoval vždy jen jednomu problému,“²⁷⁵ zjistila Eva Vítková ve své bakalářské práci. „Všechny měly stejnou strukturu, na začátku vždy Ondřej Suchý hovořil s Ernou Červenou ohledně tématu daného dílu, E. Červená vždy přidala nějakou vzpomínku či historku, která dané téma spojovala se Sedmou nebo jejími konkrétními členy, a poté v programu zazněly scénky, recitace, přednášky nebo písně, které kdysi při svých vystoupeních předváděli členové Červené sedmy. V rozhlasovém podání ale vystupovali současní herci a zpěváci, např. Jiří Sovák, Jaroslav Moučka, Vlastimil Brodský, Otakar Brousek, Karel Štědrý, Dagmar Patrasová, Iva Janžurová, Dagmar Veškrnová, Jiří Lábus a mnoho dalších.“²⁷⁶

---

²⁷⁵ VÍTKOVÁ, Eva. *Kabaret Červená sedma ve světle materiálů archivu Českého rozhlasu*. Praha, 2012. Bakalářská práce. Univerzita Karlova v Praze. Vedoucí práce Prof. PhDr. Marta Ottlová.

²⁷⁶ Tamtéž

Právě *Studiem Červené sedmy* započala dlouholetá spolupráce Suchého s Dagmar Patrasovou (viz předchozí podkapitola 3.5). Znali se i díky divadlu Semafor, kde Patrasová účinkovala například v hrách *Kytice* nebo *Kdyby tisíc klarinetů*.

Poté, co v roce 1986 skončilo vysílání *Studia Červené sedmy*, začal Suchý v rámci pražské redakce připravovat podobně zaměřené *Kabarety veselé Prahy*. Podílel se také na pořadech *Písničkový biograf* nebo *Galerie humoru*.

Souběžně psal a uváděl pořad pro děti *Domino*, který se vysílal každý všední den a míval až jeden milion posluchačů. Koncepti pořadu vymyslel Bohumil Kolář. Suchý měl na starost páteční díly, které moderoval společně s Jitkou Neumannovou. „Původní záměr pořadu měl společný rys se známou hrou. Hráči, respektive redaktoři, skládali rozhlasové příspěvky tak, aby na sebe nejen vzájemně navazovaly, ale byly i zároveň překvapením pro spoluhráče-posluchače. I když byl pořad určený dětem, zanedlouho si získal velkou oblibu i u starších studentů nebo dospělých posluchačů,²⁷⁷ stojí na webových stránkách Českého rozhlasu.

7.2 Po roce 1989

V roce 1991 nastoupil Ondřej Suchý na plný úvazek do Českého rozhlasu 2 – Praha, konkrétně do redakce zábavy. Nejprve dostal za úkol zmapovat všechny rozhlasové silvestry, které byly dostupné v archivu, a to s důrazem na 50. a 60. léta. V edici Radioservisu díky tomu následně vyšla speciální CD alba *Zlatý věk Silvestrů*. V roce 1993 získal Ondřej Suchý za *Poslední československý silvestr* cenu Prix Bohemia Radio v kategorii zábavný pořad.

V témže roce získal Suchý ještě jednu cenu Prix Bohemia Radio (udíleno na festivalu rozhlasové tvorby v Poděbradech): za dramaturgii zábavného měsíčníku *Ljubinoviny*. Taktéž spoluautorka Ljuba Hermannová obdržela ocenění Prix Bohemia Radio, v jejím případě za interpretaci. „Každý měsíc, po tři roky, jsme dali dohromady kousek mého života. On to sepsal a já taky něco sepsala,²⁷⁸ uvedla Hermannová k pořadu *Ljubinoviny*.

---

²⁷⁷ ŠORELOVÁ, Magdalena. Domino. In: *Český rozhlas Dvojka* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://dvojka.rozhlas.cz/domino-7230911>

²⁷⁸ *Kavárnička dříve narozených – 58. díl* [TV pořad]. Režie: Petr ŠAMÁNEK. Česká televize Ostrava, 1995.

V září 1996 Ondřej Suchý se zpěvačkou Martou Kubišovou vymysleli rozhlasový pořad na podporu zvířecích útulků, na kterém autorsky spolupracoval i Jiří Šebánek a kapitoly ze své psí kuchařky předčítal herec Divadla Járy Cimrmana Jaroslav Weigel.

Nejznámějšími a nejdéle vysílanými pořady Ondřeje Suchého ovšem byly *Padesátník* a *Nostalgické muzeum zábavy* (oba v rámci Českého rozhlasu Dvojky).

7.2.1 Padesátník

Padesátník se poprvé odvysílal na Silvestra 1992, tedy ještě stále v rámci Československého rozhlasu – na stanici Praha. V éteru vydržel šestnáct let (1992 až 2008).

Šlo o zábavný týdeník se stopáží 54 minut a s podtitulem Pro padesátníky, plus mínus padesát. Vysílací časy se několikrát změnilly: premiéry byly nejprve v pátek večer, potom v neděli dopoledne (v 11:00, později v 10:00) a od roku 2002 už pravidelně každé nedělní odpoledne (v 15:04). „Nejlepší čas byl v neděli od jedenácti hodin, to bylo až 250 tisíc posluchačů,“²⁷⁹ prozrazuje Suchý. Každý díl začínal fanfárou od Václava Dobiáše a navazující skladbou Beal Street Blues v podání Orchestru Gustava Bromy.

Jak je u Suchého zvykem, ohlížel se především do minulosti: připomínal silvestrovské rozhlasové speciály, součástí programu byly i záznamy představení Osvobozeného divadla, Divadla Vlasty Buriana, Semaforu nebo Divadla Na zábradlí. Suchý kladl důraz na 50. a 60. léta – nahrávky získával nejen z archivu Československého rozhlasu, ale také z vlastní sbírky. „Staré šelakové desky jsem si nechával v rozhlase přetáčet na pásky,“²⁸⁰ zmínil Suchý. Kromě toho využíval archiv divadla Semafor, nahrávky mu posílali také soukromí sběratelé z řad posluchačů.

Suchý si do *Padesátníku* zval i hosty (mj. Járu Kohouta, Ljubu Hermannovou, Jiřího Sehnala a další). Nejzajímavější rozhovory a portréty respondentů jsou připomenuty v knize *Pár halířů z Padesátníku* (2002, Radioservis).

---

²⁷⁹ SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátníku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 14

²⁸⁰ Tamtéž, str. 16

Název pořadu souvisel s tím, že Suchému v době jeho vzniku táhlo na 50 let, navíc on sám vyrůstal v 50. letech 20. století. „V Padesátníku jsem komentoval staré estrádní scénky, monology známých komiků a samozřejmě i písničky. A protože se psala už léta devadesátá a z rozhlasových vln nadobro zmizely ruské písničky, napadlo mě zařadit sem i rubriku Chvilka pro ruskou písničku. Jednou za týden v ní zazněla nějaká známá ruská písnička. Většina posluchačů to kvitovala s povděkem, ale bylo i hodně těch, které ta rubrika pobuřovala,“²⁸¹ popisuje Suchý. Na kritické dopisy čtenářů tehdy odpovídal: „Kdy myslíte, že by měla skončit naše nenávisť k Rusům a Němcům?“²⁸²

„Protože mi několikrát bylo sděleno, že by se můj bratr Jiří k něčemu podobnému nikdy nepropůjčil, šel jsem se s ním poradit. Výsledek byl, že se mi sourozenec nabídl a ochotně a rád vystoupil na obranu ruských a sovětských písniček spolu se mnou,“²⁸³ dodává Suchý. „Mně dnes vysloveně vadí ta více než dvacetiletá absence ruské písničky v éteru. Prostě žádná rozhlasová stanice dneska neodvysílá ruskou písničku.“²⁸⁴

Krátce poté, co v roce 2008 *Padesátník* po šestnácti letech skončil, následoval podobně zaměřený magazín *Padesátník za korunu* (2009 až 2010). Také v tomto pořadu Suchý – nově spolu s moderátorkou Markétou Košťákovou – využíval archivu: pouštěl záznamy z představení divadel malých forem nebo ukázky starších rozhlasových Silvestrů.

7.2.2 Nostalgické muzeum zábavy

Souběžně s *Padesátníkem*, konkrétně od roku 1997 do roku 2018, natáčel Suchý *Nostalgické muzeum zábavy*, opět na vlnách Českého rozhlasu 2 – Praha. Talk show se vysílala jednou měsíčně, každou první neděli v měsíci před polednem.

Oproti *Padesátníku* byl tento pořad založený výhradně na rozhovorech s hosty, kteří za Suchým přijížděli přímo do Šemanovic. Rozhovory se předtáčely několik měsíců dopředu a pro potřeby rozhlasu z nich vznikaly hodinové sestřihy. Mezi respondenty nebyli jenom

---

²⁸¹ SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. *Odposlechy, aneb, Já na bráchu*. Praha: Ikar, 2012. ISBN 978-80-249-2022-1. Str. 55

²⁸² SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátníku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 18

²⁸³ Tamtéž

²⁸⁴ SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. *Odposlechy, aneb, Já na bráchu*. Praha: Ikar, 2012. ISBN 978-80-249-2022-1. Str. 58

vysloužili umělci, ale i dobové celebrity jako Tereza Pergnerová, Michal Suchánek, Richard Genzer a další. Mnozí hosté, například Václav Hudeček, Jaroslav Svěcený, Štěpán Rak nebo Libor Pešek zpřijemnilo povídání svým hudebním vystoupením.

„Nejvíce jsem pyšný, že nabídku přijal například Josef Škvorecký s manželkou. Rád vzpomínám na Dagmar Peckovou, která si s obyčejnými lidmi z vesniček také zazpívala. Osobnosti jako Marta Kubišová, Jiří Menzel a Jaromír Nohavica jsou pro mne velké individuality a vážím si toho, že se jim odsud nechtělo po natáčení ani odjet,“²⁸⁵ vyjmenovává Suchý.

Nostalgické muzeum zábavy se nahrávalo v kulturním centru Nostalgická myš v Šemanovicích – v útulném sálu s křesly, piánem a dalšími hudebními nástroji. A před diváky. „Na žádné akce do Šemanovic se vstupenky neprodávaly. Na tuto skutečnost jsem osobně velice hrdý. Záleželo na tom, aby návštěvníci přišli alespoň s hodinovým předstihem, sedli si, kde je volné místo, a čas čekání si zkrátili třeba nějakým nápojem nebo jídlem,“²⁸⁶ popsal Suchý.

Suchý za *Nostalgické muzeum zábavy* dostal v roce 1999 cenu Prix Bohemia Radio, v kategorii Národní cena za zábavný pořad – mezinárodní kategorie. „Využívám jednak internetu a možností, že si můžu pustit například záznamy daného hosta u Karla Šípa, Jana Krause a podobně. Mě to inspiruje, abych je nekopíroval,“²⁸⁷ říkal Suchý o své přípravě na rozhovory. „Mám takový zvláštní dar, nebo to je možná zvědavost, že se předem dozvím na toho člověka něco zajímavého, co ještě nebylo řečené. Například paní Žbirková mi po natáčení říkala: ‚Tohle z něj nikdy nikdo nedostal. To já jsem nikdy neslyšela.‘“²⁸⁸

Suchý jakožto moderátor těžil z bohatých zkušeností a znalostí, ostatně jako novinář začínal už v roce 1962. „Já si od šedesátých let vystříhoval z novin, schovával jsem si věci, aniž bych

---

²⁸⁵ RAZÁKOVÁ, Lucie. Hrob génia Járy Cimrmana objeven v Šemanovicích. *Mělnický deník*, 8. 1. 2001, s. 4. ISSN 1212-5849.

²⁸⁶ WALTEROVÁ, Barbora. Ondřej Suchý: Baví mě mapovat osudy zapomenutých hvězd. *Berounský týden*, 18. 9. 2018, s. 6. ISSN 2570-9712

²⁸⁷ Ondřej Suchý: Při psaní knihy Pan Voskovec z Manhattanu nám pomohl Facebooku. In: Youtube [online]. 07.01.2017 [cit.2020-05-17]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=RCN1CtYszM>. Kanál uživatele Český rozhlas Radiožurnál

²⁸⁸ Tamtéž

věděl, že je někdy upotřebím. Pak jsem byl novinářem, psal jsem do *Dikobrazu*, všechno jsem si nastrádal a teď to zúročuju,²⁸⁹ dodal ke svým rešerším.

Podobně jako v člancích nebo televizních pořadech vedl Suchý rozhovory v přátelském stylu. Vždy se snažil navodit příjemné prostředí. „Někteří hosté posléze nechtěli s rozhlasáky ani odjet, tak se jim tu líbilo. Šemanovice mají asi nějaké magické kouzlo,²⁹⁰ vypráví Suchý. „Pan Miloš Forman mi slíbil, že si sem odskočí, protože prý: ‚Kulturák z prasečáku – no to musím vidět!‘²⁹¹

Už jen to, že jedním z hostů byl oscarový režisér Miloš Forman, svědčí, že měly rozhlasové pořady Ondřeje Suchého dobré jméno. „Já jsem vlastně šťastný člověk. Protože z chalupy se mi stalo trvalé bydliště. Vůbec do Prahy nemusím. Vymyslím si jako hosta třeba Josefa Škvoreckého, Waldemara Matušku, řeknu ‚Přivezte mi ho‘, Český rozhlas to domluví a přivezou mi slavnou osobnost sem do Šemanovic,²⁹² těšilo Suchého.

„Legrační je, že posluchači stanice Český rozhlas 2 už za ta léta vědí, že se dostanou do nějakých Šemanovic, které jim jinak vůbec nic neříkají, ale kde se cítí dobře. Nejlepší byla Petra Černocká, která mi kdysi řekla: ‚Ty jsi taková potvora, ty sis vymyslel něco jako druhého Cimrmana! Ty lidi vůbec nevědí, jestli to místo opravdu existuje, protože o něm nikdy neslyšeli!‘ A Jiří Šebánek, vynálezce Cimrmana, který nakonec v Šemanovicích velikána Járu na zdejším hřbitůvku dokonce pochoval, mi to potvrdil,²⁹³ dodal Suchý.

Příjemná atmosféra mezi zpovídajícím a zpovídaným se přenesla i na diváky. Alespoň o tom svědčí recenze Petra Adlera, kterého nadchl především díl s Miroslavem Horníčkem. „Chytrou odpověď dostanete pouze na chytrou otázku. Tak zní jedno ze základních pravidel rozhovoru. Lhostejno, zda tazající zastupuje noviny, rozhlas nebo televizi. Ve všech

---

²⁸⁹ Ondřej Suchý: Při psaní knihy *Pan Voskovec z Manhattanu* nám pomohl Facebooku. In: Youtube [online]. 07.01.2017 [cit.2020-05-17]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=RCN1CtYsZrM>. Kanál uživatele Český rozhlas Radiožurnál

²⁹⁰ VLASTNÍK, Jiří. Ondřej Suchý: Rozhlasový Robinson na ostrově nostalgie. In: *Týdeník Rozhlas* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <http://www.radioservis-as.cz/archiv02/2202/22titul.htm>

²⁹¹ Tamtéž

²⁹² *13. komnata Ondřeje Suchého* [TV dokument]. Režie: Vít OLMER. Česká televize, 2018.

²⁹³ VLASTNÍK, Jiří. Ondřej Suchý: Rozhlasový Robinson na ostrově nostalgie. In: *Týdeník Rozhlas* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <http://www.radioservis-as.cz/archiv02/2202/22titul.htm>

případech totiž zastupuje obecnstvo: čtenáře, posluchače nebo diváky,²⁹⁴ píše Adler. „Ondřej Suchý se ptá chytře, dostává se mu tedy od Miroslava Horníčka chytrých odpovědí.“²⁹⁵ Adler, autor slavných reportáží z pražského jara, ještě dodal: „Miroslav Horníček, jak sám říkal, si přijel pobejt. A to je to ovzduší, které oba páni vytvořili: nikdo si nehrál na nic jiného než je, z jejich tázání, odpovídání i vyprávění byla zřejmá vzájemná úcta, a obecnstvo, kvůli kterému to všechno vzniklo, si přišlo na své.“²⁹⁶

V roce 2005, kvůli dočasnému uzavření Nostalgické myši, se *Nostalgické muzeum zábavy* chvíli natáčelo v nedaleké Březince. Ve stejné době také Suchý zkoušel změnit formát a zval si pro jeden díl víc hostů zároveň, později se ale vrátil k původnímu stylu s jediným hostem.

7.3 Konec v Českém rozhlasu

Suchý od ledna 2004 připravoval jednou měsíčně pro Český rozhlas 2 – Praha pořad *Evropské muzeum zábavy*, ve kterém rozebíral specifika humoru v členských zemích Evropské unie. V rámci vydavatelství Radioservis se potom podílel na mnoha CD kompilacích: například *Jan Werich vesele i vážně* (Radioservis, 2008).

Po roce 2005 spolupracoval s Českým rozhlasem pouze externě. Kromě *Nostalgického muzea zábavy* a *Padesátníku* vedl několik menších projektů: *Bazárek pro pamětníky* (2013–2019), *Jak jsem potkal Cirkus* (2017) a *Jak jsem potkal kabaret* (2018). Poslední dva jmenované pořady byly rozhlasovým cyklem: *Jak jsem potkal Cirkus* měl třináct dílů. „Nehraji si v něm na žádného znalce historie cirkusového umění, ale jak jsem se představil v prvním díle seriálu: Stal jsem se v průběhu let, kdy jsem cirkus potkával, pouze jakýmsi zvědavým kolemjdoucím, kterého šťastné náhody zavedly občas i do cirkusového zákulisí, kde jsem také později potkal své budoucí přátele. Ve svém vzpomínání se probírám také rozhlasovým i vlastním zvukovým archivem, knížkami i starými cirkusovými programy,“²⁹⁷ popsal Suchý.

---

²⁹⁴ ADLER, Petr. POVÍDÁNÍ: Miroslav Horníček v Šemanovicích. In: *Neviditelný pes* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: https://neviditelnypes.lidovky.cz/kultura/povidani-miroslav-hornicek-v-semanovicich.A180430_164533_p_kultura_wag

²⁹⁵ Tamtéž

²⁹⁶ Tamtéž

²⁹⁷ KOJZAR, Petr. Ondřej Suchý: Obdiv ke klaunům mě nikdy neopustil. In: *Haló noviny* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <http://www.halonoviny.cz/articles/view/46017071>

Suchý zprostředkoval posluchačům zajímavosti z osobních setkání, přátelil se totiž s arménským klaunem Leonidem Jengibarovem nebo švýcarským mimem Dimitrim. Zálibu v tomto typu zábavy má už od dětství: „V polovině padesátých let mně bylo deset, to jsem se poprvé potkal se světem cirkusů a cirkusových klaunů. Musel to být pro mě asi silný zážitek, protože obdiv – především ke klaunskému řemeslu – mě od té doby nikdy neopustil,“²⁹⁸ vzpomíná Suchý. „Ta první setkání mi kupodivu tenkrát nezprostředkoval přímo cirkus jako takový, ale biograf. Vzpomínám na nádhernou klaunskou etudu s palačinkami v podání Lubomíra Lipského a Miloše Kopeckého ve filmu z roku 1954 *Cirkus bude*. Koukal jsem na ty dvě nalíčené tváře jako na zjevení a chechtal se tomu, co ti dva nad talířem palačinek provádějí.“²⁹⁹

Suchého znalosti a osobní zaujetí k tématu byly v rozhlasových cyklech o klaunech patrné. „Autor hned v úvodu prvních dílů zdůrazňuje, že není historik a že půjde hlavně o osobní vyznání cirkusu, komikům a klaunům. Je ovšem velmi skromný, protože z poslechu je patrná pečlivá příprava,“³⁰⁰ uvedl Jakub Kamberský v recenzi na stránkách *Týdeníku Rozhlas* o cyklu *Jak jsem potkal cirkus*. „Seriál je obohacen mnoha zajímavostmi, Suchý zasazuje věci do patřičných kontextů, co je možné, datuje. Každý díl tematicky vymezuje, takže jednou hovoří o klaunech, jindy o cirkusu a dětech, o cirkusu Kludský, cirkusu Humberto a některé díly zasvětil i klaunům: Leonidu Jengibarovovi nebo třeba fenomenálnímu Grockovi.“³⁰¹

„Ondřej Suchý je průvodcem laskavým a zasvěceným, možná místy trochu sentimentálním, ale rozhodně ne patetickým,“³⁰² tvrdí Kamberský. „Kultivovaný, poučný a zábavný seriál má v nedělním dopoledni na Dvojce své místo. Zcela se ztotožňuji s myšlenkou šéfredaktora Dvojky Martina Gromana soustředit se na uzavřené cykly. Mnohé projekty s týdenní periodicitou si totiž často koledují o zánik. Autoři se vyčerpají, téma je naplněno, nakonec zbyde setrvačnost v podobě repríz, a cyklus se pak v tichosti odebere do rozhlasového nebe.“

---

²⁹⁸ KOJZAR, Petr. Ondřej Suchý: Obdiv ke klaunům mě nikdy neopustil. In: *Haló noviny* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <http://www.halonoviny.cz/articles/view/46017071>

²⁹⁹ Tamtéž

³⁰⁰ KAMBERSKÝ, Jakub. Jak Ondřej Suchý potkal cirkus. *Týdeník rozhlas*, 18. 9. 2017, s. 7. ISSN 1213-2098.

³⁰¹ Tamtéž

³⁰² Tamtéž

Jsem si jist, že takový osud seriál *Jak jsem potkal cirkus* nečeká. Ten totiž po svém třináctém dílu odkráčí hrdě do zlatého fondu Českého rozhlasu.“³⁰³

Od března 2013 do března 2019 vysílal Český rozhlas další ze Suchého pořadů zaměřených na minulost – *Bazárek pro pamětníky*. Vedl ho v podobném stylu jako dříve *Padesátník*, respektive *Padesátník za korunu*. Zaměřoval se tedy především na v té době už neexistující či pozapomenuté kapely a interprety. Suchý do éteru pouštěl také písně z filmů pro pamětníky a představoval jedinečné (případně kuriózní) nahrávky, které do té doby v Českém rozhlasu nezazněly. Mapoval také průběžné změny v textech písní s ohledem na politický, respektive společenský tlak.³⁰⁴

V roce 2018 se ovšem vedení Českého rozhlasu rozhodlo pozměnit koncepci. Ondřej Suchý i jeho dlouholetá režisérka Markéta Košťáková tehdy dostali výpověď pro nadbytečnost. Ombudsman Českého rozhlasu Milan Pokorný vysvětloval programové změny takto: „Stanice ztrácí v posledních letech posluchače a je to bohužel dlouhodobý trend. Během pěti let přišla o víc než třetinu posluchačů. Úkol tedy zní: stabilizovat stávající posluchačskou skupinu a získat posluchače nové. Je to velmi těžké zadání. Může se stát, že přijatý koncept bude potřebovat revizi, ale něco s touto stanicí bylo potřeba udělat, to je myslím nezpochybnitelné.“³⁰⁵

V roce 2019 dostal Suchý přece jen nabídku natočit ještě pět dílů *Nostalgického muzea zábavy*, ale odmítl. „Český rozhlas mi pro letošek navrhl spolupráci na tak malém prostoru, že jsem došel k názoru, že tam svým odchodem nikomu chybět nebudu, a zároveň předejdu mylným dohadům posluchačů, že se jim vzdalují sám z vlastní vůle, jsa unaven díky narůstajícímu věku. Mé rozhodnutí ovlivnila navíc ještě skutečnost, že v rámci propouštění desítek zaměstnanců pro nadbytečnost byla propuštěna i moje dlouholetá nepostradatelná

---

³⁰³ KAMBERSKÝ, Jakub. Jak Ondřej Suchý potkal cirkus. *Týdeník rozhlas*, 18. 9. 2017, s. 7. ISSN 1213-2098.

³⁰⁴ O pořadu *Bazárek pro pamětníky*. In: *Český rozhlas Dvojka* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://dvojka.rozhlas.cz/bazarek-pro-pametniky-7230877/o-poradu>

³⁰⁵ SUCHÝ, Ondřej. Zprávy z domova 8. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/index.php?page=010&lang=cz&dt=17925>

redaktorka a režisérka Markéta Košťáková,³⁰⁶ uvedl Suchý. Od ledna 2019 už se tedy Suchý na vysílání Českého rozhlasu nijak nepodílí.

---

³⁰⁶ SUCHÝ, Ondřej. Zprávy z domova 8. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/index.php?page=010&lang=cz&dt=17925>

8 Novinářské metody

8.1 Soukromý archiv

Ondřej Suchý velkou část života věnoval pátrání po málo známých osudech umělců – převážně z dob první republiky nebo 50. a 60. let 20. století. Při bádání pochopitelně využívá archivů, dobového tisku nebo osobních rozhovorů. „Jsem velkým sběratelem gramofonových desek, filmů, knih, grafik, mám velký archiv soukromých dopisů významných kulturních osobností, archiv fotografií, výstřižků a jiných písemných materiálů o lidech, o nichž nejčastěji píšu – klaunů, komiků, herců, zpěváků a zpěvaček,“³⁰⁷ popisuje Suchý.

„Vzhledem ke své profesi mám spoustu spisů a šanonů s nahrávkami,“³⁰⁸ pokračuje. „Například mé nenahraditelné rozhovory s Oldřichem Novým ze 70. let. (...) Jára Kohout, než zemřel, mi odkázal své unikátní nahrávky z Hlasu Ameriky z let padesátých. Ještě na kotoučích. (...) Přijít o takové unikáty, to bych tedy nesl velmi těžce. Považuji je za něco jako rodinné stříbro, které nesmí přijít k úhoně.“³⁰⁹

„Navíc dostávám do rukou úžasné věci v podstatě za pochodu životem. Buď přímo od těch, o kterých dodnes píšu, nebo od jejich blízkých,“³¹⁰ přibližuje Suchý. Souhrou náhod například získal unikátní nahrávku rozhovoru neznámé dívky s herečkou Natašou Gollovou ze sklonku jejího života. Kazetu donesl Suchému počátkem 90. let student z FAMU, který ji našel v odpadkovém koši. Původně si na ni chtěl nahrát hudbu, jenže zjistil, že je na ní rozhovor s neznámou herečkou – rozhodl se tedy kazetu věnovat Suchému, který na nahrávce odhalil hlas Gollové a rozhovor následně zveřejnil.

Část pozůstalosti Suchému věnovaly přímo rodiny zesnulých umělců: „Asi nejvýznamnější je pozůstalost po režiséru Martinu Fričovi a jeho dceři Martě, cenná jsou také alba a písemnosti

---

³⁰⁷ SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátníku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 16

³⁰⁸ RUBÁŠ, Michal. I skála má svá úskalí. In: *Chatar-chalupar.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.chatar-chalupar.cz/i-skala-ma-sva-uskali/>

³⁰⁹ Tamtéž

³¹⁰ Ondřej Suchý: Při psaní knihy Pan Voskovec z Manhattanu nám pomohl Facebooku. In: Youtube [online]. 07.01.2017 [cit.2020-05-17]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=RCN1CtYszM>. Kanál uživatele Český rozhlas Radiožurnál

komika Václava Trégla i všechno, co mi věnovala herečka Hana Vítová. Z pozůstalosti Julia Lébly jsem získal neznámé výstřižky a fotografie z Divadla Vlasty Buriana,³¹¹ vyjmenovává.

Právě rozhovory s rodinnými příslušníky mnohdy patří k nejdůležitějším zdrojům Suchého při psaní životopisů. Knihu o zpěvákovi Rudolfovi Cortésovi dokonce napsal společně s jeho dcerou Dagmar Cortésovou. „Pak mám pár fanoušků, kteří jsou tak hodní, že na mě myslí, když na něco z toho, co mě zajímá, narazí,³¹²“ dodává Suchý, který se o pomoc při pátrání často obrací na čtenáře prostřednictvím svého facebookového profilu.

8.2 Pátrání po pozapomenutých osudech umělců

Ondřej Suchý se na novinářské scéně vyprofiloval v experta na životy slavných osobností. Média proto hojně využívají jeho znalostí – Suchý píše nekrology, býval hostem televizních pořadů, na své přátele vzpomíná v rozhovorech i filmových dokumentech. Bulvární tisk potom často přebírá pasáže z jeho knih a článků – mnohdy ovšem informace překroutí při snaze vytvořit senzaci.

Suchý, ač aktuálně sám píše pro *Rytmus života* a *RETRO*, k bulváru zcela nesklouzl. „V podstatě ke všem hercům, o kterých jsem psal, mám obdivný vztah. Negativní věci mě nezajímají. Píšu o těch lidech s láskou,³¹³ popisuje svůj autorský styl. „Nedělám si nárok na profesi historika, což předesílám v každé knížce. Jestliže však mohu nějakým střípkem či inspirací v dané věci pomoci, tak to rád dávám veřejnosti k dispozici,³¹⁴“ pokračuje Suchý. „V člancích a knížkách bývám velmi osobní, nejraději píšu v ich formě. Pátrám po umělcích neprávem zapomenutých a snažím se je připomenout.“³¹⁵

---

³¹¹ SPÁČILOVÁ, Mirka. Ondřej Suchý oživuje legendy. In: *Idnes.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/kultura/literatura/ondrej-suchy-ozivuje-legendy.A051031_182247_show_tipy_gra

³¹² 1. Jiří Suchý a Ondřej Suchý – Show Jana Krause 1. 3. 2017. In: Youtube [online]. 01.03.2017 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=wllsR8TYmIE>. Kanál uživatele Show Jana Krause

³¹³ Odhalení! Ondřej Suchý představil svou další lásku. In: *Týden.cz* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: https://www.tyden.cz/rubriky/odhaleni-ondrej-suchy-predstavil-svou-dalsi-lasku_358627.html?showTab=nejnovejsi

³¹⁴ CINGER, František. Spisovatel Ondřej Suchý o panu Voskovcovi z Manhattanu. In: *Novinky.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.novinky.cz/kultura/clanek/spisovatel-ondrej-suchy-o-panu-voskovcovi-z-manhattanu-40023295>

Podobně popsal Suchého práci i ředitel Nakladatelství Modrý stůl Petr Kovařík. „Jeho přístup je autentický, opřený o fakta a dokumenty. Ve většině případů čerpá z první ruky, jeho svědectví je podloženo osobní známostí s těmito hvězdami, případně jejich potomky, i důkladnou znalostí doby,“³¹⁶ napsal Kovařík v předmluvě knihy *Tajemství filmových hvězd* (2004, Modrý stůl). Suchého starší bratr Jiří doplňuje: „Ondřejovy knihy jsou vesměs záslužné. Pro mě taková nejzáslužnější byla o Oldřichu Novém. On skutečně dokáže o těch lidech někde vydobýt informace, které by nebýt jeho zapadly, a už by je nikdo nevěděl. To by byla škoda.“³¹⁷

Suchý udržoval korespondenci i se zahraničními umělci. „Jako malý kluk jsem jezdil na prázdniny k tetičce do Karlových Varů v době, kdy se tam konaly mezinárodní filmové festivaly, a začal jsem sbírat autogramy. Můj bratranec Ivan Soeldner tam býval tehdy jako začínající novinář, a tak, když jsem zrovna nenapodoboval zájmy svého bratra, pokukoval jsem už tenkrát po novinářině. Několik zahraničních hereček mi na požádání tehdy připsalo ke svému autogramu i adresu, a já, jakmile jsem se k novinářině o pár let později dostal, začal jejich adresy využívat. Například v Berlíně jsem dělal během let dva rozhovory s Annakatherin Bürgerovou a s Polkou Barbarou Polomskou si píšeme dodnes,“³¹⁸ vypráví Suchý.

8.2.1 Přátelství se slavnými osobnostmi

Suchý napsal několik knih o Janu Werichovi a Oldřichu Novém, které na konci jejich života navštěvoval. „Mnohdy za naprostého nezájmu odcházejí ze světa ti, kdo v minulosti bavili

---

³¹⁵ ŽIDEK, Václav. Ondřej Suchý - Václav R. Židek: Pozitivní dvojrozhovor o narozeninách. In: *Pozitivní noviny* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.pozitivni-noviny.cz/cz/clanek-2000110001>

³¹⁶ Suchý odkryl tajemství filmových hvězd. In: *Idnes.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/kultura/literatura/suchy-odkryl-tajemstvi-filmovych-hvezd.A040624_113453_literatura_gra

³¹⁷ *Uprostřed běhu – Ondřej Suchý* [TV dokument]. Režie: Jiří VONDRÁK. Česká televize, 2007.

³¹⁸ KOLOC, Tomáš. Ondřej Suchý: Zatímco u mě převládá skepse, můj sourozenec hýří optimismem. In: *Kulturní noviny* [online]. [cit. 2021-02-12]. Dostupné z: <https://www.kulturni-noviny.cz/nezavisle-vydavatelске-a-medialni-druzstvo/archiv/online/2016/38-2016/ondrej-suchy-zatimco-u-me-prevlada-skepse-muj-sourozenec-hyri-optimismem>

tisíce lidí,³¹⁹ tvrdí Suchý. „Kolikrát jsem byl třeba jenom jediný posluchač těch jejich historek a jeden z mála návštěvníků.“³²⁰

I s o generaci staršími lidmi dokázal navázat přátelský vztah. „Zjistil jsem, že je člověk po šedesátce najednou ochotný odtabuizovat i některá témata. Stalo se mi, například u paní Hermannové nebo pana Wericha, že najednou začali vzpomínat třeba na milostné záležitosti. Najednou jsem byl posluchač věcí velmi intimních,³²¹ prozrazuje. „S těmi lidmi jsem se většinou seznámil v takovém tom smutném období, kdy už jaksi končil ten jejich život. Kdy byli sdílnější nebo na ten život pohlíželi trošku jinýma očima. Tím pádem jsem se dozvídal věci, získaje jejich důvěru, které předtím nebyly nikde zaznamenané.“³²²

„Já jsem nebyl tak výřečný, já jsem všem těmhle lidem naslouchal,³²³ líčí Suchý. „S Oldřichem Novým, Vlastou Burianem jsem vnitřně prožíval jejich konce, soukromí. Nejsem filmový historik. Mě spíš zajímaly jejich trable.“³²⁴

A dodává: „Já si myslím, že jsem si získal důvěru pokorou, slušností. Tím, že jsem byl informovaný o jejich minulosti, jsem věděl přesně, na co se chci zeptat. A překvapil jsem je. (...) Stačilo projevit zájem a to mi otevíralo dveře. Až tak, že mi posléze někteří svěřovali velká osobní tajemství. Věřili tomu, že to nevykecám. (...) Jsou věci, které bych nikdy nezveřejnil.“³²⁵

---

³¹⁹ SPÁČILOVÁ, Mirka. Ondřej Suchý oživuje legendy. In: *Idnes.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/kultura/literatura/ondrej-suchy-ozivuje-legendy.A051031_182247_show_tipy_gra

³²⁰ ROSÁK, Jan. Ondřej Suchý na Tandemu. In: *Tandem* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas Region – Středočeský kraj, 28. 12. 2011, 09:04.

³²¹ Historiky spisovatele a textaře Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 13.04.2016 [cit.2020-05-16]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=4Zwfl2zOwSY>. Kanál uživatele Český rozhlas

³²² Ondřej Suchý: Při psaní knihy *Pan Voskovec z Manhattanu* nám pomohl Facebooku. In: Youtube [online]. 07.01.2017 [cit.2020-05-17]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=RCN1CtYszzM>. Kanál uživatele Český rozhlas Radiožurnál

³²³ ROSÁK, Jan. Ondřej Suchý - novinář, moderátor a spisovatel. In: *Rádio vašeho kraje* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://regiony.rozhlas.cz/ondrej-suchy-novinar-moderator-a-spisovatel-7422119>

³²⁴ I. Jiří Suchý a Ondřej Suchý – Show Jana Krause 1. 3. 2017. In: Youtube [online]. 01.03.2017 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=wllsR8TYmIE>. Kanál uživatele Show Jana Krause

³²⁵ *Uprostřed běhu – Ondřej Suchý* [TV dokument]. Režie: Jiří VONDRÁK. Česká televize, 2007.

Suchý se snažil uvádět věci na pravou míru, a to nejen o Vlastu Burianovi (viz podkapitola 4.4), ale například i o herečce Haně Vítové: „V knize ji bráním nejen proti bulváru, který za posledních deset let napsal o Haně Vítové nesmysly, ale bohužel i proti seriózním filmovým databázím, které obsahují mylná data. A taky proti autorům knížek, kteří psali vyslovené hlouposti. Podařilo se mi třeba sestavit snad kompletní filmografii a diskografii Hany Vítové a také seznam věcí, které natočila v rozhlase a televizi. Tenhle souhrn vyvrací názor mnohých, že po *Pytlákově schovance* Hana Vítová už jen živořila.“³²⁶

Také v biografii o Haně Vítové čerpal z vlastních vzpomínek: „Od roku 1983 jsem se s paní Vítovou začal sbližovat natolik, že jsem mohl zaznamenávat její vyprávění. Paní Vítová byla elegantní, nezahořklá, vtipná dáma a taková byla i naše setkávání.“³²⁷

Vzhledem k tomu, že záběr Suchého aktivit dalece přesahuje práci novináře, se s mnoha předními umělci znal i po profesní rovině: mnohým z nich psal písňové texty, s mnoha dalšími spolupracoval na pořadech Československé televize. Částečně mu pomáhaly i konexe bratra Jiřího – jako častý návštěvník Semaforu se spřátelil mimo jiné s Waldemarem Matuškou, z čehož pak později těžil jako novinář.

V patnácti letech zažil Suchý s Matuškou nezapomenutelnou příhodu. „Jeden čas jsem chodil s dívkou, kvůli níž – snad proto, že měla víc nápadníků – jsem měl dostat od party kluků nabančeno. Neuměl jsem se prát, ale strašně jsem toužil nad nimi vyhrát. Tenkrát už celá Praha věděla, kdo je to Matuška, a tak jsem se rozhodl, že těm klukům ukážu, jakého mám kamaráda! Šel jsem s prosíkem za Waldemarem, ať mi pomůže. Neváhal a přišel. Když kluci uviděli, koho si vedu na pomoc, všichni do jednoho zbaběle zdrhli. Walda si pozorně zblízka prohlédl mé děvče a povídá: ‚To je to tvoje roští? Tak si pojd’me někam sednout, mám ještě před představením hodinku čas. Nevěděl jsem, že to půjde tak rychle.‘ Šli jsme na pivo do restaurace v Kaprově ulici,“³²⁸ vzpomíná Suchý.

---

³²⁶ O Haně Vítové podle pravdy. In: *Literární kavárna* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: <https://kavarna.mall.cz/detail/o-hane-vitove-podle-pravdy>

³²⁷ Tamtéž

³²⁸ SUCHÝ, Ondřej. Waldemar v očích pubertáka. In: *Semafor – Jiří Suchý* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: <https://semafor.wdr.cz/main.php?left=274&top=13&profil=rece&sablona=4&detail=1&tema=88>

I když se Matuška později s Jiřím Suchým rozešel ve zlém a ze Semaforu se musel přesunout do Rokoka, Ondřejovi nic nevyčítal a poskytl mu několik velkých rozhovorů. O jejich dobrém vztahu svědčí rovněž to, že když Suchý v roce 1973 požádal Matušku, zda by mu mohl nakreslit k jednomu z článků svůj autoportrét, známý zpěvák mu vyhověl. Právě kontakty v uměleckých kruzích byly tím, co Suchého odlišovalo od většiny ostatních novinářů a čím byl pro redakce nejvíc přínosný.

8.3 Teoretické vymezení vedení rozhovoru

Novinář, spisovatel a mediální teoretik Andrew Boyd rozlišuje tři druhy rozhlasových rozhovorů: informační (na pomezí zpravodajství a publicistiky, cílem je vysvětlit fakta), analytický (zevrubně zkoumá dané téma) a emocionální (portrét, odhalení mysli zpovídaného).³²⁹ Ve většině případů – tedy v *Kavárničce dříve narozených* nebo v *Nostalgickém muzeu zábavy* – se dají Suchého rozhovory podle této teorie charakterizovat jako emocionální.

Samotné způsoby vedení rozhovoru se potom rozlišují do tří forem: na rozpravu (žurnalista je rovnocenným partnerem, řídí rozhovor, vkládá své názory, reaguje), čistý dialog (žurnalista zaznamenává odpovědi, zůstává v pozadí, respondentu přerušuje pouze krátkými usměrňovacími otázkami) a monologický typ (novinář je v pozadí, dialog je vědomě potlačován).³³⁰

Suchý se zaměřoval výhradně na publicistické rozhovory, zpravodajskému typu interview se nevěnoval. V takovém případě má redaktor volnost, může vystoupit z role novináře (to znamená prostředníka mezi respondentem a publikem) a vést rovnocenný dialog. Suchý nechával mluvit především hosty, vlastním delším monologům se vyhýbal, nicméně způsob, jakým vedl interview, se více blíží rozpravě než čistému dialogu.

---

³²⁹ BYSTRÝ, Tomáš. *Publicistický rozhovor a jeho uplatnění v současném vysílání Českého rozhlasu I - Radiožurnálu*. Praha, 2012. Bakalářská práce. Univerzita Karlova v Praze. Vedoucí práce PhDr. Josef Maršík, CSc. Str. 57

³³⁰ KOLÁČKOVÁ, Adéla. *Žánry v tištěných médiích: Soubor publicistických interview určených pro rubriku Svět vůní časopisu Grand zdraví a krása*. Brno, 2008. Bakalářská práce. Masarykova univerzita. Vedoucí práce Mgr. Lenka Waschková Císařová. Str. 14

Žurnalistická teorie dále hovoří o osmi metodách, jak pokládat otázky, respektive stavět a gradovat rozhovor:

- metoda soustředěných otázek (větší počet otázek, předem prokonzultované okruhy témat, novinář se soustředí na čtenářsky nejzajímavější),
- metoda dvou časových rovin (publicista se vrací ke stejným otázkám v určitém časovém intervalu a sleduje, jak se mění názory dotazovaného),
- metoda dvojinterview (rozprava dvou osobností na jedno téma),
- imaginární rozhovor (většinou má literární, hravou a fiktivní podobu),
- metoda nepřímých otázek (volný tok vyprávění dvou individualit, autorova otázka navazuje na předchozí text, nelze mít předem připravené otázky),
- metoda psychodramatu (vzájemná konverzace, po níž se vytvoří mezi novinářem a respondentem sympatie, případně napětí, nutná psychologická příprava),
- metoda akcentujících otázek (taktický a systematický nátlak na zpovídaného),
- metoda literárního výslechu (otázka a po ní bezprostřední výpověď, důležitá okamžitá reakce dotazovaného).³³¹

Suchý se na rozhovory důkladně připravoval a předem vymýšlel okruhy i konkrétní otázky. V průběhu interview se pak postupně zaměřil na více témat – využíval tedy převážně metod soustředěných otázek.

Suchý nebýval útočný, snažil se naopak navodit přátelskou atmosféru a hostům, pokud to bylo možné, vycházel vstříc. Důkazem budiž příhoda se slavným hercem Milošem Kopeckým, který byl roku 1988 hostem *Kavárničky dříve narozených*. Suchý a Kopecký se dobře znali, ostatně v témže roce spolu dělali dvouhodinový rozhovor v Městské knihovně v Praze v sále pro 500 diváků. „Když jsem pak na základě toho, co tam vyprávěl, napsal scénář pro televizi v Ostravě, měl jsem za to, že natáčení téhle Kavárničky nemůže proběhnout jinak než zcela bezproblémově. Pan Kopecký ovšem dorazil den před natáčením do Ostravy a v hotelu Imperial, kde jsme se měli už jen rámcově domluvit na tom, jak bude naše vystoupení probíhat, mně pojednou vyrazil dech: „Pane Suchý, my to povídání musíme vymyslet úplně jinak. Pojd'te, dáme si kafe a vy si přitom uděláte poznámky, jak ten rozhovor budeme

---

³³¹ doc. PhDr. Barbora Osvaldová (lektor). *Žurnalistická tvorba I – interview* [vysokoškolská přednáška]. Praha, Fakulta sociálních věd Univerzity Karlovy, 9. 11. 2015.

stavět,³³² vzpomíná Suchý. „Byl jsem z jeho sdělení úplně vedle: ‚Pane Kopecký, vždyť jsem do toho scénáře dal to nejlepší, co jste tenkrát říkal a co mělo u diváků v Městské knihovně největší ohlas?!‘ Pan Kopecký se shovívavě usmál: ‚Něco jiného je, když se v hledišti sejde pět set diváků a vy jste s nimi v živém kontaktu, a něco jiného je, když mluvíte z televizní obrazovky a sleduje vás při tom těch diváků několik milionů!‘³³³

Suchý neprotestoval a žádosti Kopeckého vyhověl: „Měl jsem tenkrát v duchu panu Kopeckému velmi za zlé, že mě nutí k přesně formulovaným otázkám a že chce, aby náš rozhovor vypadal docela jinak, než jak jsem ho sestavil já. Teprve když jsme celé vystoupení natočili, uvědomil jsem si už při kontrolní projekci, že v něm skutečně není nic zbytečného, že to má celý rytmus, stavbu, zkrátka – že je to jeden z nejlepších rozhovorů, které jsem do té doby v Kavárničce dělal.“³³⁴

Pokud se Suchý s hosty přátelil a v soukromí jim tykal, pak jim tykal i v rozhovoru. K hostům se vždy choval s úctou, někteří kritici (viz kapitola 9) ovšem míní, že někdy až na hranici servilnosti.

Níže uvedené pasáže z rozhovoru Ondřeje Suchého s Felixem Holzmannem tak na někoho skutečně mohou působit.

Ukázky z rozhovoru s Felixem Holzmannem v Kavárničce dříve narozených:³³⁵

Ondřej Suchý: „Doufám, že mi nebudete mít za zlé, když na vás prozradím, že vám letos bylo 74 let.“

Ondřej Suchý: „A doufám, že se nebude zlobit, když na vás prozradím, že nebydlíte jenom v Čechách, ale také v Německu, a to již hodně dlouho. Kdo je tím magnetem, co vás tam drží?“

Ondřej Suchý: „Pane Holzmanne, prosím vás, vaši partneři. To by mě hrozně zajímalo. Kolik jste jich vystřídal?“

Ondřej Suchý: „Vy mi jistě neřeknete, který z nich byl nejlepší, ale já se vás zeptám na toho prvního...“

---

³³² SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 64

³³³ Tamtéž

³³⁴ Tamtéž

³³⁵ *Kavárnička dříve narozených – 58. díl* [TV pořad]. Režie: Petr ŠAMÁNEK. Česká televize, 1995.

V recenzích v tisku se objevovaly rovněž narážky na mnohdy přehnanou žoviálnost v Suchého projevu. Pro znázornění uvedu příklady z rozhovoru se Zuzanou Vrbovou-Lejčarovou v *Kavárničce dříve narozených*.

Příklady z rozhovoru se Zuzanou Vrbovou-Lejčarovou v Kavárničce dříve narozených:³³⁶

Ondřej Suchý: *(o jejím manželovi)* „Kolik let jste spolu?“

Zuzana Vrbová-Lejčarová: „Jednadvacet.“

Ondřej Suchý: „Jééé.“ *(usmívá se)*

Zuzana Vrbová-Lejčarová: „Tohle je Magda Hrnčířová.“ *(ukazuje na fotku)*

Ondřej Suchý: „To je Magda?“ *(překvapeně)*

Zuzana Vrbová-Lejčarová: „Nó... To je Magda.“

Ondřej Suchý: „Ježkovy zraky...“

8.3.1 Způsob práce

Co se týče autorského stylu v psané tvorbě, Suchého inspiroval především spisovatel a cestovatel František Elstner (1902–1974), se kterým se seznámil během natáčení několika dílů televizního pořadu *Vlaštovka*. „Zcela zásadně ovlivnil můj způsob psaní a stal se navíc mým letitým kamarádem,“³³⁷ potvrdil Suchý.

Suchý často pracoval na několika věcech zároveň. Moderoval v rozhlase, vedle toho napsal desítky knížek. „Mám rozepsaných několik knížek najednou, ale nakonec dám vždycky přednost té, o kterou má nakladatelství přednostní zájem,“³³⁸ popisuje Suchý svůj postup. „Co se týče pořádkumilovnosti lidí ve znamení panny – já budu asi panna poněkud *odpaněná*. Jednou mi Karel Šíp, když se dozvěděl, že jsem se narodil ve znamení panny, řekl, že ve stejném znamení je i Jarda Uhlíř a že jsme mu oba svou pořádkumilovností odporní, protože prý určitě máme na stole srovnané tužky podle velikosti a tak podobně. Nevyvracel jsem mu to, ale pravda je taková, že pracuji zavalen hromadami knížek, papírů, starých novin a časopisů, stohy fotografií, gramodesek, CD, DVD, VHS, různých šanonů, krabic rozličných

---

³³⁶ *Kavárnička dříve narozených – 45. díl* [TV pořad]. Režie: Petr ŠAMÁNEK. Česká televize, 1993.

³³⁷ SUCHÝ, Ondřej. Kapitola 6: Fotografie se slavným člověkem. In: *Ondřej Suchý – spisovatel* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: http://ondrej-suchy.cz/pamet_os/kapitola-6-fotografie-se-slavnym-clovekem

³³⁸ LEJSKOVÁ, Michaela. Ondřej Suchý - novinář, spisovatel. In: *MENSTYLE* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.menstyle.cz/spolecnost/ondrej-suchy---novinar-spisovatel.html>

velikostí... Mám pokračovat? No, důležité je, že se stále ještě alespoň z padesáti procent vyznám v tom, kde co asi tak mohu mít.“³³⁹

Řadu scénářů a knih psal s dalšími spoluautory. „Všechny knížky, které jsem psal s někým ve dvojici – s Oldřichem Dudkem, Dášou Cortésovou, Jaromírem Farníkem, Jiřím Vlastníkem nebo se sourozencem – vznikaly tak, že jsme se párkrát sešli, abychom si rozdělili úlohy, a pak už jsme si dělali každý na svém písečku,“³⁴⁰ popisuje Suchý. „Podobně jsme kdysi psali s Dudkem po dobu třinácti let *Malé televizní kabarety*; neuměli jsme to, co dělali třeba Šimek s Grossmannem, kteří se scházeli v pražské kavárně Slavie a tam psali své scénky a povídky společně.“³⁴¹

S Oldřichem Dudkem spolupracovali od 60. do 90. let – a to nejen v Československé televizi. V roce 1975 společně vyhráli literární soutěž Generace 75. „Dělali jsme na různých humoristických novinových a časopiseckých seriálech a vytvořili i omalovánky, které on kreslil a které já veršoval,“³⁴² vyjmenovává Suchý. „Krásná spolupráce, ale do vytracena. Ne že bychom se rozhádali, ale ze zcela prozaických důvodů. Můj styl práce byl stále odlišnější od jeho. Pracoval jsem pomaleji. Stále jsem něco vymýšlel JINAK, obměňoval a vylepšoval, zatímco on je velmi rychlý. Uměl psát z jedné vody načisto, a přestože si neustále stěžoval na tvůrčí muka, viděl jsem, že mu jde práce lehce od ruky, a nechtěl ho tudíž zdržovat. Zatímco já psal dva kabarety do roka, on jich stihl šest.“³⁴³

---

³³⁹ LEJSKOVÁ, Michaela. Ondřej Suchý - novinář, spisovatel. In: *MENSTYLE* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.menstyle.cz/spolecnost/ondrej-suchy---novinar-spisovatel.html>

³⁴⁰ Tamtéž

³⁴¹ Tamtéž

³⁴² FENCL, Ivo. Bratr má svůj semafor, já zase vsadil na děti. *Domažlický deník*, 3. 2. 2006, s. 24. ISSN 1210-9215.

³⁴³ Tamtéž

9 Mediální ohlas na Suchého tvorbu

Jak je z předchozích stránek diplomové práce zřejmé, Suchý se jako novinář těšil důvěře známých umělců – do Šemanovic přijížděly i velké osobnosti s přesahem do zahraničí v čele s Milošem Formanem a Waldemarem Matuškou. Tato kapitola má ovšem za cíl nastínit, jak Suchého styl vnímali ostatní: tedy posluchači a především literární kritici.

Pochvalné recenze zveřejnil na *Neviditelném psu* novinář Petr Adler, od roku 1980 žijící v zahraničí. „Ondřej Suchý je známý až neuvěřitelnou pečlivostí, se kterou hledá a často i nachází zdroje, často až dosud neznámé, a po jejich objevení označované za zdroje z první ruky. (...) Nepustí z ruky ani písmeno, které by si neověřil,“³⁴⁴ napsal Adler.

„On opravdu umí naslouchat. A to, co odposlouchá, navíc umí ztvárnit. Dokáže tomu dát ten hezký tvar, dokáže to obout do hezkých slov. To je, myslím, opravdu vzácná vlastnost. I proto jsou ty jeho knížky takové od srdce,“³⁴⁵ uvedla zase publicistka Marie Formáčková. „Nikdo se na něj nikdy nezlobil. Když lidé píšou knížky, občas se dostanou do určitých konfliktů, nedorozumění. To on nikdy. On se skutečně dovede do člověka vžít. Lidé ho mají rádi. Zita Kabátová vždycky říkala: ‚Já být mladší, tak přede mnou neuteče.‘ Vzbuzuje takové vřelé city.“³⁴⁶

9.1 Recenze knih

Knihy Ondřeje Suchého nebývají obsáhlé, většinou mají okolo dvou set stran a navíc jsou prokládané fotografiemi. V recenzi pro *Brněnský deník* na knihu *Dobry a jeste lepsi František Nepil* (Knižní klub, 2018) to zmiňuje i Petr Kovařík: „Vlastně všechny knihy Ondřeje Suchého bývají tenké, ani tahle o mnoho nepřekročila stovku stránek. Ostatně stojí za připomenutí, že i knížky Františka Nepila byly vždy spíše štíhlé. A snad je dobře, že dobrá nálada, pohoda a humor se rozdávají jen po kapkách a v malém množství. Umíte si představit

---

³⁴⁴ ADLER, Petr. POVÍDÁNÍ: Miroslav Horníček v Šemanovicích. In: *Neviditelný pes* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: https://neviditelnypes.lidovky.cz/kultura/povidani-miroslav-hornicek-v-semanovicich.A180430_164533_p_kultura_wag

³⁴⁵ *13. komnata Ondřeje Suchého* [TV dokument]. Režie: Vít OLMER. Česká televize, 2018.

³⁴⁶ Tamtéž

tlustou knihu humoru? (...) Ondřej Suchý vzpomíná na svá setkání, přátelství i cestování s Františkem Nepilem takovým způsobem, že máte chvílemi pocit, jako byste právě byli s nimi. Připomíná řadu jeho výroků, způsob jeho jemného humoru, ale i jeho přátelskou pomoc v řadě situací.³⁴⁷

Kovařík ve zmíněné recenzi lehce odbočil i k Suchého práci v Českém rozhlase: „Ve svém *Nostalgickém muzeu zábavy* či *Padesátníku* jako by rozdával pohodu obdobnou té, co svého času po rozhlasových vlnách šířil právě Nepil.“³⁴⁸

Suchého autorský styl pozitivně zhodnotila i redaktorka *Zlínských novin* Jitka Jarošová, když čtenářům popisovala knihu *Pár halířů z Padesátníku* (Radioservis, 2002): „Autorův přístup je osobní (ostatně jak sám zdůrazňuje v úvodu třetí kapitoly – není mu dáno komunikovat jinak), upřímně jsou zde vyjádřeny city chované k osobnostem, které většinou sám znal. Mravenčí práce při shromažďování střípků ze životopisů osob kdysi populárních na poli zábavy nese své ovoce. Autor vychází ze svých poznatků, ale zároveň se obrací na posluchače-pamětníky a čerpá z jejich dopisů. Tato krásná spolupráce dává vzniknout vzpomínkové knize, která ale díky pečlivé kompozici a jedinečnosti informací přestává být pouze vzpomínkovou. Posouvá se o krůček stranou – do oblasti kulturně-historické. Zároveň ale zůstává beletrií otevřenou širokým čtenářským vrstvám. (...) Lehce melancholický tón, jemuž se nelze ubránit při vzpomínkách na nenávratně uplynulá léta, je vyvažován optimismem a vírou v novou vlnu posluchačů. Před našimi zraky se tak rozehrává jakási hudební skladba dokonce s *máchovsou kompozicí* – úvod, intermezzo, závěr.“³⁴⁹

Už zmíněný Petr Adler, bývalý redaktor *Mladého světa* a po emigraci do Kanady zakladatel webové stránky canada.com, se na stránkách neviditelnypes.cz pochvalně vyjádřil o knize bratrů Suchých *Pan Werich z Kampy* (Ikar, 2011). Nutno podotknout, že Adler není svou specializací literární kritik, nicméně jde o uznávanou osobnost v historii československé žurnalistiky. „Vedu tímto pány Jiřího a Ondřeje Suché na veřejný pranýř. Páni bratři sepsali totiž knížku jménem *Pan Werich z Kampy* a jejím vydáním mi způsobili bezesnou noc. Četl jsem s takovým nadšením, ba co dím, zaujetím, že jsem se ráno nebyl schopen přinutit, abych

---

³⁴⁷ KOVAŘÍK, Petr. Suchého stále lepší a ještě lepší Nepil. *Plzeňský deník*, 5. 2. 2009, s. 22. ISSN 1210-5139

³⁴⁸ Tamtéž

³⁴⁹ JAROŠOVÁ, Jitka. Práce Ondřeje Suchého nese své ovoce. *Zlínské noviny*, 13. 3. 2003, s. 19. ISSN 1212-1703.

s patřičnou ochotou šel dále roztáčet kola výstavby rozvinutého kapitalismu,³⁵⁰ začal odlehčeně svůj text.

„Oba dva mají co o Janu Werichovi říci. (...) Bratři Suší si moudře uvědomili, že jsou různí, a tak se domluvili, že každý sepíše svoji část, a teprve poté dají obě části dohromady. V čem jsou si obě části podobné? V tom, že obě berou v potaz nejen Werichovu osobnost, ale také okolnosti a souvislosti doby, v níž žil a tvořil, a v tom, že jsou obě napsány skvělou češtinou. Jsou si podobné hlavně ve snaze o co nejhlubší pochopení osobnosti tak rozporuplné, jako byl Jan Werich,³⁵¹ tvrdí Adler.

„Vzpomínky Jiřího Suchého jsou svým způsobem poněkud osobnější než vzpomínky jeho mladšího bratra. (...) Přístup Ondřeje Suchého je trochu odlišný. Ondřej Suchý totiž, kromě toho, že je básník, textař a výtvarník (jako jeho bratr), je také novinář. A je také velice zdatný historiograf. Mezi historikem a historiografem je obří rozdíl. Ten první zařazuje všechno do škatulek, a co mu překáží, to odmávne jako nedůležité. Ten druhý poctivě zaznamenává vše, co se děje, a je pevně přesvědčen, že škatulky jsou dobré jedině tak k uschovávání nití a jehel, ale ne ke třídění lidí,³⁵² popisuje Adler.

„Ondřej Suchý proto neváhal, ani když mu osud jménem skutečnost přihrál do ruky témata poněkud ožehavější. Proto zařadil do své části i vzpomínky na Werichovu dceru Janu, proto se také rozepsal o rozchodu Jana Wericha s Miroslavem Horníčkem. On už o tom rozchodu psal dříve a pak se musel poněkud podívat nad tvrdými odsudky, které se na jeho prošedivělou hlavu snesly ze všech stran. Byl bezostyšně obviněn ze sensacechtivosti hraničící s bulvárem, a přitom mu nešlo o nic jiného než o snahu uvést na pravou míru události týkající se dvou mužů, kteří si právem vydobyli lásku a úctu větší části národa.

Ondřej Suchý se oněch ne zrovna příjemných okamžiků dotýká s taktem a slušně, aniž by se dopouštěl jakéhokoliv sprostáctví. To je samo o sobě umění a čtenáři by za tenhle přístup měli Ondřeji Suchému poděkovat,³⁵³ myslí si Adler.

---

³⁵⁰ ADLER, Petr. KNIHA: Pan Werich z Kamy. In: *Neviditelný pes* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: https://neviditelnypes.lidovky.cz/kultura/kniha-pan-werich-z-kamy.A111120_102824_p_kultura_wag

³⁵¹ Tamtéž

³⁵² Tamtéž

³⁵³ Tamtéž

S Adlerovým názorem o knize *Pan Werich z Kampy* souhlasí i novinář a spisovatel Petr Andrlé: „Musí být moje, řekl jsem si po přečtení článku od Petra Adlera. (...) Nelitoval jsem. Kniha je přesně taková, jakou ji pan Adler představil, místy je ještě lepší.“³⁵⁴

Adler doporučil čtenářům *Neviditelného psa* i další publikaci Ondřeje a Jiřího Suchých – *Odposlechy aneb Já na bráchu* (Ikar, 2012). „Ondřej Suchý sice šel ve stopách staršího bráchy, což samo o sobě patrně není nejlehčí úkol, ale je to úkol, jehož se zhostil se ctí,“³⁵⁵ píše Adler. „Ondřej napsal také spoustu básní, z nichž se staly písně, i on dál dohromady pár divadélek, i on se několikrát objevil na prknech, která znamenají svět, ale našel si vlastní parketu: stal se z něj velice zasvěcený historik zábavného umění, který své znalosti šíří zábavným způsobem tak, že se sice mnohé dozvíme, ale ani jednou se při tom nenudíme.“³⁵⁶

Adler v recenzi pokračuje: „Oba pánové jsou mými kamarády, mám je upřímně rád a víc než často klesnu tak hluboko, že se jim obdivuji. Nikoliv, neřekl jsem divím. Řekl jsem obdivuji. (...) Ondřej popsal vývoj vzájemného vztahu velice jednoduše a účinně: nejdříve bratra poslouchal, pak mu naslouchal, a teď si oba mají co říci, takže se slyší navzájem. Odposlechy se netváří, že budou hýřit nevázaným humorem (brožovaným, řekl by knihař, že?). Odposlechy se ani netváří, že nám budou vnucovat nějaká moudra. Právě proto, že se o nic takového nesnaží, jsou Odposlechy jak vtipné, tak moudré.“³⁵⁷

Pochvalný ohlas na další ze Suchého knih, konkrétně na *Tři životy Lidy Baarové* (Ikar, 2010), zveřejnilo *Revue 50plus*. „Ondřej Suchý léta píše literaturu faktu stylem, obohacujícím čtenáře mnoha dosud neznámými fakty, aniž by vše bylo suchopárně vědecké – jeho knížky jsou vždy čtivé, nepostrádající Suchý humor,“³⁵⁸ napsal Jiří Vlastník.

---

³⁵⁴ ANDRLE, Petr. GLOSA: Medvědí služba nejen Janu Werichovi. In: *Neviditelný pes* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: https://neviditelnypes.lidovky.cz/kultura/glosa-medvedi-sluzba-nejen-janu-werichovi.A111130_100620_p_kultura_wag

³⁵⁵ ADLER, Petr. KNIHA: Odposlechy aneb Já na bráchu. In: *Neviditelný pes* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: https://neviditelnypes.lidovky.cz/kultura/kniha-odposlechy-aneb-ja-na-brachu.A121118_121221_p_kultura_wa

³⁵⁶ Tamtéž

³⁵⁷ Tamtéž

³⁵⁸ VLASTNÍK, Jiří. TŘI ŽIVOTY hvězdy. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/dokumenty/webclanky1755/revue72.jpg>

Suchý v knize *Tři životy Lídy Baarové* přinesl řadu nových informací včetně odtajněných protokolů z výsledků po druhé světové válce. Ocenil to také Vlastník: „I o Lídě Baarové shromáždil množství materiálu a dává ho čtenáři k posouzení. Porovnává ta fakta, dává slovo mnoho významným a zasvěceným osobnostem, aby se ke kauze Baarová vyjádřily. Suchého publikace je v onom někdy tristním balastu na našem trhu ukázkou toho, jak by měla vypadat kvalitní memoárová literatura, s jakou se třeba setkávám u některých zahraničních autorů, když studuji osudy hvězd Hollywoodu. Lída Baarová je samozřejmě ideálem pro povrchní bulvár, i Ondřej Suchý má jistě v šuplíku dosti pochybných informací. Tu zásuvku však nechal zavřenou, a přesto je jeho knížka atraktivní, dramatická.“³⁵⁹

Divadelní teatrolog a kritik Vladimír Just, který se zná se Suchým od šedesátých let, protože s ním tehdy – coby vysokoškolský student – konzultoval svoji diplomovou práci o Osvobozeném divadle, se v předmluvě ke knize *Vlasta Burian na každý pád* (Melantrich, 1989) zamýšlí nad rolí historika a spisovatele literatury faktu: „Už tehdy na přelomu šedesátých a sedmdesátých let jsem u něho v bytě pochopil, že vědění o čemkoliv lze získat dvojím způsobem: katedrovým vzděláváním se – a nebo pábením,“³⁶⁰ naráží na Suchého zálibu ve sbírání dobových dokumentů. „Unikátní dokumenty nejen zná, ale hlavně sbírá. A že je nejen sbírá, ale i – a tady se od většiny profesionálních historiků lišil snad nejmarkantněji – nezřízeně miluje.“³⁶¹

„Zatímco katedrové vědění snad poskytne možnost uvažovat o věcech v širších souvislostech, ona druhá forma vynese často z netušených hlubin vlastní umanutosti na netečnou hladinu dosavadního poznání zcela nový, překvapivý poznatek. A navíc, každý opravdický pábitel zmnožuje své pábení pábením ostatních,“³⁶² tvrdí Just.

Někteří kritici vyčítají Suchému příliš osobní a přehnaně žoviální styl, jako třeba Jaromír Slomek v recenzi knihy *Jiří Voskovec a Jan Werich: v divadle, ve filmu, v soukromí* (2001, Brána), do které Suchý přispěl jednou kapitolou. Slomek se v krátké poznámce zmiňuje: „Subtilním textem Gramofonové desky Jana Wericha (*všechno je najednou děsivě dávno*)

---

³⁵⁹ VLASTNÍK, Jiří. TŘI ŽIVOTY hvězdy. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/dokumenty/webclanky1755/revue72.jpg>

³⁶⁰ SUCHÝ, Ondřej. *Vlasta Burian na každý pád*. Praha: Melantrich, 1989. ISBN 80-7023-009-6. Str. 10

³⁶¹ Tamtéž

³⁶² Tamtéž, str. 11

přispěl Jiří Suchý, zatímco jeho bratr Ondřej Suchý se rozepsal slohem okresního publicisty (,pan Werich', ,Tak si ho uchovávám ve svém srdci, ať byl, jaký byl') především o svých setkáních s hercem v jeho pražském domě v letech 1978–80 (do Národního divadla v roce 1977 Werich prý původně jít nechtěl, pak ale řekl dceři: ,Víš co? Teď tam pro tu srandu půjdeme!').³⁶³

Jaromír Slomek měl výhrady i k Suchého knize *Werichův Golem a Golemův Werich* (Ikar, 2005). „Ze tří letošních werichovských přírůstků (*12 podob Jana Wericha* a *Jak to všechno bylo, pane Werichu?*) nakonec vychází nejlépe monografie Ondřeje Suchého *Werichův Golem a Golemův Werich*,³⁶⁴ píše nejprve. Pak ale dodává: „Ovšemže i toto je skládačka cizích textů, podaných většinou až příliš žoviálním průvodcem (o planetce Voskovec a Werich: ,A můžeme si k tomu třeba navíc ještě představovat, jak si tam coby staří pánové chodívají sednout jako do parku na svou lavičku a pokračují tam ve svém na Zemi přerušném dialogu, tentokrát ničím ani nikým nerušení, v dialogu nekonečném, jako je vesmír sám...').“³⁶⁵

„Nicméně Suchý se většinou drží tématu,³⁶⁶ oceňuje Slomek. „Od revue *Golem* se dostane k filmu *Císařův pekař*, připomene i karlínskou inscenaci *Golema* z roku 1978, šťastně obsazenou Suchým a Molavcovou (původně měli role Voskovce a Wericha hrát Lasica a Satinský), přišije k ní kapitolku Z oblíbených židovských anekdot Jana Wericha, neodpustí si reprodukovat fotografický dvojportrét: ,Bohužel jediná moje fotografie s panem Werichem' – už jsme tu podobenku viděli v jeho jiném spisku. (...) Balastu je i tady dost,³⁶⁷ dodal Slomek.

Vojtěch Varyš, který byl svými ostrými glosami v časopisu *Týden* známý, dokonce o Ondřeji Suchém v souvislosti s vydáním knihy *Odposlechy aneb Já na bráchu* napsal: „(...) To je ovšem nic proti brizanci, s níž se do veřejného prostoru stále vlamuje rozhlasový hlasatel a bratr slavnějšího umělce Jiřího Suchého. Společně nyní bratři v retru vydali vzpomínkovou

---

³⁶³ SLOMEK, Jaromír. V +V ze soukromé sbírky. *Lidové noviny*, 21. 6. 2001, s. 20. ISSN 0862-5921.

³⁶⁴ SLOMEK, Jaromír. Recenze. *Lidové noviny*, 1. 3. 2005, s. 8. ISSN 0862-5921.

³⁶⁵ Tamtéž

³⁶⁶ Tamtéž

³⁶⁷ Tamtéž

knihu *Odposlechy aneb Já na bráchu*, která se může pochlubit mimořádně odpudivou obálkou.“³⁶⁸

9.2 Recenze rozhlasových pořadů

Lehce rozporupně hodnotil Suchého žurnalistické počiny Vojtěch Kouřimský z portálu pubweb.cz. „V rozhlase i v televizi se již několik let ve svých pořadech obrací k seniorům Ondřej Suchý. Jistě si vzpomenete na televizní *Kavárničku dříve narozených*, která ovšem propadala do jisté presentimentálnosti,“³⁶⁹ tvrdí Kouřimský. „Mnohem lépe vše vyznívá v rozhlase, na ČRo-2 Praha, stanici, která se obecně často obrací ke starším posluchačům, a kde Suchý vysílá *Nostalgické muzeum zábavy a Padesátník*.“³⁷⁰

Právě o rozhlasovém pořadu *Nostalgické muzeum zábavy* se v časopise *Tep regionu* rozepsal Jiří Vlastník: „Jiří Šebánek, vynálezce Cimrmana, svého času řekl Ondřeji Suchému, že on jejich fiktivní rozhlasovou *Vinárnu U pavouka* dotáhl do konce. Sedí v ní totiž skuteční lidé a baví se ve skutečných Šemanovicích – nejbezzvýznamnější vesnici v republice. Do bývalého vepřína v odlehle lokalitě na Mělnicku přijížděly sobotu co sobotu celebrity z různých koutů světa. Lidé neznající pojem volný čas, u nichž si každý publicista považuje, když získá rozhovor na pár minut někde mezi chlebičky na rautu či vernisáži. Dodnes nechápu, jak toho jejich hostitel Ondřej Suchý dosáhl, že sem uprostřed víkendu přijeli, dvě hodiny odpovídali na všetečné otázky a Ondřej jim pak často musel nenápadně naznačovat, že je čas k návratu.“³⁷¹

„Odložili profesionální masku a naučené fráze, nazuli pomyslné bačkory a přítomní často s údivem poznávali, koho to vlastně my, Češi, mezi sebou máme. Hvězdné osobnosti často odbourávaly i samotného moderátora. Nejen ukrutným veselím, ale především moudrostí a

---

³⁶⁸ SUCHÝ, Ondřej. Zpráva o dvou knížkách. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/index.php?page=020&lang=cz&dt=1807&kt=8&psy=158.39999389648438>

³⁶⁹ KOUŘÍMSKÝ, Vojtěch. Stáří: Vzpomínky a přítomnost. *Pubweb.cz* [online], 11. 6. 2007. [vid. 2021-04-08]. Dostupné prostřednictvím Newton media z: <https://bit.ly/3sWFliC>

³⁷⁰ Tamtéž

³⁷¹ VLASTNÍK, Jiří. Jo, bývalo tam veselo. *Tep regionu*, 9. 11. 2005, s. 16. ISSN 1801-1667.

docela obyčejným člověčenstvím,³⁷² popisuje Vlastník. „Ano, šemanovičtí občané mohli chodit s nosem nahoru – pár let byla jejich víska Olympem české kultury. (...) ‚Kde je ten prasečák, ten musím vidět! To se jede na Českou Lípu?‘ ptal se třeba Miloš Forman.“³⁷³

Pozitivní ohlas měl v médiích i Suchého rozhlasový cyklus *Jak jsem potkal cirkus*. „Autor tady vážně odvedl neuvěřitelně pečlivou práci: prohrabal se stovkami hodin rozhlasových, televizních a filmových pořadů, pozval si do studia známé osobnosti (Jiřího Lábusa, Hanu Hegerovou a další) a připravil neuvěřitelně komplexní exkurzi do historie cirkusů, ať už těch státních v padesátých letech, tak i těch zahraničních,³⁷⁴ oceňuje Suchého přípravu redaktor webu mediahub.cz Pavel Koutský. „Dozvíme se třeba, jak americká groteska ovlivnila klaunská vystoupení, zda totalita změnila mentalitu cirkusáků, a kdo ze známých osobností chtěl v mládí k cirkusu utéct. A k tomu všemu v jednotlivých dílech autor vytáhne znovu na světlo vzácné nahrávky z rozhlasového archivu. (...) Z každé minuty seriálu je vidět to nadšení, se kterým se Ondřej Suchý pustil do mravenčí práce s dohledáváním materiálů a jak ho prostředí cirkusů fascinuje. Člověk by se díky němu nakonec ty cirkusy i naučil mít rád a na chvíli i zapomněl na svou fobii z klaunů.“³⁷⁵

9.3 Ohlasy na kreslené vtipy

V tisku průběžně vycházely také reakce na Suchého humoristické knihy a výstavy myších vtipů – a protože se věnovaly i jeho osobnosti jako takové, je přínosné některé z nich ocitovat.

„Příchylnost k myši tematicke nám ukazuje vlastnosti tezaurované v povaze Ondřeje Suchého. Kupříkladu jeho výraznou touhu po osobní svobodě a osobní samostatnosti, jejímž symbolem jsou – aniž by to on sám možná tušil – právě ty myši,³⁷⁶ řekl spisovatel František Nepil v úvodním slově při vernisáži výstavy *Myšmaš Ondřeje Suchého* ve foyeru divadla Albatros v Domě dětské knihy v roce 1981. „Pro to mám pochopení, protože také já, podobně jako

---

³⁷² VLASTNÍK, Jiří. Jo, bývalo tam veselo. *Tep regionu*, 9. 11. 2005, s. 16. ISSN 1801-1667.

³⁷³ Tamtéž

³⁷⁴ KOUTSKÝ, Pavel. Recenze: Jak jsem potkal cirkus – Ondřej Suchý znovu dokazuje, že je génus vyprávění. In: *Idnes.cz* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/zpravy/mediahub/recenze-jak-jsem-potkal-cirkus-ondrej-suchy-znovu-dokazuje-ze-je-genius-vypraveni.A170731_1003636_mediahub_imp

³⁷⁵ Tamtéž

³⁷⁶ SUCHÝ, Ondřej. *Myšmaš nostalgických myší*. Praha: Omega, 2015. ISBN 978-80-7390-306-0. Str. 6

Ondřej Suchý, jsem mladším sourozencem, takže dobře vím, že tento úděl nás mladší sourozence poznamenává a formuje na celý život. My totiž vyrůstáme zpravidla v područí a v poslušnosti vůči starším, kteří nás dostávají na starost v době, kdy na to ještě nejsou zralí,³⁷⁷ pokračoval Nepil. „Takže vyrůstáme v ovzduší skryté despotie, aniž by to rodiče zpozorovali a aniž by si nemysleli, že je všechno v nejlepším pořádku. Proto hledáme převážnou část života bytosti stejně utlačené a stejně bezbranné, jako jsme my sami. Ondřej Suchý pak zřejmě došel až k sbratření, kterému se nezpronevřil, ani když té osobní samostatnosti dosáhl a začal kreslit i lidi.“³⁷⁸

Nepil ještě dodal: „Ondřej Suchý kreslí a vystavuje především proto, aby lidi potěšil. (...) Kdybych byl myš, byla by to hravost, co by mě na něm okouzlovalo. Jako nemyš mu závidím, že například mívá v jednom čtyřverší tolik roztomilůstek, kolik se mi jich nepodaří dát dohromady na čtrnácti stránkách. Kdyby bylo po mém, udělal bych samostatnou výstavu i z jeho básniček, aby se lidé školili v jeho jazykové hravosti.“³⁷⁹

Josef Kobra Kučera, v katalogu ke 116. Salonu kresleného humoru v Malostranské besedě v Praze v roce 1985, potom píše: „Ondřej jako lyrik, epik, prozatér, kabaretiér, novinář a kreslíř zasáhl do všech hromadných sdělovacích prostředků a některých nakladatelství, tím však nechci říct, že by jeho tvorba byla nějaký MYŠmaš vznikající na základě náhodných objednávek. Věnuje se cele tomu, aby nás bavil: provází nás světem klaunů, který je nejen veselý, ale i spravedlivý. Všimněte si jenom, jaké osobnosti si vybírá pro svou kolekci portrétní karikatury. Jeho obliba myši není patologická: není cítit myšinou, ale člověčinou.“³⁸⁰

„Patří k málu teoretiků a popularizátorů, kteří ve svém oboru obstojí i autorsky,“³⁸¹ uvedl dále Kučera, sám karikaturista a bývalý redaktor *Mladého světa*. „Ve světě specializace nebývá všestrannost zrovna tou největší předností, ale vy, kteří vlastníte Ondřejovu knihu *Exkurze do království grotesky*, pochopíte, že některé věci mohou vznikat jenom tehdy, když se v jedné osobě spojí novinář, dramatický autor, výtvarník a nadšenec. A připomeňme si, že k tomu,

---

³⁷⁷ SUCHÝ, Ondřej. *Myšmaš nostalgických myší*. Praha: Omega, 2015. ISBN 978-80-7390-306-0. Str. 6

³⁷⁸ Tamtéž, str. 5

³⁷⁹ Tamtéž, str. 5-6

³⁸⁰ Tamtéž, str. 50

³⁸¹ Tamtéž, str. 50

aby cokoli z umění bylo lehké, vzdušné a přirozené, nestačí ani jenom talent, ani jenom píle. Nu, (...) my si můžeme jenom přát, aby byl Ondřej Suchý pilný. Je to dobré pro naši bránci.“³⁸²

---

³⁸² SUCHÝ, Ondřej. *Myšmaš nostalgických myší*. Praha: Omega, 2015. ISBN 978-80-7390-306-0. Str. 51

Závěr

Ondřej Suchý je jako novinář známý především odbornými znalostmi v kultuře, zejména z období 30. až 60. let 20. století. Sám přináší nové informace o životech umělců: čerpá z rozsáhlého osobního archivu, udržuje kontakty v zahraničí a se známými osobnostmi dokáže navázat přátelské vztahy, z čehož potom těžily redakce, v nichž pracoval (*Svobodné slovo*, *Kino* aj.). K několikahodinovým rozhovorům pro *Nostalgické muzeum zábavy* na Českém rozhlasu dokázal získat i velké hvězdy v čele s Milošem Formanem nebo Waldemarem Matuškou, kteří dokonce za Suchým přijeli až do Šemanovic.

Jako moderátor se vždy snažil navodit přátelskou atmosféru, zbytečně nehledal senzace, v roli novináře neexhiboval a nechával mluvit hlavně své hosty. Zkrátka našel svůj styl, ve kterém byl výjimečný – z logiky věci nemůže být každý investigativním žurnalistou typu Sabiny Slonkové nebo nekompromisním moderátorem, jakými jsou Václav Moravec s Martinem Veselovským.

Fakt, že chtěl hlavně tvořit (a ne bořit), se během totality odrážel i v jeho postoji ke komunistické straně. Suchý patřil k takzvané mlčící většině – zbytečně neprovokoval, neangažoval se v disentu, ale i on se několikrát dokázal nesmyslným cenzurním opatřením vzepřít. Politice se jako novinář nevěnoval, vždy zůstával u kultury a humoru, díky čemuž měl na tehdejší poměry poměrně dost volnosti.

Jeho starším bratrem je zakladatel Semaforu Jiří Suchý, jedním z cílů diplomové práce tedy bylo zjistit, jak moc se jejich vztah promítal do tvorby Ondřeje Suchého. Také Ondřej Suchý se na programu Semaforu krátce podílel, jinak si ale šel po vlastní cestě, aniž by ho slavný sourozenec někam vědomě protlačoval. Nevědomky mu z logiky věci rodinné vazby párkrát pomohly: například k získávání kontaktů v uměleckých kruzích nebo k příležitosti začít spolupracovat s Československou televizí.

Naopak za normalizace se stalo jméno Jiřího Suchého v masových sdělovacích prostředcích tabu, protože v roce 1968 podepsal výzvu *Dva tisíce slov* a později odmítl vyhovět žádostem vládnoucí Komunistické strany Československa o zařazení politické satiry do repertoáru

Semaforu. Nelibost, do níž upadl Jiří Suchý, se částečně odrazila i v profesním životě Ondřeje Suchého: nebylo totiž žádoucí, aby se objevoval v pořadech vzniklých v rámci pražského studia Československé televize. Následně tedy přešel do studia v Ostravě, pro které v letech 1985 až 1995 natáčel zábavný pořad *Kavárnička dříve narozených*. Smyslem programu bylo připomenout pozapomenuté umělce z první republiky, potažmo 50. až 60. let 20. století. Ostatně za podobným účelem Suchý dodnes přispívá články do časopisů *RETRO* a *Rytmus života*.

Nejen z recenzí jeho knih a pořadů je zřejmé, že ač se Suchý věnoval převážně umělecké činnosti, kde po sobě zanechal stopu jako textař nebo kreslíř, také v oblasti novinářiny patřil k nejvýraznějším osobnostem své doby. Zjistil mimo jiné nové informace o údajné kolaboraci Vlasty Buriana s nacisty a společně s Vladimírem Justem se v 90. letech 20. století zasloužili o Burianovu soudní rehabilitaci. Na pravou míru potom uvedl fámy okolo herečky Hany Vítové a ve svých knihách přinesl do té doby neznámá fakta o životě Jana Wericha v zahraničí.

Ve zmíněné umělecké sféře se proslavil texty písní Chytila jsem na pasece žízalu nebo Zobali vrabci, zobali. Za zmínku stojí i jeho kreslené vtipy převážně s myší tematikou. Od 80. let 20. století se věnuje především literatuře faktu: zpracoval životopisy Oldřicha Nového, Ljuby Hermannové, Felixe Holzmann a dalších. Známy je rovněž tvorbou pro děti: ať už texty písní pro Dagmar Patrasovou, tak scénáři k někdejšímu televiznímu pořadu *Malý televizní kabaret*.

Vzhledem k tomu, jak pozoruhodný život Ondřej Suchý prožil a čím přispěl (nejen) žurnalistice, si dovoluji tvrdit, že tato ucelená monografie, která dosud chyběla, má svůj význam a svoji odbornou hodnotu. Mnoho kapitol (převážně o umělecké činnosti) navíc bylo kráceno, takže se nabízí toto téma rozpracovat ještě detailněji mimo univerzitní prostředí, a tedy jazykově a formátováním méně svázaným stylem.

Summary

As a journalist, Ondřej Suchý is especially famous for his extensive knowledge of culture, especially of the 1930s–1960s period. He brings forward new information of the artists' lives himself: he draws from his own extensive archive, he keeps in touch with his contacts abroad and he is able to make a connection with famous people, which is in turn advantageous for the editorial offices he has worked for (*Svobodné slovo*, *Kino* etc.) He has always managed to persuade even the most famous of people to give him an interview. Miloš Forman or Waldemar Matuška actually came to talk to Suchý in Šemanovice in person. As a presenter he always tried to establish a friendly atmosphere, he never favoured sensationalism, he did not need to prove his ego in front of the cameras and he would always put emphasis on giving his guests the space to speak. He found his own style which made him special; it is hardly reasonable to assume that everyone can be an investigative journalist like Sabina Slonková or an uncompromising presenter like Václav Moravec or Martin Veselovský.

The fact that he wanted to create (and not destroy) would, in the totalitarian regime, reflect also in his attitude towards the Communist party. Suchý belonged among the so-called silent majority – he did not challenge the regime unnecessarily, he was not involved in the dissent but he did defy some of the absurd censorship measures several times. As a journalist, he never delved into politics; he would always hold onto culture and humour. Because of that he had quite a lot of freedom, all things considered.

Jiří Suchý, his older brother, is a founding member of Semafor. Therefore, one of the aims of this diploma thesis was to find out how big an impact their relationship had on the works of Ondřej Suchý. Ondřej Suchý also worked on the programme for Semafor for a short time but mostly he had his own path and there was no conscious nepotism from his famous brother's side. However, him being related to Jiří Suchý definitely helped him a couple of times when it came to gaining contacts in the artistic circles or an opportunity to start co-operating with the Czechoslovakian television. On the other hand, in the times of normalisation, the name of Jiří Suchý became a taboo in the media, as he signed the *Dva tisíce slov* appeal in 1968 and later refused to comply with the requests of the ruling Czechoslovakian communistic party to make political satire a part of Semafor's repertoire. The disapproval of Jiří Suchý had some impact

on Ondřej Suchý's professional life, too; he was not allowed to appear in the programmes made by the Prague division of the Czechoslovakian television. He then transferred to the Ostrava studio and recorded his show *Kavárnička dříve narozených* there from 1985 to 1995. The point of the programme was to remind the viewers of the forgotten artists of the First Republic and the 1950s and 1960s. In fact, this is still the topic of his current articles for magazines *RETRO* and *Rytmus života*.

The reviews of his books and programmes make it obvious that despite the fact that Suchý mainly concentrated on artistic work as a lyric writer or a cartoonist, he was also one of the most important persons of his time when it came to newswriting. Among many other things, he found out some new information about an alleged collaboration of Vlasta Burian with the Nazis and along with Vladimír Just he helped obtain the legal rehabilitation of Burian in the 1990s. He also corrected the gossip surrounding the actress Hana Vítová and his books helped uncover some previously unknown facts of Jan Werich's life abroad.

As an artist he became famous for writing the lyrics to the songs Chytila jsem na pasece žížalu or *Zobali vrabci, zobali*. His cartoon jokes on the topic of mice are also worth a mention. Since the 1980s he's devoted his time mainly to writing nonfiction; he has compiled the biographies of Oldřich Nový, Ljuba Hermannová, Felix Holzmann and others. He is also known for his work for children, whether these are the lyrics to Dagmar Patrasová's songs or the screenplay for the erstwhile TV programme *Malý televizní kabaret*.

Considering what a remarkable life Ondřej Suchý has had and how much he's aided domestic journalism, I am confident in saying that this self-contained monograph, which has not been done before, has its merit and expert value. Many of the chapters (mainly regarding his artistic work) have been cut short so there is a possibility to work on them in more detail outside of the academic sphere, which would allow me to be less bound to the rules of linguistics and formatting.

Seznam literatury a pramenů

Citované články z tištěných médií a webových stránek:

ADLER, Petr. KNIHA: Odposlechy aneb Já na bráču. In: *Neviditelný pes* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: https://neviditelnypes.lidovky.cz/kultura/kniha-odposlechy-aneb-ja-na-brachu.A121118_121221_p_kultura_wa

ADLER, Petr. KNIHA: Pan Werich z Kampy. In: *Neviditelný pes* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: https://neviditelnypes.lidovky.cz/kultura/kniha-pan-werich-z-kampy.A111120_102824_p_kultura_wag

ADLER, Petr. POVÍDÁNÍ: Miroslav Horníček v Šemanovicích. In: *Neviditelný pes* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: https://neviditelnypes.lidovky.cz/kultura/povidani-miroslav-hornicek-v-semanovicich.A180430_164533_p_kultura_wag

ANDRLE, Petr. GLOSA: Medvědí služba nejen Janu Werichovi. In: *Neviditelný pes* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: https://neviditelnypes.lidovky.cz/kultura/glosa-medvedi-sluzba-nejen-janu-werichovi.A111130_100620_p_kultura_wag

BYSTROV, Michal. Miki Volek: Podivín, feťák a smutná postava, na kterou si opilci v hospodě ukazovali. Ale také geniální showman. In: *Reflex.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.reflex.cz/clanek/causy/74207/miki-volek-podivin-fetak-a-smutna-postava-na-kterou-si-opilci-v-hospode-ukazovali-ale-take-genialni-showman>

Cenzura médií skončila v Československu oficiálně před třiceti lety. In: *Idnes.cz* [online]. [cit. 2021-04-05]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/zpravy/mediahub/cenzura-konce-ceskoslovensko.A200327_084819_mediahub_jpl

CINGER, František. Spisovatel Ondřej Suchý o panu Voskocovi z Manhattanu. In: *Novinky.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.novinky.cz/kultura/clanek/spisovatel-ondrej-suchy-o-panu-voskocovi-z-manhattanu-40023295>

CINGER, František. Werich je fenomén, jedním stoletím neskončil. *Právo*, 12. 11. 2011, s. 18. ISSN 1211-2119

COUFALOVÁ, Martina. Nostalgický vepřín. *Reflex*, 22. 10. 1998, str. 30. ISSN 0862-6634

ČERNOCKÁ, Petra. Poradna Petry Černocké. *Sedmička*, 23. 3. 2017, s. 10. ISSN 1210-1168. ISSN 1805-3882

DVOŘÁK, Daniel. Felix Slováček vypráví: První sex s Dádou! In: *ŽENA-IN* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://zena-in.cz/clanek/felix-slovacek-vypravi-prvni-sex-s-dadou?param=kategorie&val=rozhovory>

FENCL, Ivo. Bratr má svůj semafor, já zase vsadil na děti. *Domažlický deník*, 3. 2. 2006, s. 24. ISSN 1210-9215.

HOFMANNOVÁ, Karla. Netopýr v Brně je rozporuplný, ale vtipný. *Hudební rozhledy*, 1. 2. 2010, s. 26. ISSN 0018-6996

HÖSCHLOVÁ, Hana. Růžový idol dětí slaví 30 let: Žízala Júlie vydělala Patrasové miliony! Jenže v její kapse neskončily. In: *Blesk.cz* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.blesk.cz/clanek/celebrity-ceske-celebrity/388646/ruzovy-idol-deti-slavi-30-let-zizala-julie-vydělala-patrasove-miliony-jenze-v-její-kapse-neskoncily.html>

Chat: Ondřej Suchý – Dobré ráno. In: *Česká televize* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.ceskatelevize.cz/porady/10435049455-dobre-rano/412236100071075/chat/3725-ondrej-suchy/>

- CHMEL DENČEVOVÁ, Ivana a Rostislav TAUD. *Tenisový kurt nacisti Burianovi zakázali! Co všechno si Bohéma ještě upravila?* [online]. In: . [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://dvojka.rozhlas.cz/tenisovy-kurt-nacisti-burianovi-zakazali-co-vsechno-si-bohema-jeste-upravila-7455287>
- JANEČKOVÁ, Zuzana. Jak žijeme. *Magazín Mladé fronty DNES*, 26. 6. 2003, s. 18. ISSN 1210-1168.
- JAROŠOVÁ, Jitka. Práce Ondřeje Suchého nese své ovoce. *Zlínské noviny*, 13. 3. 2003, s. 19. ISSN 1212-1703.
- JIRKŮ, Irena. Utečeme na jih, nebo na sever? *Mladá fronta DNES – příloha VÍKEND*, 26. 8. 2000, s. 1. ISSN 1210-1168.
- JOSEFOVÁ, Hana. Jaroslav Suchý hrál divadlo, vynalézal, byl členem orchestru i točil filmy. In: *Plzeňský deník* [online]. [cit. 2021-02-12]. Dostupné z: https://plzensky.denik.cz/kultura_region/jaroslav-suchy-hral-divadlo-vynalezal-byl-clenem-orchestru-i-tocil-filmy-20151221.html
- KALIVODOVÁ, Kateřina. Ondřej Suchý otevře vlastní virtuální galerii. In: *Topvip.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.topvip.cz/celebrity/ondrej-suchy-otevre-vlastni-virtualni-galerii>
- KAMBERSKÝ, Jakub. Jak Ondřej Suchý potkal cirkus. *Týdeník rozhlas*, 18. 9. 2017, s. 7. ISSN 1213-2098.
- KARÁSKOVÁ, Ivana. Můj táta Felix Holzmann. *Magazín Mladé fronty*, 6. 10. 2016, str. 24. ISSN 1210-1168.
- Když nám bylo 20... *Blesk magazín*, 8. 6. 2012, s. 6. ISSN 1210-5341.
- KNAPÍK, Jiří. *Únor a kultura: Sovětizace české kultury 1948-1950*. Praha: Libri, 2004. ISBN 9788072772124. Str. 146
- KOBRA KUČERA, Josef. Ondřej Suchý provozuje deset řemesel. *Slovo*, 12. 11. 1999, s. 5. ISSN 1211-6416.
- KOJZAR, Petr. Ondřej Suchý: Obdiv ke klaunům mě nikdy neopustil. In: Haló noviny [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <http://www.halonoviny.cz/articles/view/46017071>
- KOLÁŘ, Jan. Útržky z paměti (II) Semafor, Viola, Paříž. In: *Divadelní noviny* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.divadelni-noviny.cz/utrzky-z-pameti-ii-semafor-viola-pariz>
- KOLOC, Tomáš. Ondřej Suchý: Zatímco u mě převládá skepse, můj sourozenec hýří optimismem. In: *Kulturní noviny* [online]. [cit. 2021-02-12]. Dostupné z: <https://www.kulturni-noviny.cz/nezavisle-vydavatelске-a-medialni-druzstvo/archiv/online/2016/38-2016/ondrej-suchy-zatimco-u-me-prevlada-skepse-muj-sourozenec-hyri-optimismem>
- KOUKALOVÁ, Barbora. Ondřej Suchý o kampani Zachraň dědka: Je to vulgární a fotka s koblihou trapná, berte na nás ohled! In: *Expres.cz* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: https://www.expres.cz/celebrity/karantena-koronavirus-coronavirus-covid-19-jiri-madl-zachran-dedka-zachran-babu-ondrej-suchy.A200319_230146_dx-celebrity_bk
- KOUŘÍMSKÝ, Vojtěch. Stáří: Vzpomínky a přítomnost. *Pubweb.cz* [online], 11. 6. 2007. [vid. 2021-04-08]. Dostupné prostřednictvím Newton media z: <https://bit.ly/3sWFLiC>
- KOUTSKÝ, Pavel. Recenze: Jak jsem potkal cirkus – Ondřej Suchý znovu dokazuje, že je génus vyprávění. In: *Idnes.cz* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/zpravy/mediahub/recenze-jak-jsem-potkal-cirkus-ondrej-suchy-znovu-dokazuje-ze-je-genius-vypraveni.A170731_1003636_mediahub_imp
- KOVAŘÍK, Petr. Suchého stále lepší a ještě lepší Nepil. *Plzeňský deník*, 5. 2. 2009, s. 22. ISSN 1210-5139
- KOVAŘÍKOVÁ, Blanka. Loutkář recesista aneb Potrefený tatínek Jiřího Suchého. *Právo – Víkend*, 4. 12. 2015, s. 17. ISSN 1211-2119.

KÜTNER, Dušan. OBRAZEM: Semaforická Nostalgická myš v Šemanovicích znovu ožívá. In: *E15.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.e15.cz/magazin/obrazem-semaforska-nostalgicka-mys-v-semanovicich-znovu-oziva-1371395>

KVASNIČKA, Jakub a Pavel BAROCH. Sex, drogy, alkohol. *Týden*, 9. 1. 2017, s. 32. ISSN 1210-9940.

LEJSKOVÁ, Michaela. Ondřej Suchý - spisovatel, textař, publicista. In: *Profesní magazín Best of* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.ibestof.cz/media-a-literatura/ondrej-suchy---spisovatel-textar-publicista.html>

LEJSKOVÁ, Michaela. Ondřej Suchý - novinář, spisovatel. In: *MENSTYLE* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.menstyle.cz/spolecnost/ondrej-suchy---novinar-spisovatel.html>

MACHALICKÁ, Jana. Netopýr, Batman i Vlasta Burian. *Lidové noviny*, 28. 1. 2010, str. 9. ISSN 0862-5921.

MAIXNEROVÁ, Tereza. Chtěl jsem být čímkoli, jen ne mladším bratrem Jiřího, říká Ondřej Suchý. *Mladá fronta DNES*, 2. 2. 1999, s. 3. ISSN 1210-1168.

MF DNES a její čtenáři. *Mladá fronta DNES*, 11. 3. 2003, s. 10. ISSN 1210-1168.

MORAVEC, Martin. Spor o jednu karikaturu. *Magazín Mladé fronty DNES*, 27. 9. 2018, s. 28. ISSN 1210-1168.

Nápadité písničky bratrů Jiřího a Ondřeje Suchých. *Večerník Praha*, 5. 11. 2002, s. 19. ISSN 1210-1117.

NEKVAPIL, Václav. Myši mrtvolky mě děsí. *Sedmička*, 27. 9. 2012, s. 28. ISSN 1805-3882.

Odhalení! Ondřej Suchý představil svou další lásku. In: *Týden.cz* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: https://www.tyden.cz/rubriky/odhaleni-ondrej-suchy-predstavil-svou-dalsi-lasku_358627.html?showTab=nejnovejsi

O Haně Vítové podle pravdy. In: *Literární kavárna* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: <https://kavarna.mall.cz/detail/o-hane-vitove-podle-pravdy>

OKTÁBCOVÁ, Simona. Skončila kvůli čepici. *TV Revue*, 2. 6. 2004, s. 10. ISSN 1212-2998

Oldřich Nový (†83) umíral opuštěný: Nechtěl, aby ho fanoušci viděli stárnout! In: *Aha!* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.ahaonline.cz/clanek/retro-skandaly-aneb-legendy-pod-lupou/84428/oldrich-novy-83-umiral-opusteny-nechtel-aby-ho-fanousci-videli-starnout.html>

Ondřej Suchý: Nemám si nač stěžovat. *Listy hlavního města Prahy* [online], 11. 1. 2007, s. 1. [vid. 2021-04-08]. Dostupné prostřednictvím Newton media z: <https://bit.ly/39TIYj0>

Ondřej Suchý on-line odpovídal čtenářům Deníku. In: *Knížní klub* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.knizniklub.cz/literarni-kavarna/rozhovory/Ondrej-Suchy-online-rozhovor.html>

O pořadu Bazárek pro pamětníky. In: *Český rozhlas Dvojka* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://dvojka.rozhlas.cz/bazarek-pro-pametniky-7230877/o-poradu>

PÁVEK, Pavel. Sním o muzeu české zábavy, říká Ondřej Suchý. *Mladá fronta DNES*, 1. 11. 2002, s. 3. ISSN 1210-1168

RAZÁKOVÁ, Lucie. Hrob génia Járy Cimrmana objeven v Šemanovicích. *Mělnický deník*, 8. 1. 2001, s. 4. ISSN 1212-5849.

RICHTER, Ota. Jak podrazit nohu letícímu času. *Fotografie magazín*, 21. 7. 2004, s. 11. ISSN 1211-0019.

ROSENDORF, Jiří. O klacíkách pana „Jaši“. *Xantypa*, 27. 1. 2016, s. 70. ISSN 1211-7587.

RUBÁŠ, Michal. I skála má svá úskalí. In: *Chatar-chalupar.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.chatar-chalupar.cz/i-skala-ma-sva-uskali/>

- SLOMEK, Jaromír. Recenze. *Lidové noviny*, 1. 3. 2005, s. 8. ISSN 0862-5921.
- SLOMEK, Jaromír. V +V ze soukromé sbírky. *Lidové noviny*, 21. 6. 2001, s. 20. ISSN 0862-5921.
- SMÍŠEK, Zdeněk. Jak ve skalách bydlí Ondřej Suchý. In: *Novinky.cz* [online]. [cit. 2021-04-08]. Dostupné z: <https://www.novinky.cz/bydleni/jak-bydli-vip/clanek/jak-ve-skalach-bydli-ondrej-suchy-40209063>
- SPÁČILOVÁ, Mirka. Můj velký bratr Jiří Suchý. *Magazín Víkend DNES*, 1. 10. 2011, s. 26. ISSN 1210-1168.
- SPÁČILOVÁ, Mirka. Ondřej Suchý ožívuje legendy. In: *Idnes.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/kultura/literatura/ondrej-suchy-ozivuje-legendy.A051031_182247_show_tipy_gra
- SUCHÝ, Ondřej. Bože, to byl frajer. *Mladá fronta DNES – příloha Víkend*, 6. 6. 2009, s. 2. ISSN 1210-1168.
- SUCHÝ, Ondřej. Kapitola 6: Fotografie se slavným člověkem. In: *Ondřej Suchý – spisovatel* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: http://ondrej-suchy.cz/pamet_os/kapitola-6-fotografie-se-slavnym-clovekem
- SUCHÝ, Ondřej. Jak mi Karel Gott vstupoval do života. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: http://www.semanovice.cz/dokumenty/webclanky12774/suchy_Gott70.pdf
- SUCHÝ, Ondřej. Když Bardotka fandila české vísce. *Rytmus života*, 1. 6. 2020, s. 48. ISSN 1211-5649.
- SUCHÝ, Ondřej. Míval jsem trému. *TV Revue*, 17. 9. 2003, s. 8. ISSN 1212-2998
- SUCHÝ, Ondřej. OBŽALOVANÝ (3/3). In: *Pozitivní noviny* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.pozitivni-noviny.cz/cz/clanek-2008010030>
- SUCHÝ, Ondřej. Odhalená tajemství z jeho života. *Rytmus života*, 1. 2. 2021, s. 46. ISSN 1211-5649
- SUCHÝ, Ondřej. Ondřej Suchý: Leptokarie bez Savvase Vojatzoglu. In: *Pozitivní noviny* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.pozitivni-noviny.cz/cz/clanek-2006120677>
- SUCHÝ, Ondřej. O štěstí a smutech I. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/index.php?page=020&lang=cz&dt=17630&kt=8>
- SUCHÝ, Ondřej. Proč píšu do bulváru. In: *Ondřej Suchý - spisovatel* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <http://ondrej-suchy.cz/zpravy-poznamky/proc-pisu-do-bulvaru/>
- SUCHÝ, Ondřej. Waldemar v očích pubertáka. In: *Semafor – Jiří Suchý* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: <https://semafor.wdr.cz/main.php?left=274&top=13&profil=rece&sablona=4&detail=1&tema=88>
- SUCHÝ, Ondřej. Známí - neznámí – Jiří Šlitr. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/index.php?page=030&lang=cz&dt=1253&kt=4&psy=3302.39990234375>
- SUCHÝ, Ondřej. Zpráva o dvou knížkách. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/index.php?page=020&lang=cz&dt=1807&kt=8&psy=158.39999389648438>
- SUCHÝ, Ondřej. Zprávy z domova 8. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/index.php?page=010&lang=cz&dt=17925>
- SVOBODA, Samuel. Ondřej Suchý: Rozhodl jsem se minimálně vystupovat na veřejnosti. In: *Topvip.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.topvip.cz/celebrity/ondrej-suchy-rozhodl-jsem-se-minimalne-vystupovat-na-verejnosti>
- SVOBODA, Samuel. Ondřej Suchý o bratrovi: Náš vztah je nádherný a máme se moc rádi. In: *Topvip.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.topvip.cz/celebrity/ondrej-suchy-o-bratrovi-nas-vztah-je-nadherny-a-mame-se-moc-radi>

- Suchý odkryl tajemství filmových hvězd. In: *Idnes.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://www.idnes.cz/kultura/literatura/suchy-odkryl-tajemstvi-filmovych-hvezd.A040624_113453_literatura_gra
- ŠORELOVÁ, Magdalena. Domino. In: *Český rozhlas Dvojka* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://dvojka.rozhlas.cz/domino-7230911>
- ŠTICHOVÁ, Kateřina. Bratr principála Semaforu Jiřího Suchého: Utápí se v depresích! In: *Aha!* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.ahaonline.cz/clanek/zhave-drby/149900/bratr-principala-semaforu-jiriho-suheho-utapi-se-v-depresich.html>
- TEICHMAN, Václav. Muž, který učil bezbranné myslet. *Hospodářské noviny*, 5. 6. 2008, s. 11. ISSN 0862-9587
- VAŠÁK, Marcel. Ondřej Suchý: Setkání s Hanou Hegerovou byl pro mě pokaždé svátek. In: *Topvip.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.topvip.cz/celebrity/ondrej-suchy-setkani-s-hanou-hegerovou-byl-pro-me-pokazde-svatek>
- VAŠÁK, Vašek. Kavárnička dříve narozených. *Týdeník Televize*, 7. 6. 2016, s. 18. ISSN 1211-7625.
- Vlasta Burian. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Vlasta_Burian
- Vlasta Burian - král komiků a mistr improvizace. In: *Česká televize* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://ct24.ceskatelevize.cz/kultura/1464373-vlasta-burian-kral-komiku-a-mistr-improvizace>
- VLASTNÍK, Jiří. Jak přežít: nepít, nekouřit, nesportovat. *Severočeské noviny*, 6. 4. 2000, s. 23. ISSN 1210-6291.
- VLASTNÍK, Jiří. Jo, bývalo tam veselo. *Tep regionu*, 9. 11. 2005, s. 16. ISSN 1801-1667.
- VLASTNÍK, Jiří. Rozhlasový Robinson na ostrově nostalgie. In: *Týdeník Rozhlas* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.radioservis-as.cz/archiv02/2202/22titul.htm>
- VLASTNÍK, Jiří. TŘI ŽIVOTY hvězdy. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. [cit. 2021-04-04]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/dokumenty/webclanky1755/revue72.jpg>
- VLASTNÍK, Jiří. Z kavárničky do kokořínských skal, *Tep regionu*, 18. 5. 2005, s. 6. ISSN 1801-1667
- WALTEROVÁ, Barbora. Ondřej Suchý: Baví mě mapovat osudy zapomenutých hvězd. *Berounský týden*, 18. 9. 2018, s. 6. ISSN 2570-9712
- ZABADALOVÁ, Veronika. Divadlo bratry Suché spojuje. In: *Deník.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.denik.cz/umeni/divadlo-bratry-suche-spojuje20090225.html>
- ZABADALOVÁ, Veronika. Jiří Suchý s bratrem vesele zavzpomínají. *Brněnský deník*, 7. 2. 2009, s. 14. ISSN 1802-0887.
- ZVĚŘINA, Pavel. Pionýrský organizace. In: *TOTALITA.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <http://www.totalita.cz/vysvetlivky/po.php>
- ŽIDEK, Václav. Ondřej Suchý - Václav R. Židek: Pozitivní dvojrozhovor o narozeninách. In: *Pozitivní noviny* [online]. [cit. 2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.pozitivni-noviny.cz/cz/clanek-2000110001>

Citovaná literatura:

BYSTRÝ, Tomáš. *Publicistický rozhovor a jeho uplatnění v současném vysílání Českého rozhlasu I - Radiožurnálu*. Praha, 2012. Bakalářská práce. Univerzita Karlova v Praze. Vedoucí práce PhDr. Josef Maršík, CSc.

DUDEK, Oldřich a Ondřej SUCHÝ. *Houpačka pro 17*. Praha: Práce, 1978. ISBN 24-121-78.

Etický kodex. In: *Syndikát novinářů České republiky* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.syndikat-novinaru.cz/o-nas/etika/eticky-kodex/>

Kodex ČT. In: *Česká televize* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.ceskatelevize.cz/vse-o-ct/kodex-ct/>

KOLÁČKOVÁ, Adéla. *Žánry v tištěných médiích: Soubor publicistických interview určených pro rubriku Svět vůni časopisu Grand zdraví a krása*. Brno, 2008. Bakalářská práce. Masarykova univerzita. Vedoucí práce Mgr. Lenka Waschková Císařová.

KOLEKTIV AUTORŮ. *Souboj slova a obrazu s mocnými*. Praha: Klub novinářů Pražského jara, 2013.

SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. *Odposlechy, aneb, Já na bráchu*. Praha: Ikar, 2012. ISBN 978-80-249-2022-1.

SUCHÝ, Ondřej. *Myšmaš nostalgických myší*. Praha: Omega, 2015. ISBN 978-80-7390-306-0.

SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátniku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6.

SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2.

SUCHÝ, Ondřej. *Vlasta Burian na každý pád*. Praha: Melantrich, 1989. ISBN 80-7023-009-6

VÍTKOVÁ, Eva. *Kabaret Červená sedma ve světle materiálů archivu Českého rozhlasu*. Praha, 2012. Bakalářská práce. Univerzita Karlova v Praze. Vedoucí práce Prof. PhDr. Marta Ottlová.

Citované rozhlasové pořady:

DVOŘÁK, Libor. Česká reflexe díla Bulata Okudžavy. In: *Studio STOP* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas 6, 30. 12. 2012, 22:10.

Historiky spisovatele a textáře Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 13.04.2016 [cit.2020-05-16]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=4Zwfl2zOwSY>. Kanál uživatele Český rozhlas

KRÁL, Petr. Rozhovor s divadelním a mediálním kritikem Vladimírem Justem. In: *Host radiožurnálu* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas Radiožurnál, 14. 01. 2016, 10:05.

Ondřej Suchý: Při psaní knihy Pan Voskovec z Manhattanu nám pomohl Facebooku. In: Youtube [online]. 07.01.2017 [cit.2020-05-17]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=RCN1CtYszzM>. Kanál uživatele Český rozhlas Radiožurnál

ROSÁK, Jan. Ondřej Suchý na Tandemu. In: *Tandem* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas Region – Středočeský kraj, 28. 12. 2011, 09:04.

ROSÁK, Jan. Ondřej Suchý - novinář, moderátor a spisovatel. In: *Rádio vašeho kraje* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://regiony.rozhlas.cz/ondrej-suchy-novinar-moderator-a-spisovatel-7422119>

Rozhovor s Yvonne Přenosilovou. In: *Host na severu* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas Sever, 12. 7. 2010, 10:15.

SKALKA, Miloš. Host: Ondřej Suchý. In: *Noční proud* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas 2 – Praha, 19. 9. 2012, 23:00.

VÝBORNÁ, Lucie. Rozhovor s Jitkou Molavcovou. In: *Host radiožurnálu* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas 1 – Radiožurnál, 20. 06. 2013, 10:05

VÝBORNÁ, Lucie. Rozhovor s Ondřejem Suchým. In: *Host radiožurnálu* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas 1 – Radiožurnál, 29. 12. 2011, 10:05.

Citované televizní pořady a dokumenty:

1. Jiří Suchý a Ondřej Suchý - Show Jana Krause 1. 3. 2017. In: Youtube [online]. 01.03.2017 [cit.2021-03-04]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=wllsR8TYmIE&ab_channel=ShowJanaKrause

13. komnata Ondřeje Suchého [TV dokument]. Režie: Vít OLMER. Česká televize, 2018.

Bigbít – Začátek zlatého věku rock 'n' rollu u nás a & Olympic [TV dokument]. Režie: Zdeněk SUCHÝ. Česká televize, 1998.

Kam zmizel ten starý song – Ondřej Suchý [TV pořad]. Režie: Rudolf TESÁČEK. Česká televize, 2005.

Kavárnička dříve narozených – 42. díl [TV pořad]. Režie: Petr ŠAMÁNEK. Česká televize Ostrava, 1993.

Kavárnička dříve narozených – 45. díl [TV pořad]. Režie: Petr ŠAMÁNEK. Česká televize, 1993.

Kavárnička dříve narozených – 58. díl [TV pořad]. Režie: Petr ŠAMÁNEK. Česká televize Ostrava, 1995.

Kavárnička dříve narozených– tentokrát poněkud netradiční (o tvůrcích a divácích) [TV pořad]. Režie: Alois MÜLLER. Československá televize Ostrava, 1989.

Lehce s životem se prát [dokumentární film]. Scénář a režie Olga SOMMEROVÁ. Česko, 2019

Na počátku byla loutka. In: Youtube [online]. 05.02.2016 [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=-ub26Yr-wUs&ab_channel=V%C3%A1clavFo%C5%99t. Kanál uživatele Václav Fořt.

Nesmrtelný život a smrt Mikiho Volka, rokenrolového krále [TV dokument]. Režie: Igor CHAUN. Česká televize, 1997.

Minuty Ondřeje Suchého – Karikatury. In: Youtube [online]. 06.11.2020 [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=VSooO3Br_X0&ab_channel=MinutyOnd%C5%99ejeSuch%C3%A9ho. Kanál uživatele Minuty Ondřeje Suchého.

Minuty Ondřeje Suchého – Pouze o myších. In: Youtube [online]. 28.01.2021 [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=YT2nSDTXKoc>. Kanál uživatele Minuty Ondřeje Suchého.

ŠÍP, Karel. Životopisy slavných. In: *Všechnopárty* [TV pořad]. Režie: Viktor POLESNÝ. Česká televize, 2009. Dostupné též z: <https://www.cesktelevize.cz/porady/10090925908-vsechnoparty/209522161600017/>

Uprostřed běhu – Ondřej Suchý [TV dokument]. Režie: Jiří VONDRÁK. Česká televize, 2007.

Života myšmaš Ondřeje Suchého. In: Youtube [online]. 24.10.2017 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=oE-Ti5wAUrc&feature=emb_title. Kanál uživatele Václav Fořt

Další použité zdroje:

Banánové rybičky – Alena Klenot a Ondřej Suchý. In: Youtube [online]. 04.08.2019 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=qcv2JpmG1nA>. Kanál uživatele Ondřej Syrový

ČEPKOVÁ, Markéta. *Každodennost novináře v letech 1970 – 1990*. Praha, 2013. 73 s. Diplomová práce (Mgr.) Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Katedra mediálních studií. Vedoucí diplomové práce Doc. PhDr. Barbara Köpplová, CSc.

Minuty Ondřeje Suchého 1. In: Youtube [online]. 16.10.2019 [cit.2020-05-22]. Dostupné z: <https://www.youtube.com/watch?v=18kEjwMYqqc>. Kanál uživatele Minuty Ondřeje Suchého

KOLÁŘ, Jan a Ondřej SUCHÝ. *Podoby podivuhodného muže: (8x Jiří Šlitr)*. Praha: Novinář, 1990. ISBN 80-7077-252-2.

KOLEKTIV AUTORŮ. *Od mikrofonu k posluchačům: Z osmi desetiletí českého rozhlasu*. Praha: Český rozhlas, 2003. ISBN 80-86762-00-9.

KÖPPLOVÁ, Barbara, WOLÁK, Radim a kol. *Česká média a společnost v 60. letech*. Praha: Radioservis, 2008. 170 s. ISBN 978-80-86212-94-4.

KŘIVÁNKOVÁ, Alena. *Dějiny československé žurnalistiky. IV. díl: Český a slovenský tisk v letech 1944–1987*. Praha: Novinář, 1989. ISBN 80-7077-036-8.

MACKŮ, Lucie. *Novinář a jeho pracovní prostředí (na příkladu vydavatelského domu Mafra)*. Praha: Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut komunikačních studií a žurnalistiky, Katedra mediální studia, 2010. 143 s. Vedoucí diplomové práce Prof. PhDr. Jan Jiráček, Ph.D.

Osobnosti: SUCHÝ, Jaroslav, LD, Praha. *Databáze českého amatérského divadla* [online]. [cit. 2021-4-26]. Dostupné z: <https://www.amaterskedivadlo.cz/main.php?data=osobnost&id=5125>

Soubory: DIVADLO DĚDEČKA TADEÁŠE. *Databáze českého amatérského divadla* [online]. [cit. 2021-4-26]. Dostupné z: <https://www.amaterskedivadlo.cz/main.php?data=soubor&id=9131>

SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. *Pan Voskovec z Manhattanu*. Praha: Ikar, 2016. ISBN 978-80-249-3263-7.

SUCHÝ, Ondřej. *Aluminiový klíček Felixe Holzmann*. Praha: Modrý stůl, 2008. ISBN 978-80-903471-6-8.

SUCHÝ, Ondřej. *Exkurze do království grotesky*. Praha: Práce, 1981. ISBN 24-008-81.

SUCHÝ, Ondřej. *Charles Chaplin*. Praha: Horizont, 1989. ISBN 40-013-89.

SUCHÝ, Ondřej. Karel Šíp hostem Nostalgického muzea zábavy. In: *Nostalgické muzeum zábavy* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas 2 – Praha, 16. 2. 2010, 16:20.

SUCHÝ, Ondřej. Když se role otočí aneb Zaskočený moderátor. In: *Nostalgické muzeum zábavy* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas 2 – Praha, 2. 11. 2014, 11:00.

SUCHÝ, Ondřej. Richard Genzer a Michal Suchánek v Nostalgickém muzeu zábavy. In: *Nostalgické muzeum zábavy* [rozhlasový pořad]. Český rozhlas 2 – Praha, 31. 12. 2019, 21:00.

Institut komunikačních studií a žurnalistiky FSV UK
Teze MAGISTERSKÉ diplomové práce

TUTO ČÁST VYPLŇUJE STUDENT/KA:

<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td style="padding: 2px;">Příjmení a jméno diplomanta: Bc. Marek Hedbávný</td> <td rowspan="4" style="text-align: center; vertical-align: middle;"> <table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td colspan="2" style="text-align: center;">Univerzita Karlova</td> <td colspan="2" style="text-align: center;">Fakulta sociálních věd</td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">Došlo dne:</td> <td style="text-align: center; padding: 2px;">30 -05- 2019</td> <td style="text-align: center; padding: 2px;">-1-</td> <td></td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">Čj:</td> <td style="text-align: center; padding: 2px;">255</td> <td style="text-align: center; padding: 2px;">Příloh:</td> <td></td> </tr> <tr> <td colspan="4" style="padding: 2px;">Přidělena:</td> </tr> </table> </td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">Imatrikulační ročník diplomanta: 2018/2019</td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">E-mail diplomanta: Marek.Hedbavny@seznam.cz</td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">Studijní obor/forma studia: ZN (7202T006)/prezenční</td> </tr> </table>	Příjmení a jméno diplomanta: Bc. Marek Hedbávný	<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td colspan="2" style="text-align: center;">Univerzita Karlova</td> <td colspan="2" style="text-align: center;">Fakulta sociálních věd</td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">Došlo dne:</td> <td style="text-align: center; padding: 2px;">30 -05- 2019</td> <td style="text-align: center; padding: 2px;">-1-</td> <td></td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">Čj:</td> <td style="text-align: center; padding: 2px;">255</td> <td style="text-align: center; padding: 2px;">Příloh:</td> <td></td> </tr> <tr> <td colspan="4" style="padding: 2px;">Přidělena:</td> </tr> </table>	Univerzita Karlova		Fakulta sociálních věd		Došlo dne:	30 -05- 2019	-1-		Čj:	255	Příloh:		Přidělena:				Imatrikulační ročník diplomanta: 2018/2019	E-mail diplomanta: Marek.Hedbavny@seznam.cz	Studijní obor/forma studia: ZN (7202T006)/prezenční	
Příjmení a jméno diplomanta: Bc. Marek Hedbávný	<table border="1" style="width: 100%; border-collapse: collapse;"> <tr> <td colspan="2" style="text-align: center;">Univerzita Karlova</td> <td colspan="2" style="text-align: center;">Fakulta sociálních věd</td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">Došlo dne:</td> <td style="text-align: center; padding: 2px;">30 -05- 2019</td> <td style="text-align: center; padding: 2px;">-1-</td> <td></td> </tr> <tr> <td style="padding: 2px;">Čj:</td> <td style="text-align: center; padding: 2px;">255</td> <td style="text-align: center; padding: 2px;">Příloh:</td> <td></td> </tr> <tr> <td colspan="4" style="padding: 2px;">Přidělena:</td> </tr> </table>		Univerzita Karlova		Fakulta sociálních věd		Došlo dne:	30 -05- 2019	-1-		Čj:	255	Příloh:		Přidělena:							
Univerzita Karlova			Fakulta sociálních věd																			
Došlo dne:			30 -05- 2019	-1-																		
Čj:		255	Příloh:																			
Přidělena:																						
Imatrikulační ročník diplomanta: 2018/2019																						
E-mail diplomanta: Marek.Hedbavny@seznam.cz																						
Studijní obor/forma studia: ZN (7202T006)/prezenční																						
Předpokládaný název práce v češtině: Ondřej Suchý: portrét novináře																						
Předpokládaný název práce v angličtině: Ondřej Suchý: portrayal of a journalist																						
Předpokládaný termín dokončení LS 2019/2020																						
Charakteristika tématu a jeho dosavadní zpracování (max. 1800 znaků): <p>Ondřej Suchý (*16. září 1945) je novinář, spisovatel, textař a hudebník. Pracoval v Československé televizi, Českém rozhlasu i v tištěných médiích. Byl redaktorem časopisů <i>Sedmička pionýrů</i>, <i>Kino</i>, dále se podílel například na příloze Svobodného Slova <i>Kvítko</i>. Jako externí redaktor desítky let spolupracoval s Českým rozhlasem, kde měl vlastní pořady <i>Padesátník</i> a <i>Nostalgické muzeum zábavy</i>.</p> <p>Věnuje se také literatuře faktu, kde využívá i svoje kontakty v uměleckých kruzích. Napsal biografie mimo jiné o Felixu Holzmannovi, Vlastu Burianovi, Oldřichu Novém, Františku Nepilovi nebo Jiřím Voskovci. Ondřej Suchý se do kulturního života nezapojuje pouze jako nestranný pozorovatel a novinář, sám se na něm podílí i aktivně. V Šemanovicích organizuje různé kulturní akce, pomáhal třeba Jiřímu Šebánkovi s divadlem <i>Salón Cimrman</i>.</p> <p>Přestože je Ondřej Suchý uznávanou postavou novinářské scény, na které se pohybuje od 60. let 20. století, žádná diplomová práce o něm nikdy nevznikla. Poskytl sice několik rozhovorů, komplexní obraz jeho života a tvorby ovšem chybí. Právě v tom by měl být přínos práce: přinést ucelený portrét tohoto novináře, který sám mapuje životy slavných osobností.</p> <p>Tato monografie bude klást důraz především na novinářskou práci Ondřeje Suchého, okrajově se ale bude věnovat i jeho písňově nebo scénaristické tvorbě.</p>																						
Předpokládaný cíl práce, případně formulace problému, výzkumné otázky nebo hypotézy (max. 1800 znaků): <p>Cílem práce bude zmapovat život a dílo Ondřeje Suchého ve všech jeho rovinách a kontextech doby, to znamená v rovině osobní, publicistické, umělecké, ale i politické, protože ta během komunistické vlády výrazně ovlivňovala mediální prostředí.</p> <p>Budeme usilovat o zachycení životního i názorového vývoje Ondřeje Suchého, a také o to, jak tento vývoj kopíroval složitou historii české společnosti ve druhé polovině dvacátého století. Práce se bude zabývat rovněž tím, jak se Suchého po profesní stránce dotkl nástup nových médií. Je totiž typickým zástupcem starší generace novinářů.</p> <p>Jak sám Ondřej Suchý v jednom z rozhovorů přiznal, jeho vzorem byl vždy bratr Jiří, spoluzakladatel divadla <i>Semafor</i>. Jednou z otázek, které se hodlám věnovat, je, zda slavný sourozenec pomohl Ondřeji Suchému například v získávání kontaktů v uměleckých kruzích.</p>																						

Rozsah činností Ondřeje Suchého je velký. Napsal přes 700 písňových textů, je rovněž autorem několika desítek knih. V monografii se proto hodlám věnovat problému kvantity versus kvality jeho děl – a také tím, jak se vyrovnával s časovým a duševním tlakem, který souvisí s uzávěrkami a termíny pro nakladatelství. V posledních letech měl Suchý psychické problémy a potýkal se se syndromem vyhoření. Také této kapitole jeho života se hodlám v práci věnovat, možná totiž souvisí se stresově náročnou profesí novináře.

Diplomová práce se nemá stát pomníkem Ondřeje Suchého, ale komplexním vyobrazením jeho života. Bude proto důležité se na jeho tvorbu podívat kriticky a přinést i pohledy nezávislých odborníků z řad literárních kritiků.

Předpokládaná struktura práce (rozdělení do jednotlivých kapitol a podkapitol se stručnou charakteristikou jejich obsahu):

0 Úvod

1 Život a doba Ondřeje Suchého

- 1.1 Dětství
- 1.2 Nástup do profese
- 1.3 Volným novinářem
- 1.4 Po sametové revoluci a vyrovnávání se s novou érou žurnalistiky
- 1.5 Ondřej Suchý v současnosti

2 Vztah s bratrem Jiřím

- Osobní vztah
- Profesní vztah

3 Životní problémy

- Rodinné problémy (rozvody, komplikovaný vztah se synem Markem)
- Syndrom vyhoření, deprese a léčba u psychiatra
- Potíže s komunistickým režimem

4 Novinář Ondřej Suchý

- Spolupracovníkem časopisu Kino
- Redaktorem Sedmičky pionýrů
- Redigování Kvítka, přílohy Svobodného Slova
- Externím redaktorem Českého rozhlasu
- Kvalitativní obsahová analýza jeho textů včetně ukázek novinářské tvorby
-

5 Novinářské metody a postupy Ondřeje Suchého

- Osobní vztahy se slavnými osobnostmi
- Metody získávání informací
- Kvalita vs. kvantita děl

6 Ondřej Suchý v dalších profesích

- 6.1 Ondřej Suchý textařem
- 6.2 Ondřej Suchý autorem literatury faktu
- 6.3 Ondřej Suchý scenáristou televizních pořadů
- 6.4 Ondřej Suchý organizátorem kulturních akcí

7 Vzpomínky současníků na Ondřeje Suchého

- Názory kolegů, přátel, zaměstnavatelů či kritiků

8 Kritické zhodnocení tvorby
- Pohled na tvorbu Ondřeje Suchého od nezávislých literárních kritiků
9 Závěr
10 Seznam zdrojů
11 Přílohy
- Archivní dokumenty
- Dobové fotografie z rodinného archivu
- Přepsaný rozhovor s Ondřejem Suchým
Vymezení podkladového materiálu (např. titul periodika a analyzované období):
Časopis <i>Kino</i> (1962-1963)
Časopis <i>Sedmička pionýrů</i> (1968-1970)
<i>Kvítko</i> , příloha Svobodného Slova (1978-1981)
Pořad Českého rozhlasu <i>Padesátník</i> (2007-2008)
Metody (techniky) zpracování materiálu:
Hlavní technikou k získání informací o životě a díle Ondřeje Suchého budou osobní hloubkové rozhovory s panem Suchým a s lidmi z jeho okolí. Přepisy pořizovaných rozhovorů budou součástí přílohy. Čerpat budu i ze sekundárních zdrojů: knih Ondřeje Suchého a jím poskytnutých interview pro média. K rozboru žurnalistických textů, které budu hledat v archivech dobového tisku, využiji kvalitativní obsahovou analýzu. Součástí práce bude i kritické zhodnocení tvorby Ondřeje Suchého od nezávislého odborníka. Protože se bude jednat o monografii, použiji rovněž metodu historické profilové analýzy. Sesbírané informace pochopitelně zasadím do politického a kulturního kontextu doby.
Základní literatura (nejméně 5 nejdůležitějších titulů k tématu a metodě jeho zpracování; u všech titulů je nutné uvést stručnou anotaci na 2-5 řádků):
SUCHÝ, Ondřej. <i>Pár halířů z Padesátníku</i> . Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Tato publikace nabízí přepis nejzajímavějších rozhovorů, které vedl Ondřej Suchý v pořadu Padesátník v Českém rozhlase. Součástí jsou především portréty protagonistů hudební a divadelní scény: herců, zpěváků a dalších umělců.
SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. <i>Odposlechy, aneb Já na bráchu</i> . Praha: Ikar, 2012. ISBN 978-80-249-2022-1. Jde o druhou knihu, kterou napsali bratři Jiří a Ondřej Suchý společně. Debatují v nich o životě, době, ve které žili, o lidech, které potkali. Vzpomínají i na své dětství nebo otce Jaroslava, mimo jiné slavného loutkáře.
SUCHÝ, Ondřej. <i>Aluminiový klíček Felixe Holzmannna</i> . Praha: Modrý stůl, 2008. ISBN 978-80-903471-6-8. Jedná se o biografii známého baviče Felixe Holzmannna (1921-2002). Součástí knihy jsou unikátní fotografie nebo vzpomínky jeho přátel a rodiny, Publikace čerpá například z Holzmannových dopisů a vlastních poznámek.
SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. <i>Pan Voskovec z Manhattanu</i> . Praha: Ikar, 2016. ISBN 978-80-249-3263-7. Bratři Jiří a Ondřej Suchý společně vzpomínají na Jiřího Voskovce (1905-1981), legendární postavu (nejen) z Osvobozeného divadla. V knize jsou osobní vzpomínky autorů této knihy i dalších přátel Jiřího Voskovce. Publikace čerpá i ze vzájemné korespondence.
KOLÁŘ, Jan a Ondřej SUCHÝ. <i>Podoby podivuhodného muže: (8x Jiří Šlitr)</i> . Praha: Novinář, 1990. ISBN 80-7077-252-2. Kniha se zabývá životem a dílem Jiřího Šlitra (1924-1969), spoluzakladatele slavného divadla Semafor. Důležitou roli hrají v publikaci unikátní fotografie. Šlitr až do své předčasné smrti tvořil autorskou dvojici s Jiřím Suchým, bratrem Ondřeje Suchého.
KŘIVÁNKOVÁ, Alena. <i>Dějiny československé žurnalistiky. IV. díl: Český a slovenský tisk v letech</i>

1944–1987. Praha: Novinář, 1989. ISBN 80-7077-036-8.

Vědecká publikace detailně popisuje českou žurnalistiku po druhé světové válce. Při tvorbě diplomové práce bude vhodným studijním materiálem pro zasazení tvorby Ondřeje Suchého do dobového kontextu.

KÖPPLOVÁ, Barbara, WOLÁK, Radim a kol. *Česká média a společnost v 60. letech*. 1. vyd. Praha: Radioservis, 2008. 170 s. ISBN 978-80-86212-94-4.

Kniha se zabývá postavením žurnalistiky a její svobodou během 60. let 20. století. Právě v této době, která může být nazývána jako obrodná, začal Ondřej Suchý s novinářinou.

JEŠUTOVÁ, Eva a kol. *Od mikrofonu k posluchačům. Z osmi desetiletí českého rozhlasu*. 1. vyd. Praha: Český rozhlas, 2003. 667 s. ISBN 80-86762-00-9.

Publikace mapuje historii českého rozhlasu od jeho vzniku po dalších osm desetiletí. Ve druhé polovině dvacátého století nastoupil do Českého rozhlasu i Ondřej Suchý. Kniha proto poslouží k uvedení do kontextu doby.

ČEPKOVÁ, Markéta. *Každodennost novináře v letech 1970 – 1990*. Praha, 2013. 73 s.

Diplomová práce (Mgr.) Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut komunikačních studií a žurnalistiky. Katedra mediálních studií. Vedoucí diplomové práce Doc. PhDr. Barbara Köpplová, CSc.

Práce se zabývá postavením novináře během normalizace. Zkoumá sociální strukturu obyvatelstva a vzdělanost ve vztahu k žurnalistice. Součástí jsou i hloubkové rozhovory s novináři o jejich rutinách a dalších aspektech práce.

MACKŮ, Lucie. *Novinář a jeho pracovní prostředí (na příkladu vydavatelského domu Mafra)*. Praha: Univerzita Karlova, Fakulta sociálních věd, Institut komunikačních studií a žurnalistiky, Katedra mediálních studií, 2010. 143 s. Vedoucí diplomové práce Prof. PhDr. Jan Jiráček, Ph.D.

Diplomová práce pojednává o tom, jak novináře ovlivňuje jejich pracovní prostředí a jaká je mezi nimi spolupráce a rivalita. V práci se autorka zároveň věnuje tématu mediální konvergence.

Rozhovory s Ondřejem Suchým:

- 13. komnata Ondřeje Suchého. [televizní pořad]. Režie Vít Olmer. ČR, Česká televize, 2018.
- STROUHALOVÁ, Patricie a Jana PŘINOSILOVÁ. Ondřej Suchý: Při psaní knihy Pan Voskovec z Manhattanu nám pomohl Facebook. In: *Radiožurnál* [online]. [cit. 2019-05-19]. Dostupné z: <https://radiozurnal.rozhlas.cz/ondrej-suchy-pri-psani-knihy-pan-voskovec-z-manhattanu-nam-pomohl-facebook-6202890>
- KOLOC, Tomáš. Ondřej Suchý: Zatímco u mě převládá skepse, můj sourozenec hýří optimismem. In: *Kulturní noviny* [online]. [cit. 2019-05-19]. Dostupné z: <https://www.kulturni-noviny.cz/nezavisle-vydavatelске-a-medialni-druzstvo/archiv/online/2016/38-2016/ondrej-suchy-zatimco-u-me-prevlada-skepse-muj-sourozenec-hyri-optimismem>
- SVOBODA, Samuel. Ondřej Suchý o bratrovi: Náš vztah je nádherný a máme se moc rádi. In: *Topvip.cz* [online]. [cit. 2019-05-19]. Dostupné z: <http://www.topvip.cz/celebrity/ondrej-suchy-o-bratrovi-nas-vztah-je-nadherny-a-mame-se-moc-radi>
- SMÍŠEK, Zdeněk. Jak ve skalách bydlí Ondřej Suchý. In: *Novinky.cz* [online]. [cit. 2019-05-19]. Dostupné z: <https://www.novinky.cz/bydleni/jak-bydli-vip/150803-jak-ve-skalach-bydli-ondrej-suchy.html>
- SMÍŠEK, Zdeněk. Bratr principála Semaforu Jiřího Suchého: Utápí se v depresích!. In: *Ahaonline.cz* [online]. [cit. 2019-05-19]. Dostupné z: <https://www.ahaonline.cz/clanek/zhavedrby/149900/bratr-principala-semaforu-jiriho-suheho-utapi-se-v-depresich.html>

Diplomové a disertační práce k tématu (seznam bakalářských, magisterských a doktorských prací, které byly k tématu obhájeny na UK, případně dalších oborově blízkých fakultách či vysokých školách)

za posledních pět let)

Žádné diplomové a disertační práce k tématu za posledních pět let nevznikly.

Datum / Podpis studenta

30.5.2019

TUTO ČÁST VYPLŇUJE PEDAGOG:

Doporučení k tématu, struktuře a technice zpracování materiálu:

X Kouřilík, J.; Vecina, P.; Vraný, P.: *Stýpání českých médií* / 20. A. Radek, Praha 2010

Případné doporučení dalších titulů literatury předepsané ke zpracování tématu:

X Halada, J.; Ormalová, B.: *Stomilý zvěromalství* - Karelín, Praha 2017

Potvrzuji, že výše uvedené teze jsem s jejich autorem konzultoval a že téma odpovídá mému oborovému zaměření a oblasti odborné práce, kterou na FSV UK vykonávám.

Souhlasím s tím, že budu vedoucí(m) této práce.

doc. Mgr. Radek Malý, PhD.

30.5.2019

Příjmení a jméno pedagožky/pedagoga

Datum / Podpis pedagoga

TEZE JE NUTNO ODEVZDAT VYTIŠTĚNÉ, PODEPSANÉ A VE DVOU VYHOTOVENÍCH DO TERMÍNU UVEDENÉHO V HARMONOGRAMU PŘÍSLUŠNÉHO AKADEMICKÉHO ROKU, A TO PROSTŘEDNICTVÍM PODATELNY FSV UK. PŘIJATÉ TEZE JE NUTNÉ SI VYZVEDNOUT V SEKRETARIÁTU PŘÍSLUŠNÉ KATEDRY A NECHAT VEVÁZAT DO OBOU VÝTIŠKŮ DIPLOMOVÉ PRÁCE.

TEZE NA IKSŽ SCHVALUJE VEDOUcí PŘÍSLUŠNÉ KATEDRY.

Seznam příloh

Příloha I: Kompletní seznam bibliografie Ondřeje Suchého (text)

Příloha II: Seznam odvysílaných děl Kavárničky dříve narozených (tabulka)

Příloha III.: Obrazová příloha (obrázky)

Přílohy

I. Kompletní seznam bibliografie Ondřeje Suchého (k 26. 4. 2021)

Ondřej Suchý napsal knihy:

- Houpačka pro 17* (s Oldřichem Dudkem; Práce, Praha 1978)
- Anekdoty pro černou hodinu* (Lidové nakladatelství, Praha 1979)
- Exkurze do království grotesky* (Práce, Praha 1981)
- Z klobouku doktora Šlitra* (Český fonoklub – JONÁŠ, Praha 1984)
- Ljuba jako vystřižená* (s Oldřichem Dudkem; Melantrich, Praha 1986)
- Kupte strunu za korunu* (Albatros, Praha 1986)
- Vlasta Burian na každý pád* (Melantrich, Praha 1989)
- Jan Werich doplul k moři* (soukromý tisk Vladimír Seiner, Praha 1989)
- Charles Chaplin* (Horizont, Praha 1989)
- To je ale MYŠMAŠ!* (Primus, Praha 1990)
- A večer bude biograf* (Albatros, Praha 1990)
- Podoby podivuhodného muže – 8x Jiří Šlitr* (s Janem Kolářem; Nezávislý novinář, Praha 1990)
- Chytila Dáda žízalu Jùlii* (TV Spektrum, Praha 1991)
- Vlasta Burian – komik století* (Svět v obrazech, Praha 1991)
- Zavřete oči, přichází...* (Melantrich, Praha 1993)
- Ljuba Hermannová ...a co jsem ještě neřekla* (Melantrich, Praha 1993)
- Bouračka* (s Járrou Kohoutem; Jan Kanzelsberger, Praha 1994)
- Účtenka z kavárničky dříve narozených* (Brána, Praha 1995)
- František, co nepil pivo / Po Praze chodím* (s Františkem Nepilem; Blízká setkání, Praha 1996)
- Velká kniha o Chaplinovi* (Cinemax, Praha 1997)
- Písničky z pohádek a dětských filmů 1. díl* (G + W, Cheb 1997)
- Písničky z pohádek a dětských filmů 2. díl* (G + W, Cheb 1998)
- Písničky z muzikálů a hudebních filmů 1. díl* (G + W, Cheb 1999)
- Písničky z pohádek a dětských filmů 3. díl* (G + W, Cheb 2000)
- Písničky z muzikálů a hudebních filmů 2. díl* (G + W, Cheb 2001)
- Dáda má kosa Oskara* (Beta-Dobrovský, Plzeň 2002)
- Pár halířů z Padesátniku* (Radioservis, Praha 2002)
- Ljuba Hermannová* (Knížní klub, Praha 2003)
- Rudolf Cortés, milovaný i zatracovaný* (s Dášou Cortésovou; Brána, Praha 2004)
- Vlasta Burian na cestě do 21. století* (Brána, Praha 2004)
- Tajemství filmových hvězd* (Modrý stůl, Praha 2004)
- Album Vlasty Buriana* (s Jaromírem Farníkem; Ametyst, Praha 2004)
- Oldřich Nový přichází* (Brána, Praha 2005)

Werichův golem a golemův Werich (Ikar, Praha 2005)
Werich, Cortés a Vlachovci (s Dášou Cortésovou; Brána, Praha 2006)
Inka Zemánková. Dívka k rytmu zrozená (Ikar, Praha 2006)
Magická Laterna a kamera pana Wericha (s Jiřím Vlastníkem; Brána, Praha 2008)
Aluminiový klíček Felixe Holzmann (Modrý stůl, Praha 2008)
Písničky z pohádek a dětských filmů 4. díl (Comodo, 2009)
Tři životy Lídy Baarové (Ikar, Praha 2010)
Takový byl Václav Trégl (Městská kulturní zařízení Bělá pod Bezdězem, 2011)
Pan Werich z Kamy (s Jiřím Suchým; Ikar, Praha 2011)
Úsměvy z historie pražské ZOO (Ikar, Praha 2011)
Odposlechy aneb Já na bráchu (s Jiřím Suchým; Ikar, Praha 2012)
Neznámá známá Hana Vítová (Ikar, Praha 2013)
Pokrmy kořeněné smíchem (Ikar, Praha 2013)
To byl ale myšmaš! (Omega, Praha 2015)
Myšmaš nostalgických myší (Omega, Praha 2015)
Čemu se smála Adina Mandlová (Ikar, Praha 2015)
Když byl v Praze Montmartre (vlastním nákladem, 2015)
Jaroslav Suchý, loutkář a vynálezce (kolektiv autorů; Západočeské muzeum v Plzni, 2015)
Pan Voskovec z Manhattanu (s Jiřím Suchým; Ikar, Praha 2016)
Lída Baarová stále fascinuje (s Miroslavem Graclíkem; soukromý tisk Petr Prchal, 2016)
Dobry a jeste lepsi Frantisek Nepil (Knižní klub, Praha 2018)
Když Chaplin potkal Buriana (Brána, Praha 2019)

Ondřej Suchý je zastoupen v knihách:

10 es (Magnet, Praha 1969)
Prager Frühling und Herbst im Zeugnis der Dichter (Kandelaber Verlag, Bern 1969)
Jen jednou ponejprv (Mladá fronta, Praha 1981)
Kytice, kytky, kytičky (Albatros, Praha 1986)
Miroslavu Horníčkoví s láskou (Klub přátel výtvarného umění, Tišnov 1988)
Kabinet smíchu. Almanach literárního humoru (Vera, Praha 1997)
Nikdy nic nikdo nemá míti za definitivní (Divadlo ABC, Praha 1999)
Psi v lásce nikdy nelžou (Rybka Publishers, Praha 1999)
Jak jsem potkal Františka Nepila (Knihkupectví U radnice, Beroun 2000)
Jiří Voskovec a Jan Werich v divadle, ve filmu, v soukromí (Brána, Praha 2001)
Obrozené divadlo (ASA-Divadlo Na Fidlovačce, Praha 2001)
S Horníčkem na obláčku (Olympia, Praha 2003)
Kolja... a to neznáte mého psa (Fraus, Plzeň 2004)
Kdyby čert na koze jezdil (Ostrov, Praha 2005)
Encyklopedie českých karikaturistů (NAVA, Plzeň 2005)
Pódia z krabičky (NIPOS, Praha 2005)

Básně pro děti. Domáciho rukavice (Dauphin, Praha 2007)

Ondřej Suchý ilustroval knihy:

Moudrý klaun (soukromý tisk Vladimír Sainer, Praha 1985)

Pan Trabant a Bílá slečna F. A. Elstnera (Profil, Ostrava 1991)

Klobouk ve křoví (Mladá fronta, Praha 1996)

II. Seznam odvysílaných děl Kavárničky dříve narozených (1985 až 1995) v Československé, respektive České televizi – studio Ostrava

Pořadí	Hosté	Datum natáčení
1.	Ljuba Hermannová, Karel Matějček, Vladimír Brázda, Jana Včeláková	10. 4. 1985
2.	Hana Vítová, Settleři, Jana Paulová	26. až 27. 3. 1986
3.	Stella Zázvorková, Jan Zázvorka, Svatopluk Beneš, Svatopluk Káš	9. až 10. 4. 1986
4.	Josef Bek, Zdenka Sulanová-Nováková, Miloslav Švandrlík, Standa Procházka, Jitka Molavcová	8. až 9. 7. 1986
5.	Ella Šárková, R. A. Strejka, Anka Gabrielová-Nádvořnicková, Josef Kobr, Milan Wolf	23. až 24. 10. 1986
6.	Jiří Sovák, Anna Sováková, Lilly Hodáčová-Jirsová, Raoul Schráníl, Věra Lišková-Schránílová	4. až 5. 11. 1986
7.	Marie Rosůlková, Jaroslav Štercl, Saša Rašilov, Antonín Jedlička	4. až 5. 12. 1986
8.	Vlasta Fabianová, Zdeněk Dítě, Karel Effa, Pavel Taussig	21. až 23. 5. 1987
9.	František Dibarbora, Stella Májová, Ondřej Neff, Otakar Štembera	21. až 23. 5. 1987
10.	Gustav Nezval, Zdeněk Podskalský, Karel Vacek	5. až 6. 11. 1987
11.	Miloslav Holub, Jiřina Froňková, Jan Pixa, Kateřina Burianová-Rajmontová	1. až 2. 9. 1987
12.	Ljuba Hermannová – jubilejní	8. 3. 1988
13.	Miloš Kopecký, Jiří Štěpnička, Karel Jahn	5. až 7. 7. 1988
14.	Július Pántik, Anna Ferencová, Vladimír Thiele	5. až 7. 7. 1988
15.	Lubomír Lipský, Jiří Lír, Milena Uxová	28. 2. až 1. 3. 1989
16.	...tentokrát poněkud netradiční (o tvůrcích a divácích)	13. 4. 1989
17.	Hana Hegerová, Zdeněk Mahler	3. až 5. 5. 1989
18.	Jiřina Steimarová, Lubomír Kostelka, Antonín Zaccal	3. až 5. 5. 1989
19.	Berta Stýblová, Josef Větrovec, Antonín Pečenka	13. až 14. 7. 1989
20.	Silvestrovská Kavárnička (Anduly jsou hezké holky)	28. až 30. 9. 1989
21.	Libuše Havelková, Jan Skopeček, Zdeněk Petr	16. až 18. 1. 1990
22.	Antonie Hegerlíková, Emilie Kristlová, Vlastimil Kristl, Luděk Sobota	16. až 18. 1. 1990
23.	Zdeněk Řehoř, Jiří Šrámek	11. až 14. 6. 1990
24.	Elmar Klos, Jarmila Smejkalová, Rudolf Pellar	11. až 14. 6. 1990

25.	Květa Fialová, Tereza Brdečková, Karel Fiala	11. až 14. 6. 1990
26.	Stříhová Kavárnička	23. 7. 1990
27.	Stříhová Kavárnička	1. 8. 1990
28.	Anna Kreuzmannová, Bedřich Zelenka, Vít Holubec	1. až 2. 10. 1990
29.	Jára Kohout, Běla Jurdová, Ladislav Kochánek	18. až 21. 2. 1991
30.	Zita Kabátová, Karel Čáslavský, Jára Kohout	18. až 21. 2. 1991
31.	Milena Dvorská, Václav Postránecký, Ilja Černohorský, Pavel Mang	22. až 24. 5. 1991
32.	Adriena Borovičková, Stanislav Fišer, Jiří Trnka, Pavel Mang	22. až 24. 5. 1991
33.	Jethro Spencer McIntosh, Vladimír Svitáček, Karel Jelínek	13. až 15. 10. 1991
34.	Vlasta Průchová, Vladimír Ráž, Petr Hořec, Emil Viklický	13. až 15. 10. 1991
35.	Ivo Žídek, Vlastimil Bedrna	25. 2. 1992
36.	Nelly Gaierová, Gustav Brom, Zdeněk Srstka	22. až 23. 4. 1992
37.	Otakar Brousek, Valerie Kaplanová, Ferdinand Havlík	19. až 21. 5. 1992
38.	Barbara Polomská, Robert Vrchota, Josef Bek	19. až 21. 5. 1992
39.	Dlouho jsme se neviděli: Hana Brejchová, Jaroslava Schallerová, Valerie Chmelová, Věra Křesadlová	14. až 16. 9. 1992
40.	Věra Tichánková, Miroslav Doležal, Karel Malina	14. až 16. 9. 1992
41.	Aťka Janoušková, Josef Langmiller, Milan Neděla	1. až 3. 2. 1993
42.	Jaroslav Suchý, Jiří Suchý, Ondřej Suchý, Jarmila Příbylová	1. až 3. 2. 1993
43.	Částečná bilance I.	3. 5. 1993
44.	Bohumil Bezouška, Jiří Šašek, Martina Menšíková	7. až 9. 6. 1993
45.	Dlouho jsme se neviděli: Helga Čočková, Zuzana Vrbová-Lejčarová, František Vainbuch, Jiří Wimmer, Luděk Sobota	7. až 9. 6. 1993
46.	Částečná bilance II.	8. 10. 1993
47.	Josef Zíma, Eva Klepáčová, Ladislav Trojan	18. až 20. 10. 1993
48.	Štěpánka Haničincová, František Kožík, Jan Přeučil	18. až 20. 10. 1993
49.	Dlouho jsme se neviděli: Waldemar Matuška, Olga Brejchová-Matušková, Pavlína Filipovská, Magda Křížková-Šebestová	7. až 8. 11. 1993
50.	Olga Čuříková, Oldřich Velen, Dalibor Pokorný	16. až 18. 2. 1994
51.	Bořivoj Navrátil, Bohumil Čáp, Vladimír Hrabánek	16. až 18. 2. 1994
52.	Miroslav Plzák, Viktor Sodoma starší, Viktor Sodoma mladší, Ivo Niederle	23. až 25. 5. 1994
53.	Vlasta Fialová, Sylva Daničková, Karel Urbánek	23. až 25. 5. 1994
54.	Miloš Kirschner, Helena Štáchová, Karel Štědrý, Ivan Štědrý, Magdalena Štědrá-Propperová, Magda Hrníčková, Josef Hrnčíř	6. až 7. 12. 1994
55.	Josef Vinklář, Jaroslava Panýrková, Jaroslav Čmehil	14. až 16. 3. 1995
56.	Ilja Racek, Miloš Nesvadba, Boris Jachnin, Pavel Taussig	14. až 16. 3. 1995
57.	Dlouho jsme se neviděli: Yvonne Přenosilová, Pavel Pecháček, Jaroslava Tvrzníková	6. až 8. 6. 1995
58.	Ondřej Suchý – jubilejní, Felix Holzmann, Ladislav Gerendáš, Ljuba	6. až 10. 6. 1995

	Hermannová, Dagmar Patrasová, Felix Slováček, Eduard Hruběš, Jiří Suchý	
--	---	--

Převzato z: *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 122-126

III. Obrazová příloha

Obrázek 1 – Rodiče Ondřeje Suchého: Růžena a Jaroslav. Převzato z: Na počátku byla loutka. In: Youtube [online]. 05.02.2016 [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=-ub26Yr-wUs&ab_channel=V%C3%A1clavFo%C5%99t. Kanál uživatele Václav Fořt.

Obrázek 2 – Jiří Suchý s o čtrnáct let mladším sourozencem Ondřejem na začátku 50. let. Převzato z: SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. *Odposlechy, aneb, Já na bráču*. Praha: Ikar, 2012. ISBN 978-80-249-2022-1. Str. 6

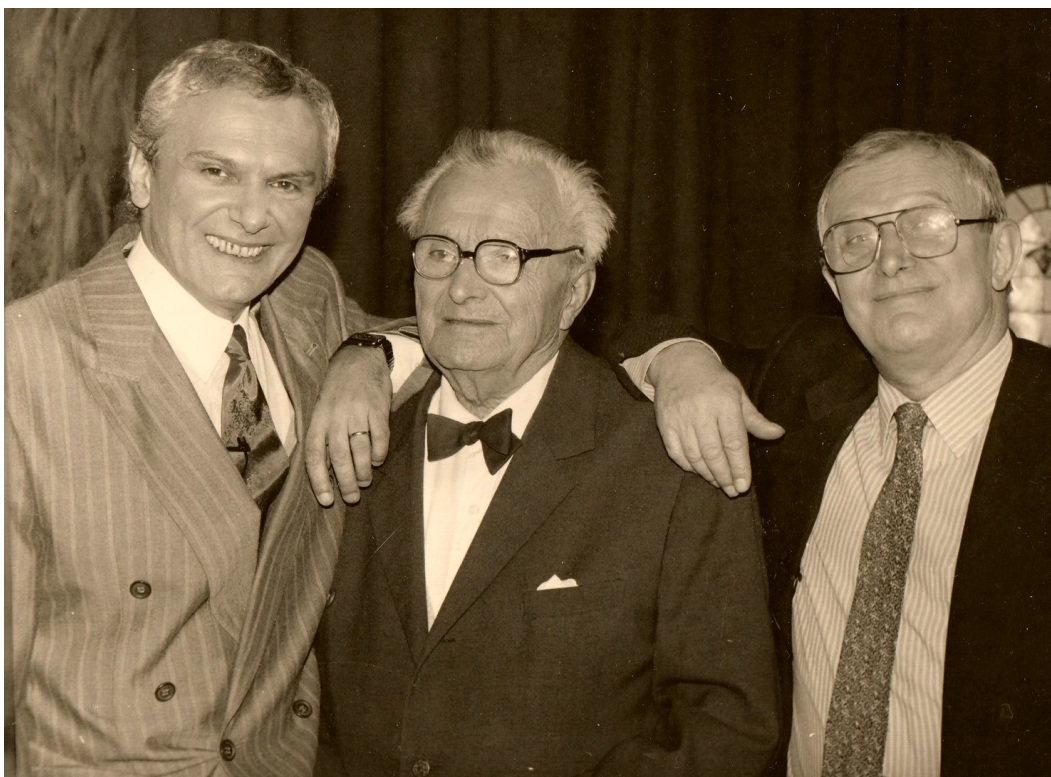

Obrázek 3 – Dvojportrét Jiřího Suchého (nahore) a jeho mladšího bratra Ondřeje (dole). Převzato z: Ondřej Suchý. In: *Jiri-suchy.eu* [online]. Dostupné z: <https://www.jiri-suchy.eu/ondrej-suchy/>

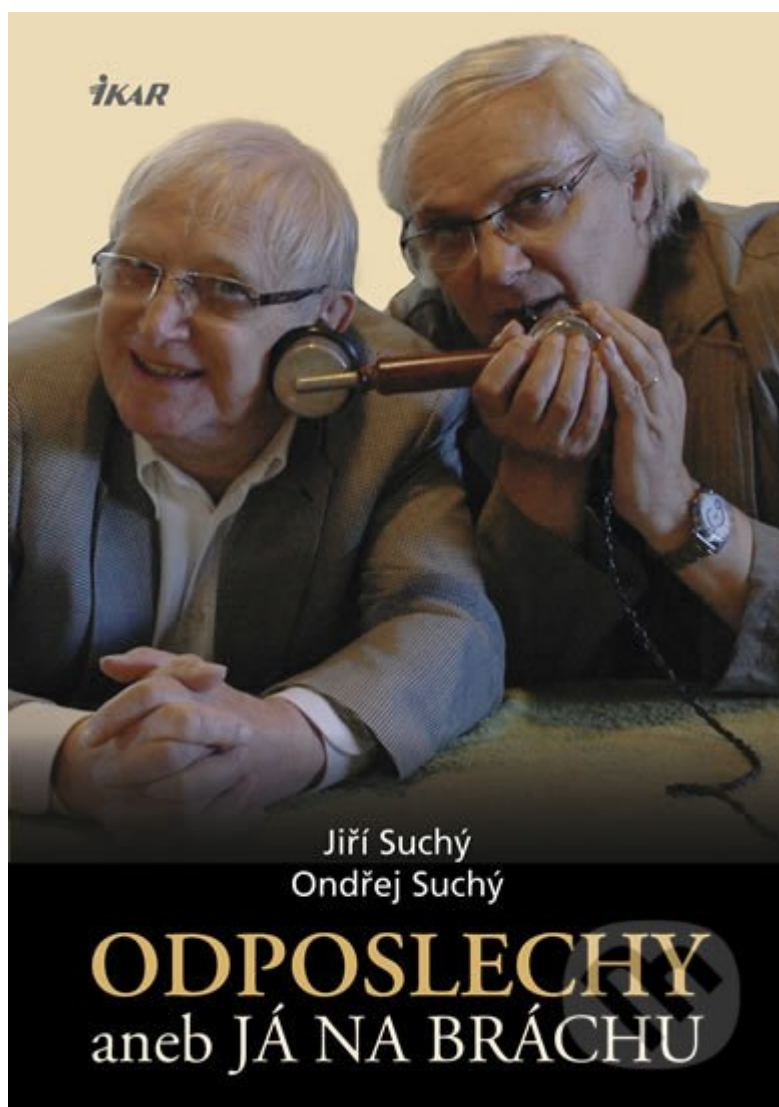
Obrázek 4 – Ondřej Suchý s bratrem Jiřím v otcově loutkovém divadle Kukátko. Převzato z: Osobní archiv Ondřeje Suchého

Obrázek 5 – Ondřej Suchý s bratrem Jiřím a otcem Jaroslavem (uprostřed). Převzato z: Na počátku byla loutka. In: Youtube [online]. 05.02.2016 [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=-ub26Yr-wUs&ab_channel=V%C3%A1clavFo%C5%99t. Kanál uživatele Václav Fořt.

Obrázek 6 – Ondřej a Jiří Suchý byli hosty televizního pořadu *Show Jana Krause*. Převzato z: Spisovatel Ondřej Suchý odhalil spojení mezi legendami českého filmu. In: *Týden.cz* [online]. Dostupné z: https://www.tyden.cz/rubriky/spisovatel-ondrej-suchy-odhalil-spojeni-mez legendami-ceskeho-filmu_419674.html

Obrázek 7 – Obálka knihy *Odposlechy aneb Já na bráchu* (Ikar, 2012). Převzato z: *Odposlechy*. In: *Martinus.cz* [online]. [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: <https://www.martinus.cz/?uItem=136236>

Obrázek 8 – Rokenrolová kapela Crazy Boys. Vlevo Ladislav Štaidl, uprostřed Miki Volek a vpravo s basou Ondřej Suchý. Převzato z: Osobní archiv Ondřeje Suchého

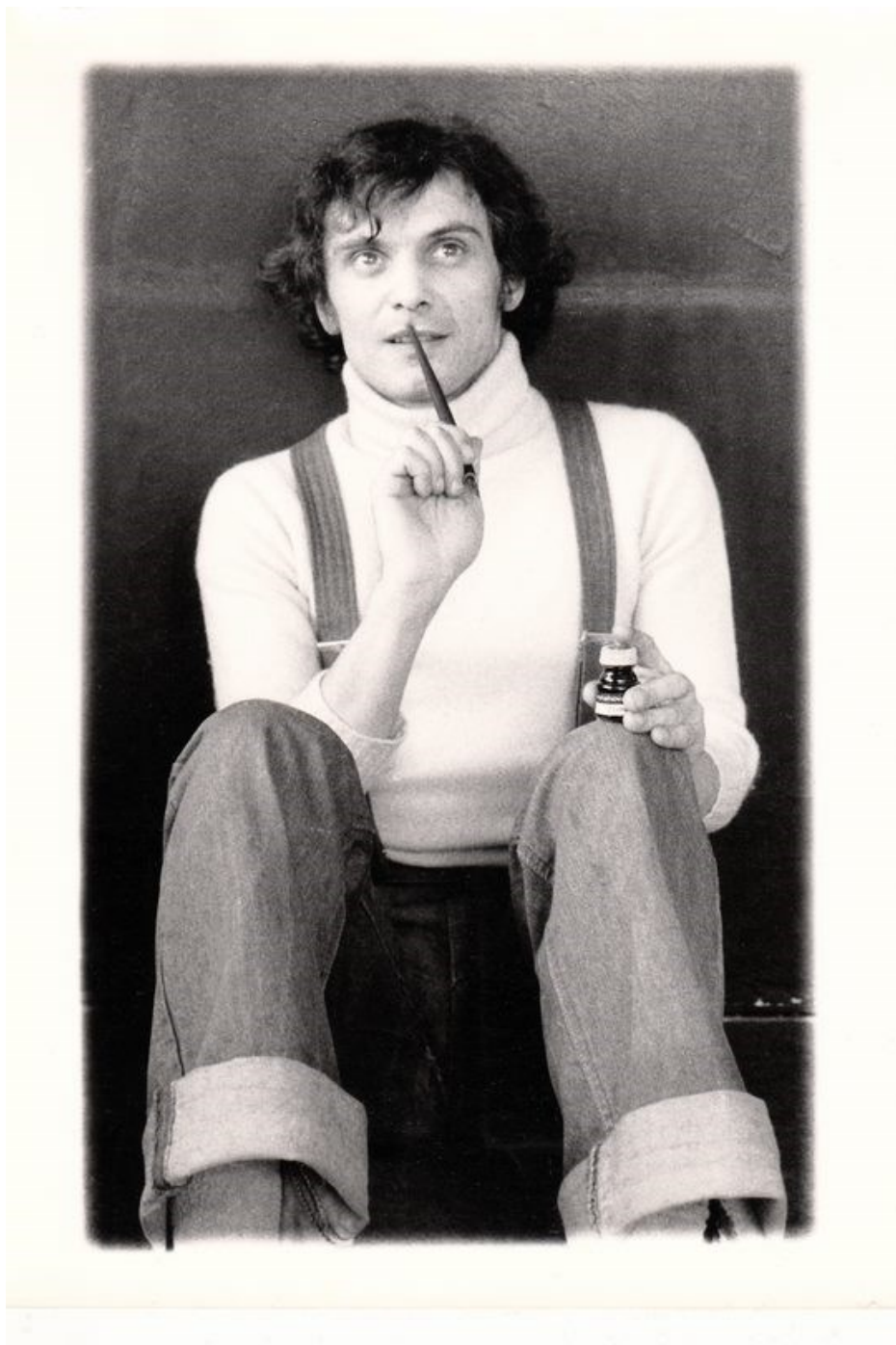

Obrázek 9 – Autoportrét Ondřeje Suchého z Budapešti v roce 1964, foceno odrazem z výlohy obchodu. Převzato z: ONDŘEJ SUCHÝ ČERNOBÍLE. In: *Ondrej-suchy.cz* [online]. Dostupné z: <http://ondrej-suchy.cz/igalerie/ondrej-suchy-cernobile-2/>

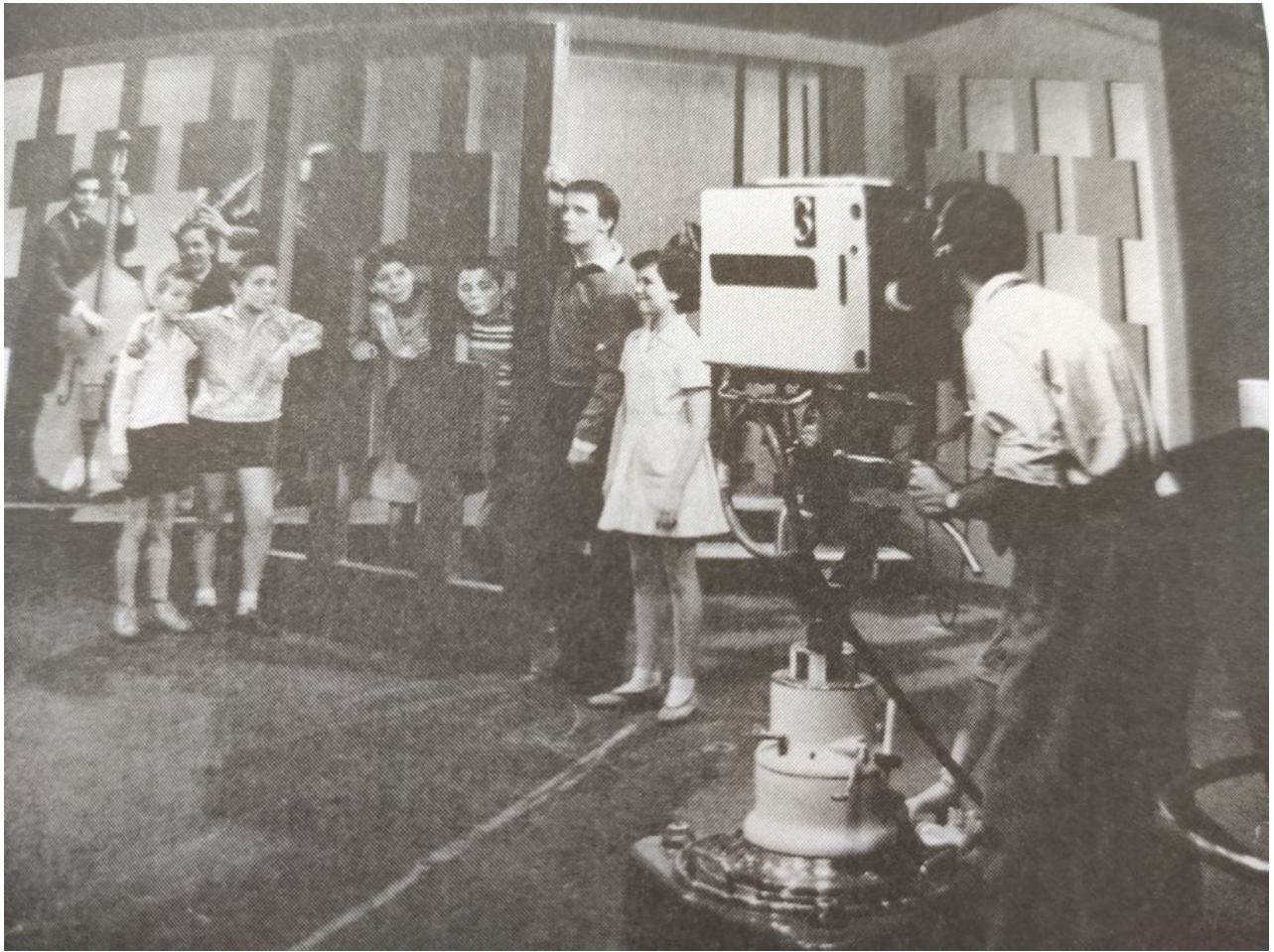

Obrázek 10 – Ukázka portrétní fotografie od Ondřeje Suchého. Na snímku je polská herečka Ida Kamińska, ve Varšavě roku 1968. Převzato z: ONDŘEJ SUCHÝ ČERNOBÍLE. In: *Ondrej-suchy.cz* [online]. Dostupné z: <http://ondrej-suchy.cz/igalerie/ondrej-suchy-cernobile-2/>

Obrázek 11 – Portrét Ondřeje Suchého ze 70. let od fotografa Tarase Kuščynského. Převzato z: Osobní archiv Ondřeje Suchého

Obrázek 12 – Natáčení televizního pořadu *Vlaštovka*, 60. léta. Převzato z: SUCHÝ, Jiří a Ondřej SUCHÝ. *Odposlechy, aneb, Já na bráchu*. Praha: Ikar, 2012. ISBN 978-80-249-2022-1.
Str. 21

Obrázek 13 – Herecké obsazení hry *Walk Over aneb Zpověď V + W* z repertoáru divadla Viola, rok 1969. Zleva: Pavlína Filipovská, Magda Křížková, František Filipovský a Ondřej Suchý. Převzato z: SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 48

Obrázek 14 – Obal singlu *Myší píseň*. Převzato z: Diskografie. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/index.php?pg=&page=080&lang=cz>

Obrázek 15 – Ondřej Suchý měl mezi umělci spoustu přátel, na fotce se zpěvačkou Yvonne Přenosilovou. Převzato z: Osobní archiv Ondřeje Suchého

Obrázek 16 – Fotografie s věnováním od Jana Wericha. Převzato z: Osobní archiv Ondřeje Suchého

Obrázek 17 – Ondřej Suchý se synem Markem. Převzato z: Osobní archiv Ondřeje Suchého

Obrázek 18 – Ondřej Suchý s manželkou Johanou. Převzato z: SUCHÝ, Ondřej. *Účtenka z kavárničky dříve narozených*. Praha: Brána, 1995. ISBN 80-85946-12-2. Str. 48

Obrázek 19 – Jitka Molavcová a Ondřej Suchý s manželkou Johanou Niederlovou v zákulisí *Kavárničky dříve narozených*. Převzato z: Osobní archiv Ondřeje Suchého

Obrázek 20 – *Kavárnička dříve narozených* se natáčela ve skutečné kavárně v Ostravě. Převzato z: *Kavárnička dříve narozených – 21. díl* [TV pořad]. Režie: Ivan MISAR. Československá televize Ostrava, 1990.

Obrázek 21 – Rozhovor s Milošem Kopeckým ve Velkém sálu Městské lidové knihovny v Praze roku 1988. Převzato z: SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátíku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 26

Obrázek 22 – Waldemar Matuška s Ondřejem Suchým během natáčení *Nostalgického muzea zábavy*. Převzato z: Osobní archiv Ondřeje Suchého

Obrázek 23 – Propagační fotka Ondřeje Suchého k jeho pořadu pro Český rozhlas *Bazárek pro pamětníky*, autorem portrétu je Khalil Baalbaki. Převzato z: O pořadu *Bazárek pro pamětníky*. In: *Český rozhlas Dvojka* [online]. Dostupné z: <https://dvojka.rozhlas.cz/bazarek-pro-pametniky-7230877/o-poradu>

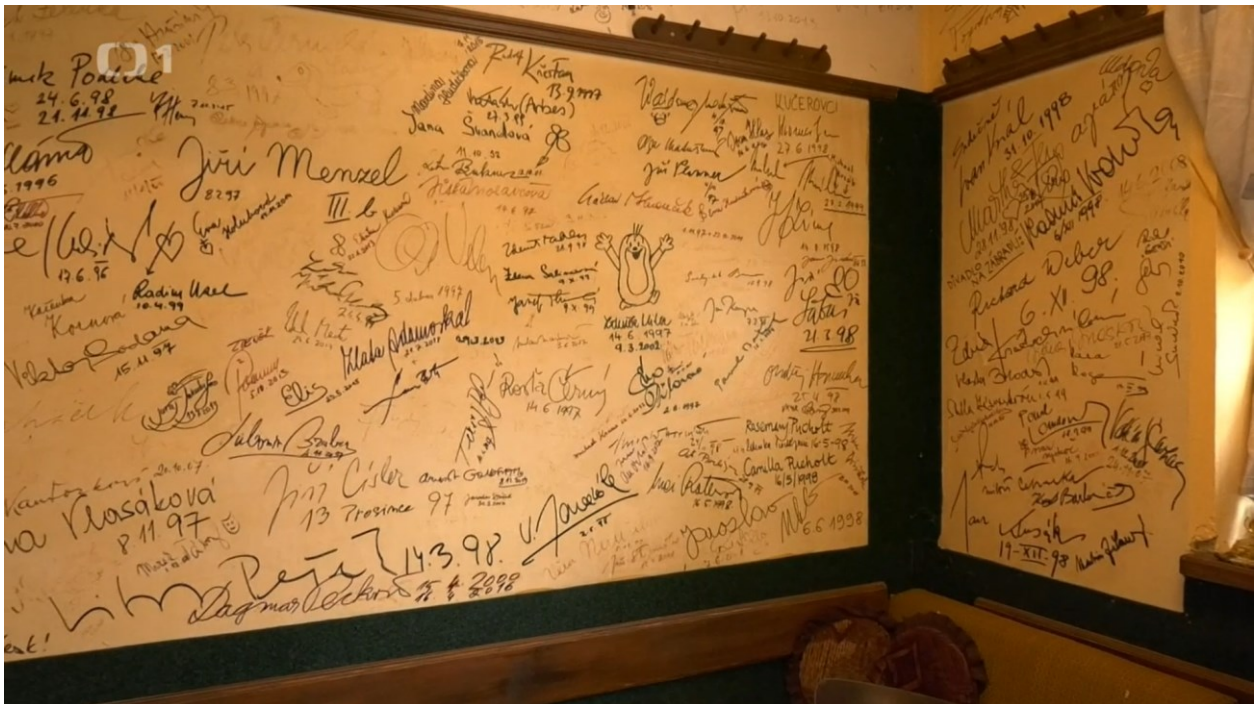

Obrázek 24 – Hlediště kulturního centra Nostalgieká myš v Šemanovicích. Převzato z: Galerie muzea zábavy. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/index.php?pg=&page=040&lang=cz>

Obrázek 25 – Muzeum v kulturním centru Nostalgická myš v Šemanovicích. Převzato z: Galerie muzea zábavy. In: *Oficiální stránky Ondřeje Suchého* [online]. Dostupné z: <http://www.semanovice.cz/index.php?pg=&page=040&lang=cz>

Obrázek 26 – Hosté rozhlasových pořadů Ondřeje Suchého se v Nostalgické myši podepisovali na památeční zed'. Převzato z: *13. komnata Ondřeje Suchého* [TV dokument]. Režie: Vít OLMER. Česká televize, 2018.

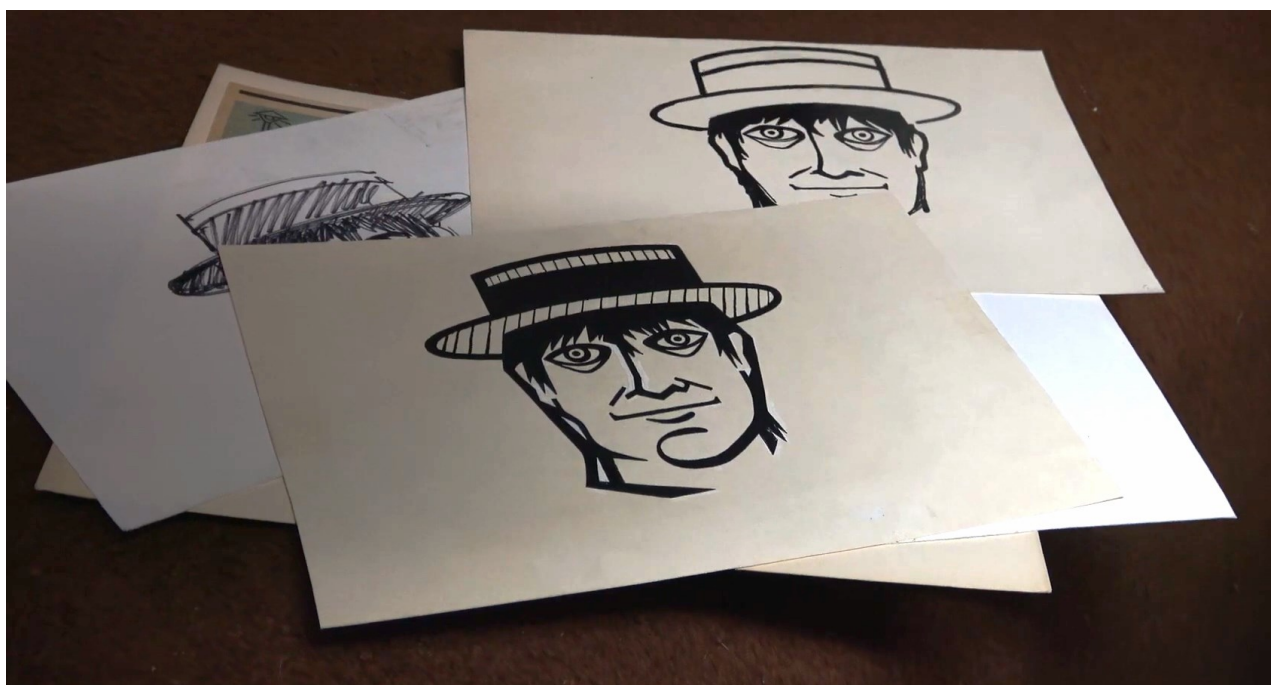
Obrázek 27 – Přednáška Ondřeje Suchého v Praze v rámci jeho Filmového klubičku. Převzato z: Osobní archiv Ondřeje Suchého

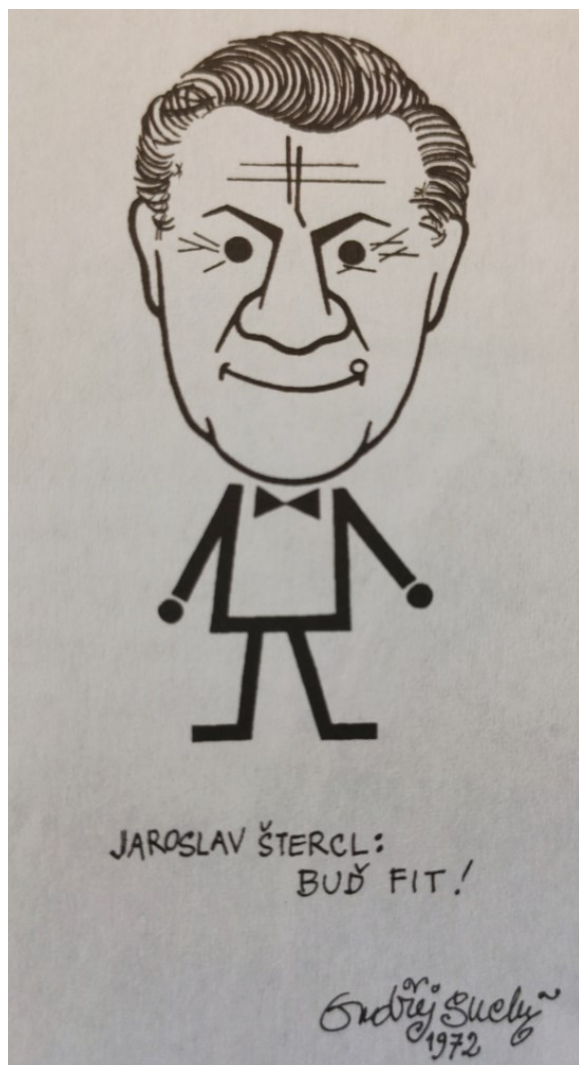
Obrázek 28 – Ukázka myšního vtipu Ondřeje Suchého. Převzato z: SUCHÝ, Ondřej. *Myšmaš nostalgických myší*. Praha: Omega, 2015. ISBN 978-80-7390-306-0. Str. 104

Obrázek 29 – Ukázka myšího vtipu Ondřeje Suchého. Převzato z: SUCHÝ, Ondřej. *Myšmaš nostalgických myší*. Praha: Omega, 2015. ISBN 978-80-7390-306-0. Str. 94

Obrázek 30 – Ondřej Suchý maloval karikatury, a to včetně svého bratra Jiřího. Převzato z: Minuty Ondřeje Suchého Karikatury. In: Youtube [online]. 06.11.2020 [cit. 2021-04-03]. Dostupné z: https://www.youtube.com/watch?v=VSooO3Br_X0&ab_channel=MinutyOnd%C5%99ejeSuch%C3%A9ho. Kanál uživatele Minuty Ondřeje Suchého.

Obrázek 31 – Ukázka kresby Ondřeje Suchého: takto nakreslil v roce 1972 pro časopis *Dikobraz* postavičku herce Jaroslava Štercla. Převzato z: SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátníku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 43

- S: „Mně nikdy třináct nebylo! Já jsem totiž pověřčivej. Mně bylo 12a), 12b) a pak rovnou čtrnáct.“
- Š: „Já se v tomhle podřizuju... V té době mi ve škole šel nejmíc na nervy rostlinopis. Nemohl jsem za nic na světě pochopit – a také jsem to nikdy nepochopil –, co to jsou ty pestíky, blizny a všechny ty věcičky okolo. Snad nejnenáviděnější knihou byl pro mne Klíč k určování rostlin.“
- S: „Co mě se týče – nezlobte se, já mám kytky rád... Z předmětů, které jsme ve škole měli, mě bavilo nejmíc kreslení.“
- Š: „Mě také. A prý už tenkrát jsem kreslil hezky. Moje výkresy byly dávány spolužákům za vzor. Po škole jsem chodíval buď na hrušky, anebo hrát fotbal. Vzpomínám si, že jsme také chodili s klukama v noci a silnýma baterkama, kterým jsme říkali ‚šajnovačky‘, jsme svítili lidem do oken. Hlavně tedy sudeťákům, těch bylo v našem kraji spousta. Vždycky nějaký sudeťák vyběhl na zápraží a hrozil nám. To my ale už byli dávno pryč...“
- S: „Šlitr má vlastně na svědomí německou okupaci!“
- Š: „Taky jsem hrál na piano. Vlastně to už od šesti let. Víím, že jsem účinkoval na kdejákých besídkách, ale hrát jsem uměl jenom v G dur...“
- S: „Tak hraje dodnes...“
- Š: „...pak jsem hrál i v činohře! To byla nějaká hra o trpaslících, já měl vystoupit hned na začátku, ale nějak jsem zapomněl text nebo co, a tak jsem se rozbrečel... To ale není žádná legrace, co?“
- S: „Já v té době také vystupoval. A také na besídkách. Jenže já jsem nehrál na piano, ale na tahací harmoniku.“
- Š: „Jaké písničky jsme zpívali, když nám bylo dvanáct a půl?“
- S: „Koho chleba jsme jedli, toho písničky jsme snad zpívali, ne?“
- Š: „A já si na jednu písničku ze školy přece jen vzpomínám! To bylo nějak takhle:
První třída ratata,
druhá třída prasata,
třetí třída hodní žáci,
čtvrtá třída darebáci,
pátá třída medvědi,
protože nic nevědí,
šestá třída kavalíři,
snědli hovno na talíři...“
- S: „Podle této písne usuzuji, že Jiří Šlitř chodil do druhé třídy.“
- Š: „Vzpomínáme si ještě na něco z té doby? Snad ještě dívky? My kluci jsme jimi ale tenkrát ještě opovrhovali.“
- S: „My také. Pak se to sice po letech změnilo, ale o tom bychom už snad ani vyprávět nemuseli, ne?“
- Š: „Máš pravdu.“

Obrázek 32 – Dvojrozhovor Ondřeje Suchého s Jiřím Šlitřem a Jiřím Suchým pro časopis *Sedmička* v roce 1968. Suchý vypustil své otázky, a vznikl tak dialog mezi Šlitřem (Š) a Suchým (S). Převzato z: SUCHÝ, Ondřej. *Pár halířů z Padesátniku*. Praha: Radioservis, 2002. ISBN 80-86212-24-6. Str. 9-10